EURÓPAI
BIZOTTSÁG

Brüsszel, 2021.9.22.
COM(2021) 582 final

2021/0296 (COD)

Javaslat

AZ EURÓPAI PARLAMENT ÉS A TANÁCS IRÁNYELVE

a biztosítók és viszontbiztosítók helyreállítását és szanálását célzó keretrendszer létrehozásáról, valamint a 2002/47/EK, a 2004/25/EK, a 2009/138/EK és az (EU) 2017/1132 irányelv, valamint az 1094/2010/EU és a 648/2012/EU rendelet módosításáról

(EGT-vonatkozású szöveg)

{SWD(2021) 260} - {SWD(2021) 261} - {SEC(2021) 620}

INDOKOLÁS

1. A JAVASLAT HÁTTERE

• A javaslat indokai és céljai

A biztosítási kötvények az európai polgárok mindennapi életének szerves részét képezik. Számos társadalmi és gazdasági tevékenység esetében van szükség biztosítási kötvényre a potenciális kockázatokkal szembeni védekezéshez. A biztosítási kötvény megtakarítási termék is lehet, amely meghatározza a szerződő hosszú távú jólétét úgy, hogy egyidejűleg a biztosítók a pénzügyi piacokon keresztül a reálgazdaságba irányítják a megtakarításokat. A biztosítók rendezetlen csődje ezért jelentős hatással lehet a szerződőkre, a kedvezményezettekre, a károsultakra vagy az érintett vállalkozásokra, különösen akkor, ha a kritikus biztosítási szolgáltatások észszerű időn belül és észszerű költségek mellett nem helyettesíthetők. Egyes biztosítók – különösen a nagy, határokon átnyúló tevékenységű csoportok – csődközeli helyzetének vagy csődjének kezelése, vagy több biztosító egyidejű csődje szintén pénzügyi instabilitáshoz vezethet, vagy fokozhatja azt.

A Szolvencia II. irányelv csökkentette a csődök valószínűségét és javította az uniós biztosítási ágazat ellenálló képességét. Az e javaslattal együtt elfogadott felülvizsgálat[1] megerősíti az irányelvet. Mindazonáltal a pénzügyi nehézségek a stabil és szilárd prudenciális keret ellenére sem zárhatók ki teljesen.

Jelenleg azonban nincsenek európai szinten harmonizált eljárások a biztosítók szanálására. Ez jelentős anyagi jogi és eljárásjogi különbségeket eredményez a tagállamokban a biztosítók csődjére vonatkozó törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezések között. Emellett a vállalati fizetésképtelenségi eljárások nem feltétlenül megfelelőek a biztosítási ágazat esetében, mivel lehetséges, hogy nem biztosítják a kritikus funkciók kellő folytonosságát. Ezért olyan rendszerre van szükség, amelynek révén a hatóságok hiteles szanálási eszközöket kapnak ahhoz, hogy kellő időben és gyorsasággal beavatkozzanak, ha egy biztosító csődhelyzetben van vagy valószínűleg csődbe jut, és ezáltal jobb eredményt érjenek el a szerződők számára, a beavatkozás során ugyanakkor minimális hatás érje a gazdaságot, a pénzügyi rendszert és az adófizetők pénzének felhasználását.

Nemzetközi szinten 2014 októberében a Pénzügyi Stabilitási Tanács (FSB) kidolgozta a biztosítási ágazat eredményes szanálási rendszereinek fő kritériumait, amelyek minden olyan biztosítóra vonatkoznak, amely csődje esetén rendszerszinten jelentős vagy kritikus lehet. Az FSB 2016 júniusában, valamint a fő kritériumok szerinti értékelési módszertanában 2020 augusztusában kiegészítő iránymutatást adott ki az eredményes szanálási stratégiák és tervek kidolgozására vonatkozóan. Ezzel párhuzamosan a Biztosításfelügyelők Nemzetközi Szövetsége (IAIS) 2019 novemberében elfogadta az összes biztosítóra és viszontbiztosítóra vonatkozó biztosítási alapelveket, valamint a nemzetközi szinten aktív biztosítói csoportokra vonatkozó közös keretrendszert, amely részletesen meghatározza az ilyen biztosítói csoportok megelőző helyreállítási tervezésére vonatkozó standardokat, valamint azokat a hatásköröket, amelyekkel a hatóságoknak rendelkezniük kell a piacról való rendezett kilépés kezeléséhez. Az egyes biztosítói csoportok szanálási tervezése szükség szerinti elvárás.

Ez a javaslat az említett fejleményeknek megfelelően átülteti az európai jogszabályokba a nemzetközi standardokat. Az EIOPA által elvégzett előkészítő munkán, különösen a hatóság

[1] COM(2021) 581.

2017. júliusi véleményén[2], valamint az EIOPA-nak a Szolvencia II. irányelv felülvizsgálatára vonatkozó szakvéleményén[3] alapul. Előzményei között találhatók az ERKT által 2017-ben és 2018-ban készített jelentések[4] is, amelyek a biztosítási ágazat harmonizált helyreállítási és szanálási keretrendszere mellett érvelnek.

- **Összhang a szabályozási terület jelenlegi rendelkezéseivel**

Ennek a javaslatnak a kidolgozása a Szolvencia II. keretrendszerrel teljes összhangban történt, különös tekintettel a romló pénzügyi feltételek esetén a vállalkozásokra vonatkozó beavatkozási szintekre és a tőkeszükségletre vonatkozó előírások megsértése esetén már rendelkezésre álló helyreállítási intézkedésekre. A válsághelyzetekre való felkészülés bizonyos elemeit a javaslat vezeti be, az új megelőző hatáskörök ugyanakkor összhangban vannak a Szolvencia II. keretrendszerben már előírt beavatkozási szintekkel és felügyeleti hatáskörökkel: nem eredményeznek a szavatolótőke-szükséglet szintjétől eltérő új, előre meghatározott beavatkozási küszöböt. A javaslat összhangban van a hitelintézetek és befektetési vállalkozások[5], valamint a központi szerződő felek[6] helyreállítására és szanálására vonatkozó megfelelő politikákkal is.

- **Összhang az Unió egyéb szakpolitikáival**

A nehéz helyzetbe került biztosítók kritikus funkcióinak stabilizálásával ez a javaslat hozzájárul a megtakarítók és befektetők jobb védelméhez, a biztosítók reálgazdasággal kapcsolatos alapvető funkcióinak fenntartásához és a pénzügyi stabilitás megerősítéséhez. Támogatja azokat az alapvető feltételeket, amelyek megkönnyítik a tőke hatékony és fenntartható áramlását oda, ahol arra szükség van.

Összességében ez a javaslat – a tőkepiaci unió és az európai zöld megállapodás szakpolitikai célkitűzéseivel összhangban – segít megerősíteni a biztosítók hosszú távú befektetőként betöltött szerepét, valamint a Covid19-válságot követő gazdasági helyreállításban való szerepvállalását.

2. JOGALAP, SZUBSZIDIARITÁS ÉS ARÁNYOSSÁG

- **Jogalap**

A javaslat jogalapja az Európai Unió működéséről szóló szerződés 114. cikke. Ez lehetővé teszi a tagállami rendelkezések közelítésére vonatkozó olyan intézkedések elfogadását, amelyek tárgya a belső piac megteremtése és működése.

A javaslat a csődök kezelését szolgáló azonos eszközök és eljárások tagállamok számára történő biztosításához szükséges mértékben harmonizálja a biztosítók helyreállításáról és szanálásáról szóló nemzeti jogi aktusokat, illetve bevezeti az erre vonatkozó keretrendszert

---

2 Lásd az EIOPA európai uniós intézményeknek szóló véleményét a (viszont)biztosítók helyreállítási és szanálási keretrendszerének tagállamok közötti harmonizációjáról (2017. július).

3 https://www.eiopa.europa.eu/content/opinion-2020-review-of-solvency-ii_en

4 Az ERKT „Recovery and resolution for the EU insurance sector: a macroprudential perspective” (Helyreállítás és szanálás az uniós biztosítási ágazatban: makroprudenciális perspektíva) című jelentése (2017. augusztus). Az ERKT „Macroprudential provisions, measures and instruments for insurance” (Makroprudenciális rendelkezések, intézkedések és eszközök a biztosítási ágazat számára) című jelentése (2018. november).

5 2014/59/EU irányelv (2014. május 15.) a hitelintézetek és befektetési vállalkozások helyreállítását és szanálását célzó keretrendszer létrehozásáról.

6 (EU) 2021/23 rendelet (2020. december 16.) a központi szerződő felek helyreállítására és szanálására irányuló keretrendszerről.

ott, ahol még nincs ilyen. Azáltal, hogy harmonizált minimumkövetelményeket határoz meg a belső piacon, a javaslat egyenlő versenyfeltételeket teremtene a tagállamokban. A harmonizált keret védené a szerződők érdekeit is, és fenntartaná a reálgazdaságot. Hozzájárulna a pénzügyi stabilitáshoz és a biztosítás és viszontbiztosítás belső piaca iránti bizalomhoz azáltal, hogy minden tagállamban biztosítja a biztosítók szanálásához szükséges minimális kapacitást, és a határokon átnyúló tevékenységű csoportok csődje esetén megkönnyíti a nemzeti hatóságok közötti együttműködést. Ezért a javaslat tárgya a belső piac megteremtése és működése, és az EUMSZ 114. cikke a megfelelő jogalap.

- **Szubszidiaritás (nem kizárólagos hatáskör esetén)**

Jelenleg a biztosítási ágazatra vonatkozó helyreállítási és szanálási rendszerek nemzeti szintűek, és csak néhány tagállamban működnek. Számos nemzeti jogrendszer így nem ruházza fel a hatóságokat azokkal a hatáskörökkel, amelyekre szükségük van a csődhelyzetben lévő biztosítók megfelelő kezeléséhez. Ezek az eltérő nemzeti jogszabályok határokon átnyúló csőd esetén sem elégségesek, különösen a határokon átnyúló tevékenységű csoportok esetében, ahol a koordinálatlan fellépések könnyen vezethetnek az optimálistól elmaradó eredményekhez. A megfelelő uniós szintű szanálási intézkedések kialakításához a nemzeti gyakorlatok és eljárások jelentős harmonizációjára van szükség, ami indokolja, hogy az Unió javaslatot tegyen a szükséges jogszabályokra.

E javaslat célját, nevezetesen a biztosítók helyreállítására és szanálására vonatkozó szabályok és eljárások harmonizálását a tagállamok nem tudják kielégítően megvalósítani; az Unióban működő bármely vállalkozás csődjének hatásai miatt ez uniós szinten jobban megvalósítható. Az Unió ezért az Európai Unióról szóló szerződés 5. cikkében foglalt szubszidiaritás elvének megfelelően intézkedéseket hozhat.

- **Arányosság**

Ez a javaslat nemzetközi standardokat hajt végre, és követi az EIOPA tanácsát. A helyreállítási és szanálási keretrendszer alkalmasságának és hatékonyságának biztosítása, valamint a biztosítókra és a hatóságokra háruló túlzott adminisztratív terhek és költségek csökkentése érdekében a javaslat arányos követelményeket tartalmaz, amelyek figyelembe veszik a biztosító szervezetének, tevékenységeinek és szolgáltatásainak jellegét, nagyságrendjét és összetettségét. Ez azon vállalkozások körére vonatkozik, amelyek a megelőző helyreállítási tervezés és szanálási tervezés hatálya alá tartoznának, ugyanakkor a hatóságok lehetővé tehetik azt is, hogy a biztosítók egyszerűsített kötelezettségek alapján dolgozzák ki és tartsák fenn a terveiket. A nemzeti fizetésképtelenségi eljárások továbbra is a piacról való kilépés egyik lehetséges módját jelentenék egy csődbe jutott biztosító számára, a felügyeleti beavatkozás pedig az eddigiekhez hasonlóan mérlegelésen alapulna.

A javaslat rendelkezései tehát arányosak, és nem haladják meg a célkitűzések eléréséhez szükséges mértéket.

- **A jogi aktus típusának megválasztása**

A prudenciális felügyelet a Szolvencia II irányelven alapul, és a szanálás szorosan kapcsolódik a nemzeti jog nem harmonizált területeihez, például a fizetésképtelenségre vonatkozó jogszabályokhoz és a tulajdonjoghoz. A megfelelő jogi eszköz ezért az irányelv, mivel annak biztosítása érdekében, hogy a keretrendszert az adott sajátos nemzeti jogi környezetben a kívánt hatásokat elérő módon hajtsák végre, a jogi aktust át kell ültetni az egyes nemzeti jogrendszerekbe.

3. AZ UTÓLAGOS ÉRTÉKELÉSEK, AZ ÉRDEKELT FELEKKEL FOLYTATOTT KONZULTÁCIÓK ÉS A HATÁSVIZSGÁLATOK EREDMÉNYEI

- **A jelenleg hatályban lévő jogszabályok utólagos értékelése/célravezetőségi vizsgálata**

Ehhez a javaslathoz és a Szolvencia II. keretrendszer felülvizsgálatára irányuló javaslathoz azonos hatásvizsgálat kapcsolódik[7]. A hatásvizsgálat 10. melléklete a jelenlegi Szolvencia II keretrendszer értékelése alapján arra a következtetésre jut, hogy az általában véve eredményes volt a biztosítási szolgáltatások egységes piaca fejlesztésének megkönnyítésére és a szerződők megfelelő védelmére irányuló átfogó célkitűzések megvalósítása terén. A Szolvencia II. prudenciális keretét azonban alkalmazásának 2016. évi megkezdése óta a nemzeti felügyeleti hatóságok többféle módon hajtották végre. Ez történt például a beavatkozási szintek esetében is, amelyek célja a biztosítók pénzügyi helyzetének romlást követő helyreállítása, vagy tágabb értelemben a helyreállítással és szanálással kapcsolatos intézkedések esetében. Emellett a határokon átnyúló tevékenységek terjedése, valamint a fennálló gazdasági és pénzügyi feltételek jelentette új kihívások fényében elmondható, hogy a Szolvencia II. keretrendszer egyelőre nem eredményezett olyan rendszert, amely biztosítaná a biztosítók koordinált szanálását.

A tagállamok többsége nem rendelkezik hatékony helyreállítási és szanálási keretrendszerrel, a meglévő rendszerek között pedig jelentős eltérések vannak[8]. Eltérőek a hatóságok rendelkezésére álló hatáskörök és eszközök, e hatáskörök gyakorlásának feltételei, valamint a biztosítók csődjének kezelése során követett célok. Emellett, amint azt az EIOPA által nyilvántartott kevés csőd és csődközeli helyzet is bizonyítja, a biztosítók és a hatóságok megfelelő felkészültségének hiánya, a megfelelő eszközök és hatáskörök hiánya, illetve a határokon átnyúló koordináció hiánya akadályozhatta a csődhelyzetben lévő biztosítók gyors és sikeres helyreállítását vagy szanálását az EU-ban. Következésképpen előfordulhat, hogy a szerződők és a kedvezményezettek védelmének szintje elmaradt az optimálistól.

- **Konzultációk az érdekelt felekkel**

2017 júliusában az EIOPA véleményt tett közzé a biztosítókra vonatkozó helyreállítási és szanálási keretrendszerek tagállamok közötti harmonizációjáról, majd 2020 decemberében második véleményt tett közzé a Bizottság 2019. februári tanácsadási felhívását követően. Az EIOPA mindkét esetben nyilvános konzultációt folytatott. Emellett a Bizottság 2020 januárjában konferenciát szervezett, amelynek egyik témája a helyreállítás és a szanálás volt.

A Bizottság 2020. február 19-én a banki, fizetési és biztosítási szakértői csoporton keresztül konzultált a tagállamokkal. A tagállamok felkérést kaptak arra, hogy tegyék meg észrevételeiket a Bizottság konzultációs stratégiájával és javaslatainak EIOPA általi hatásvizsgálatával kapcsolatban. Külön eszmecserére került sor a helyreállítás és szanálás lehetséges megközelítéséről; ennek kiemelt eszköze egy célzott felmérés volt.

2020 júliusában bevezető hatásvizsgálat elemezte részletesen a különböző szakpolitikai lehetőségeket; az érdekelt felektől 2020 augusztusáig érkeztek visszajelzések a hatásvizsgálatról. 2020 júliusa és októbere között a Szolvencia II. keretrendszer felülvizsgálatáról szóló nyilvános konzultáció során 73 válasz érkezett különböző érdekelt

[7] [A hatásvizsgálatra való hivatkozás helye.]

[8] https://www.eiopa.europa.eu/content/opinion-2020-review-of-solvency-ii_en

felektől, főként az Európai Gazdasági Térségből. A Bizottság 2021. február 1-jén összefoglaló jelentést tett közzé a konzultációval kapcsolatos visszajelzésekről[9].

A fenti konzultációkból az derült ki, hogy míg a hatóságok és a civil társadalom széles körben támogatták a helyreállítási és szanálási elemek jobb összehangolását, a biztosítási ágazat nagyrészt szükségtelennek találta a harmonizációt, egyúttal rámutatott a várhatóan magas megfelelési költségekre. Néhány résztvevő hangsúlyozta, hogy a szabályokat arányosan kell alkalmazni. Valamennyi érdekelt fél kiemelte azonban, hogy a határokon átnyúló tevékenységekkel összefüggésben jobb koordinációra és információcserére van szükség a felügyeleti hatóságok között.

A Bizottság 2020. november 10-én a banki, fizetési és biztosítási szakértői csoporton keresztül konzultált a tagállamokkal a biztosítók helyreállításával és szanálásával kapcsolatos további elemekről. Összességében a tagállami szakértők egyetértettek az EIOPA 2020. évi véleményében javasolt szakpolitikai irányvonalakkal.

- **Szakértői vélemények beszerzése és felhasználása**

A Szolvencia II. keretrendszer felülvizsgálatára irányuló munkájának támogatása céljából a Bizottság átfogó tanácsadási felhívást küldött az EIOPA-nak, többek között a helyreállítással és szanálással kapcsolatban. Az EIOPA 2020. december 17-én tette közzé a zárójelentését.

Az érdekelt felekkel folytatott konzultáció mellett a Bizottság részt vett az EIOPA, az IAIS és az FSB által a biztosítók helyreállításával és szanálásával kapcsolatban végzett munkát tájékoztatással segítő megbeszéléseken és eszmecserében. E tekintetben a jogalkotási javaslat teljes mértékben összhangban van az FSB és az IAIS legújabb szakpolitikai irányvonalaival.

- **Hatásvizsgálat**

A javaslathoz kapcsolódó hatásvizsgálat a Szolvencia II. szélesebb körű felülvizsgálata keretében készült, és arról a Szabályozói Ellenőrzési Testület 2021. április 23-án kedvező véleményt nyilvánított. Az EIOPA alaposan megvizsgálta az e javaslathoz kapcsolódó költségeket és hasznokat, és két alkalommal konzultációt folytatott azokról[10]; az EIOPA elemzésének főbb eredményei megjelennek hatásvizsgálatban, összefoglalásuk az alábbiakban található.

A Szabályozói Ellenőrzési Testület számos javítási ajánlást tett, amelyek alapján a hatásvizsgálat pontosítására került sor. Ezen belül az alternatívák, valamint a Szolvencia II. felülvizsgálata összköltségének és hasznának értékelését, valamint a helyreállítási és szanálási javaslatot támasztották alá további adatokkal.

A hatásvizsgálat megállapította, hogy egy megelőző helyreállítási és szanálási keretrendszer végrehajtása eredményes megoldást nyújtana a felkészültség tapasztalt hiányára, az esetlegesen késedelmes beavatkozásokra, a hiányos eszköztárra és a több országot érintő csődök, illetve csődközeli helyzetek koordinálatlan kezelésére.

---

9 https://ec.europa.eu/info/law/better-regulation/have-your-say/initiatives/12461-Review-of-measures-on-taking-up-and-pursuit-of-the-insurance-and-reinsurance-business-Solvency-II-/public-consultation

10 Lásd az EIOPA hatásvizsgálatának 11.6 és 12. szakaszát, valamint a háttérdokumentum 12. szakaszát. A Szolvencia II. felülvizsgálatáról szóló EIOPA-vélemény előzménye a (viszont)biztosítók helyreállítási és szanálási keretrendszerének tagállami harmonizálásáról szóló vélemény (2017. július 5.), valamint a szanálásfinanszírozásról és a nemzeti biztosítási garanciarendszerekről szóló háttér-vitaanyag (EIOPA, 2018. július).

A hatásvizsgálat azonban arra a következtetésre jutott, hogy a nemzetközi iránymutatásokkal és standardokkal összhangban a szanálás megkezdésére vonatkozóan egyedi feltételeket kell bevezetni az olyan helyzetek kezelése érdekében, amikor egy biztosító csődjének rendszerszintű hatása lenne. Így különösen a javaslatban kidolgozott szakpolitikai alternatívák hiteles keretet biztosítanának azon biztosítók nehézségeinek kezeléséhez, amelyek csődje kedvezőtlenül érintheti a szerződőket. Egységes kialakításuk, valamint végrehajtási és jogérvényesítési elemeik révén a hiányosságok megelőzésére és kezelésére szolgáló harmonizált hatáskörök előmozdítanák a határokon átnyúló együttműködést és koordinációt válságok idején, és segítenének elkerülni a különböző hatóságok és bíróságok között koordinálatlan döntéshozatalból eredő szükségtelen gazdasági költségeket. Hozzájárulnának az egyenlő versenyfeltételekhez, valamint a szabályozási arbitrázs elkerüléséhez is.

A költségeket illetően a hatásvizsgálat kimutatta, hogy ezek főként a tervezésre és szanálhatósági értékelésre vonatkozó követelményekből erednek. Az EIOPA hatásvizsgálata áttekintést nyújt a szanálási tervek és a szanálhatósági értékelések elkészítésével és fenntartásával, valamint a megelőző helyreállítási tervek felügyeletével kapcsolatban a nemzeti felügyeleti hatóságok által becsült költségek köréről. A biztosítóknak a megelőző helyreállítási tervek kidolgozása, a szanálási tervezéshez szükséges információk rendelkezésre bocsátása vagy a szanálhatóság akadályainak leküzdését célzó esetleges változtatások kapcsán merülnének fel költségeik. A hatásvizsgálathoz nem állt rendelkezésre becslés ezekről a költségekről; mivel azonban a megelőző helyreállítási tervek beépülnének a biztosítók folyamatos kockázatkezelésébe, a sajátkockázat- és szavatolótőkemegfelelés-értékelésről készült jelentések, valamint a készenléti tervek inputforrásként szolgálhatnak.

A hatásvizsgálat megerősítette továbbá az EIOPA értékelését, amely szerint nem lenne arányos előírni a biztosítási ágazat számára egy szanálási alap finanszírozását, vagy egyes biztosítók számára olyan kötelezettségek felhalmozását, amelyek bevonhatók a veszteségek fedezésébe és a csődhelyzetben lévő biztosítók feltőkésítésébe. A hatásvizsgálat értékelése szerint az említett intézkedések nyomán a biztosítóknak meg kellene növelniük a mérlegüket ahhoz, hogy biztosítástechnikai tartalékaikkal arányos veszteségviselő képességet alakítsanak ki, ez viszont magasabb költségekkel járna az ágazat számára, és olyan további teljesítési kockázatoknak tenné ki a vállalkozásokat, amelyeket nem indokolnának lényegesen megnövekedett előnyök[11].

- **Célravezető szabályozás és egyszerűsítés**

A 2. szakaszban kifejtett módon a Szolvencia II. irányelv nem hoz létre további beavatkozási szinteket, az új tervezési követelmények pedig kellően arányosak. Az említett arányossági elemek bevezetésének hozzá kell járulnia a javaslat végrehajtásához kapcsolódó szabályozási és adminisztratív terhek csökkentéséhez, valamint a javaslat várható előnyeivel való megfelelő egyensúly eléréséhez.

A tudatosság és a felkészültség fokozása révén a javaslat hozzájárul ahhoz, hogy a biztosítók szükség esetén tájékozottabb és időszerű korrekciós intézkedéseket hozzanak. Emellett javítaná az egyenlő versenyfeltételeket a hatóságok által a biztosítók pénzügyi feltételeinek helyreállítása, illetve szanálásuk érdekében hozott intézkedések terén, és ezáltal hozzájárulna a tisztességesebb versenyfeltételekhez.

[11] Az EIOPA megvizsgálta ezeket az alternatívákat, és konzultációt folytatott azokról, amelyet a szanálásfinanszírozásról és a nemzeti biztosítási garanciarendszerekről szóló háttér-vitaanyag rögzít (EIOPA, 2018. július 30.).

- **Alapjogok**

Ez a javaslat tiszteletben tartja az alapvető jogokat és betartja különösen az Európai Unió Alapjogi Chartájában (a továbbiakban: Charta) elismert elveket, különösen a tulajdonhoz, a vállalkozás szabadságához, a hatékony jogorvoslathoz és a tisztességes eljáráshoz, valamint a védelemhez való jogot; a javaslatot e jogokkal és elvekkel összhangban kell alkalmazni.

A részvényesi és hitelezői jogok szanálási intézkedés következtében történő megsértésének összeegyeztethetőnek kell lennie a Chartával. Ha az azonos osztályba tartozó hitelezőket a szanálási intézkedés keretében másként kezelik, e különbségtételeknek a közérdek szempontjából indokoltaknak és a vonatkozó kockázattal arányosaknak kell lenniük. Az érintett hitelezők – köztük a szerződők – nem szenvedhetnek el nagyobb veszteséget annál, mint amely akkor sújtotta volna őket, ha a biztosítót a szanálást elrendelő döntés idején, rendes fizetésképtelenségi eljárás keretében számolják fel.

4. KÖLTSÉGVETÉSI VONZATOK

A javaslat nincs hatással az uniós költségvetésre.

A javaslat értelmében az EIOPA-nak: i. tíz technikai standardot és hat iránymutatást kell kidolgoznia; ii. éves jelentést kell összeállítania az egyszerűsített kötelezettségek alkalmazásáról; iii. adatbázisban kell nyilvántartania a nemzeti hatóságok által bejelentett közigazgatási szankciókat; valamint iv. részt kell vennie a szanálási kollégiumokban, döntéseket kell hoznia a felügyeleti és szanálási hatóságok közötti véleményeltérés esetén, és jogilag kötelező erejű közvetítői szerepet kell betöltenie. Emellett a javaslat által érintett területeken az újonnan létrehozott szanálási bizottság készítené elő az EIOPA feladatait. Ebben az összefüggésben az érintett illetékes hatóságokat fel kell kérni arra, hogy a meglévő erőforrások maximális kihasználása érdekében tagként vegyenek részt ezekben a fejlesztésekben.

A technikai standardok elkészítésének határideje az irányelv hatálybalépését követő 18 hónap múlva jár le. Jelenlegi erőforrásait figyelembe véve e határidő vélhetően elegendő az EIOPA számára a standardok kidolgozásához. Az egyetlen ismétlődő jelleggel elkészítendő anyag az egyszerűsített kötelezettségek alkalmazásáról szóló jelentés.

A szankciós adatbázis létrehozásával és fenntartásával járó munkateher valószínűleg a nemzeti hatóságok által bejelentett események mennyiségétől függ majd. Az események várhatóan korlátozott mennyiségben és időben elosztva következnek be, lehetővé téve az EIOPA számára, hogy szükség szerint gazdálkodjon a meglévő erőforrásaival.

Figyelembe véve az EIOPA válságkezeléssel kapcsolatos korábbi és jelenlegi munkáját, a Bizottság úgy ítéli meg, hogy az EIOPA számára javasolt feladatok nem igénylik további pozíciók létrehozását, és a jelenlegi erőforrásokkal elvégezhetők.

5. EGYÉB ELEMEK

- **Végrehajtási tervek, valamint a nyomon követés, az értékelés és a jelentéstétel szabályai**

A javaslat előírja a tagállamok számára, hogy a helyreállítási és szanálási szabályokat e javaslat hatálybalépésétől számított 18 hónapon belül ültessék át nemzeti jogukba. Az 5. szakaszban említett módon a nemzeti hatóságoknak évente jelentést kell készíteniük az

EIOPA részére az egyszerűsített kötelezettségek alkalmazásáról, amelyeket az EIOPA közzétesz.

- **A javaslat egyes rendelkezéseinek részletes magyarázata**

I. cím – Hatály, fogalommeghatározások és hatóságok

Tárgy és hatály (1. cikk)

E javaslat tárgya a Szolvencia II. keretrendszer hatálya alá tartozó, az EU-ban letelepedett valamennyi biztosítóval és viszontbiztosítóval kapcsolatos válságkezelés (megelőző hatáskörök, megelőző helyreállítási tervezés és szanálás).

Ezenkívül, mivel egy csoporthoz tartozó vállalkozás csődje hatással lehet az egész csoport fizetőképességére és működésére, a megelőző helyreállítási és szanálási tervezésnek azonosítania kell és magában kell foglalnia minden olyan csoport lényeges szervezeteit, amelynek a biztosító részét képezheti, hatóságoknak pedig e szervezetek tekintetében hatékony eszközökkel kell rendelkezniük ahhoz, hogy olyan korrekciós intézkedéseket írjanak elő, amelyek figyelembe veszik a csoport pénzügyi stabilitását, továbbá csoportszinten megszüntetik a szanálhatóság akadályait, és – különösen határokon átnyúló tevékenységekkel összefüggésben – a teljes csoportra vonatkozóan egységes szanálási programot eredményeznek.

Szanálási hatóságok létrehozása (3. cikk)

Ez a javaslat előírja a tagállamok számára, hogy hozzanak létre biztosítási szanálási hatóságokat, amelyek rendelkeznek az összes vonatkozó előkészítő és szanálási intézkedés végrehajtásához minimálisan szükséges harmonizált hatáskörökkel. A javaslat nem határozza meg pontosan a kijelölendő hatóságot, ezért az lehet például nemzeti központi bank, illetékes minisztérium, közigazgatási hatóság vagy más, közigazgatási hatáskörökkel felruházott hatóság. Ha a hatásköröket meglévő hatóságra ruházzák, megfelelő strukturális intézkedéseket kell bevezetni a felügyeleti és szanálási funkciók, valamint a működési függetlenség közötti összeférhetetlenségek elkerülése érdekében, különös tekintettel a felügyeleti hatóságokra.

II. cím – Előkészítés

Egyszerűsített kötelezettségek (4. cikk)

Az arányosság elvének való megfelelés és a túlzott adminisztratív terhek elkerülése érdekében a hatóságoknak adott esetben a megelőző helyreállítási és szanálási tervezésre, valamint a tájékoztatásra vonatkozóan – vállalkozásspecifikus alapon, a vállalkozással kapcsolatos tényezők figyelembevételével, ritkább aktualizálás mellett – eltérő vagy csökkentett követelményeket kell alkalmazniuk. A hatóságoknak évente jelentést kell készíteniük az EIOPA részére az egyszerűsített kötelezettségek alkalmazásáról.

Megelőző helyreállítási tervezés (5–8. cikk)

A csoportoknak csoportszintű megelőző helyreállítási tervet kell készíteniük és benyújtaniuk a csoportfelügyeleti hatósághoz. Azoknak a biztosítóknak is, amelyek nem tagjai e tervezési követelmények hatálya alá tartozó csoportnak, megelőző helyreállítási tervet kell készíteniük, és azt rendszeresen aktualizálniuk kell. A terv meghatározza az érintett vállalkozások által a pénzügyi helyzetük helyreállítása érdekében meghozandó intézkedéseket, ha az jelentősen romlott. A felügyeleti hatóságoknak több tényező alapján azonosítaniuk kell a megelőző

helyreállítási terv készítésére kötelezett biztosítókat. Összességében a követelményeknek a tagállami piac legalább 80 %-ára ki kell terjedniük, az alacsony kockázatú vállalkozások mentesítése pedig egyedileg lenne lehetséges.

A tervek révén a biztosító jobban megismeri sebezhetőségeit; a stresszforgatókönyvekben szereplő reális alternatíváiknak a vállalkozás irányítási rendszerének szerves részét kell képezniük, és a meglévő eszközök inputként szolgálhatnak a megelőző helyreállítási tervek elkészítéséhez.

A megelőző helyreállítási tervek értékelésével a felügyeleti hatóságoknak meg kell győződniük a tervek átfogó jellegéről, valamint arról, hogy a vállalkozás életképessége időben helyreállítható-e.

Szanálási tervezés és szanálhatósági értékelések (9–16. cikk)

A szanálási hatóságoknak szanálási tervben kell meghatározniuk azokat a szanálási intézkedéseket, amelyeket a hatóság a szanálási feltételek teljesülése esetén tervez. Összességében tagállamonként a vállalkozások 70 %-a számára elő kell írni a szanálási tervezést, az alacsony kockázatú vállalkozások mentesítése pedig egyedileg lenne lehetséges. Az érintett biztosítókat arányossági kritériumok, többek között a csőd várható hatása alapján kell meghatározni.

Sem a megelőző helyreállítási tervek, sem a szanálási tervek nem támaszkodhatnak rendkívüli állami pénzügyi támogatásra, és nem tehetik ki az adófizetőket veszteség kockázatának.

A szanálás tervezés részeként a szanálási hatóságoknak értékelniük kell a biztosító általános szanálhatóságát, és annak minden akadályát el kell hárítaniuk. A hatóságok mérlegelési jogkörét azokra az intézkedésekre kell korlátozni, amelyek – kizárólag a szanálhatóság javítása érdekében – a biztosító vagy viszontbiztosító felépítésének és működésének egyszerűsítéséhez szükségesek.

Együttes határozatok (17. cikk)

A csoportfelügyeleti hatóságoknak, a felügyeleti hatóságoknak, a csoportszintű szanálási hatóságoknak és adott esetben a szanálási hatóságoknak törekedniük kell arra, hogy az e cikkben meghatározott eljárást követve együttes határozatot hozzanak.

III. cím – Szanálás

Szanálási feltételek (19. cikk)

A javaslat közös paramétereket állapít meg, amelyek alapján megkezdhető a szanálási eszközök alkalmazása. A biztosítót vagy viszontbiztosítót szanálás alá kell vonni, ha csődhelyzetben van vagy valószínűleg csődbe jut, és nincs kilátás arra, hogy csődje akár magánszektorbeli alternatívák, akár felügyeleti intézkedések útján elkerülhető.

Ugyanakkor biztosítani kell, hogy beavatkozással járó intézkedésekre csak akkor kerüljön sor, ha az érdekelt felek jogainak megsértése indokolt, és a szanálási intézkedés a közérdeket szolgálja.

Szanálási eszközök és hatáskörök (26–52. cikk)

Ha a szanálási feltételek teljesülnek, a szanálási hatóságok hatáskört kapnak a következő szanálási eszközök alkalmazására:

a) a tőkeinstrumentumok, adósságinstrumentumok és egyéb leírható, illetve átalakítható kötelezettségek leírása vagy átalakítása, különösen más szanálási eszközök, például a fizetőképes kifuttatás vagy az átadás alkalmazásának megkönnyítése érdekében. Külön hierarchia jön létre, amely kiegészíti és szükség esetén felváltja az egyes nemzeti fizetésképtelenségi jogszabályokban megállapított hierarchiát. Elvben először a részvényesek követeléseit kell kielégíteni, ezt követően pedig az alárendelt hitelezőkét. A szanálási hatóságok csak a részvényesi követelések kielégítését követően írhatnak elő veszteségeket az előbbre sorolt követelésekre. Bizonyos körülmények között az átalakításra a részvényesek fennmaradó követeléseinek jelentős felhígítása érdekében kerül sor;

b) fizetőképes kifuttatás: a szanálás alatt álló vállalkozás új biztosítási vagy viszontbiztosítási szerződések megkötésére vonatkozó engedélyének visszavonása annak érdekében, hogy tevékenysége meglévő portfóliójának kizárólagos kezelésére korlátozódjon, ezáltal maximalizálva a biztosítási kárigények meglévő eszközökkel való fedezését;

c) vagyonértékesítés: egy vállalkozás vagyonának teljes vagy részleges értékesítése kereskedelmi feltételek mellett, az egyébként alkalmazandó eljárási követelmények betartása nélkül;

d) áthidaló vállalkozás: a vállalkozás vagyonának teljes vagy részleges átadása állami ellenőrzés alatt álló vállalkozásnak. Az áthidaló vállalkozást a Szolvencia II. irányelvvel összhangban kell engedélyezni. Tevékenysége átmeneti jellegű, célja a vállalkozás magánszektorbeli vevő részére történő értékesítése, ha a piaci viszonyok megfelelőek;

e) vagyonelkülönítés: az értékvesztett vagy problémás eszközök és/vagy kötelezettségek átadása kezelő szervezetnek annak érdekében, hogy kezelhetők és idővel rendezhetők legyenek. A versenytorzulások és az erkölcsi kockázat minimalizálása érdekében ezt az eszközt csak más szanálási eszközzel kombinálva szabad alkalmazni.

Ha vannak, a biztosítási garanciarendszerek hozzájárulhatnak a szanálási folyamat finanszírozásához azáltal, hogy viselik a veszteségeket azon nettó veszteségek erejéig, amelyeket az után kellett volna viselniük, hogy rendes fizetésképtelenségi eljárásban védelmet nyújtottak a szerződőknek. Ezekben az esetekben a leírás vagy átalakítás alkalmazása biztosítaná, hogy a jogosult szerződők legalább a kártalanítási összeghatárig védelemben részesüljenek, ami az ilyen biztosítási garanciarendszerek nemzeti jog alapján történő létrehozásának elsődleges oka.

Az említett eszközök alkalmazásához a szanálási hatóságok hatáskörrel fognak rendelkezni a csődbe jutott vagy valószínűleg csődbe jutó intézmény feletti irányítás átvételére, átveszik a részvényesek és a vezető tisztségviselők szerepét, eszközöket és kötelezettségeket adnak át, és szerződéseket érvényesítenek. Adott esetben a szanálási intézkedéseknek összhangban kell lenniük az állami támogatások uniós keretrendszerével. A nemzeti hatóságok a harmonizált minimumeszköztár mellett egyedi nemzeti eszközöket és hatásköröket is előírhatnak, ha azok összeegyeztethetők az uniós szanálási keretrendszer elveivel és célkitűzéseivel. Így különösen a nemzeti hatóságok mérlegelhetik a leírás vagy átalakítás használatát a csődhelyzetben lévő biztosító feltőkésítése céljából, amennyiben ez a biztosítási kárigényeket nem érinti, és megfelelő reorganizációs és szerkezetátalakítási intézkedésekre kerül sor.

A szanálásra vonatkozó kiegészítő rendelkezések, beleértve az értékelést, a biztosítékokat, az eljárási kötelezettségeket és a fellebbezési jogot, valamint az egyéb intézkedések kizárását (23–25. és 53–66. cikk)

Annak biztosítása érdekében, hogy a szanálást elrendelő döntés a tulajdonosi jogokra vonatkozó fő alapelvekkel összhangban, és a vonatkozó értékpapír és társasági törvénynek megfelelően hozzák meg, az irányelv tartalmazza azokat a szükséges rendelkezéseket és intézkedéseket, amelyeket a szanálási hatóságoknak be kell tartaniuk a szanálást elrendelő döntés meghozatalakor, és azt megelőzően. Ezek közé tartozik például a biztosító mérlege pontos értékelésének biztosítása; a biztosítékok nyújtása az érintett részvényesek és hitelezők, köztük a szerződőknek arról, hogy kártalanításban részesülnek, ha a biztosító vagy viszontbiztosító nemzeti fizetésképtelenségi eljárás keretében történő felszámolásához képest rosszabb helyzetbe kerülnek; az eljárási lépések, amelyek megtételével a hatóságoknak értesíteniük kell a biztosítót és más érintett hatóságokat a szanálási határozatokról; valamint a válságmegelőzési vagy válságkezelési intézkedésekkel szembeni fellebbezés joga. A szanálás megkönnyítése és a pénzügyi stabilitás megőrzésének célkitűzése érdekében a keretrendszer ideiglenes moratóriumot is tartalmaz a követelések kifizetésére és a szerződők életbiztosítási szerződésekkel kapcsolatos visszaváltási jogainak felfüggesztésére vonatkozóan.

IV. cím – Határokon átnyúló tevékenységű csoportok szanálása (67–71. cikk)

Egyes biztosítói csoportok határokon átnyúló jellegének figyelembevétele, valamint az Unióban alkalmazott helyreállítási és szanálási intézkedések átfogó és integrált keretrendszerének létrehozása érdekében szanálási kollégiumok jönnek létre a csoportszintű szanálási hatóság vezetésével és az EIOPA részvételével. Az EIOPA megkönnyíti a hatóságok közötti együttműködést, hozzájárul a következetességhez, és szükség esetén közvetít. A kollégiumok célja az előkészítési és szanálási intézkedések koordinálása a nemzeti hatóságok között annak érdekében, hogy uniós szinten optimális megoldások jöjjenek létre.

V. cím – Kapcsolatok harmadik országokkal (72–77. cikk)

Az Unióban működő biztosítók harmadik országokban, az ottani biztosítók pedig az Unióban is folytatnak tevékenységet, ezért a szanálás hatékony keretrendszerének biztosítania kell a harmadik országok hatóságaival való együttműködést. A javaslat biztosítja az uniós hatóságok számára a szükséges hatáskört ahhoz, hogy bizonyos feltételek mellett támogassák a csődbe jutott külföldi biztosító külföldi szanálási intézkedéseit azáltal, hogy bizonyos feltételek mellett végrehajtják a joghatóságuk területén található vagy annak joga alá tartozó eszközeinek és kötelezettségeinek átadását. Az uniós szanálási hatóságoknak hatáskörrel kell rendelkezniük ahhoz is, hogy a szanálási eszközöket harmadik országbeli vállalkozások uniós fióktelepei esetében alkalmazzák, ha a közérdek vagy a helyi szerződők védelme érdekében egyedi szanálásra van szükség.

A javaslat rendelkezik annak lehetőségéről, hogy a külföldi szanálási intézkedések könnyebb támogatása érdekében együttműködési megállapodások jöjjenek létre a külföldi szanálási hatóságokkal. Az EIOPA az 1094/2010/EU rendelet 33. cikkével összhangban igazgatási keretmegállapodást köthet harmadik országok hatóságaival, továbbá nemzeti a hatóságok az EIOPA keretmegállapodásaival összhangban kétoldalú megállapodásokat köthetnek.

VI. cím – Szankciók (78–82. cikk)

Annak érdekében, hogy a biztosítók, az üzleti tevékenységüket ténylegesen irányító személyek, valamint igazgatási, irányító vagy felügyelő testületeik megfeleljenek az e javaslatból eredő kötelezettségeknek, a tagállamoknak hatékony, arányos és visszatartó erejű

közigazgatási szankciókat és egyéb közigazgatási intézkedéseket kell előírniuk. Az EIOPA-nak központi adatbázisban kell nyilvántartania minden közigazgatási szankciót.

VII. cím – A Szolvencia II. irányelv, a társasági jogi irányelvek és az EIOPA-rendelet módosításai

A Szolvencia II. irányelv módosításai, többek között a megelőző intézkedéseket érintően (83. cikk)

A meglévő beavatkozási szintek sérelme nélkül a javaslat pontosítja a felügyeleti hatóságok arra vonatkozó hatáskörét, hogy megelőző intézkedéseket írjanak elő a biztosítók számára azok romló pénzügyi helyzete vagy a szabályozási követelmények megsértése esetén annak érdekében, hogy a helyzetromlás kellően korai szakaszában elkerülhető legyen a problémák eszkalálódása.

Az eredményes szanálás érdekében a reorganizációra és a felszámolásra vonatkozó rendelkezések módosulnak: alkalmazásuk kiterjed a szanálási eszközöknek a szanálási rendszer hatálya alá tartozó biztosítók és más vállalkozások esetében történő használatára egyaránt.

A társasági jogi irányelvek és az EIOPA-rendelet módosításai (83–88. cikk)

A társasági jogi irányelvek a részvényesek és a hitelezők védelmét szolgáló szabályokat tartalmaznak. E szabályok közül néhány akadályozhatja a szanálási hatóságok gyors intézkedését. A javaslat ezért ezek módosítására is irányul.

Annak érdekében, hogy a szanálási hatóságoknak legyen képviseletük a Pénzügyi Felügyeletek Európai Rendszerében, az EIOPA pedig rendelkezzen a szükséges szakértelemmel, az 1094/2010/EU rendeletet módosítani kell úgy, hogy az illetékes hatóság fogalma a szanálási hatóságokat is magában foglalja.

2021/0296 (COD)

Javaslat

AZ EURÓPAI PARLAMENT ÉS A TANÁCS IRÁNYELVE

a biztosítók és viszontbiztosítók helyreállítását és szanálását célzó keretrendszer létrehozásáról, valamint a 2002/47/EK, a 2004/25/EK, a 2009/138/EK és az (EU) 2017/1132 irányelv, valamint az 1094/2010/EU és a 648/2012/EU rendelet módosításáról

(EGT-vonatkozású szöveg)

AZ EURÓPAI PARLAMENT ÉS AZ EURÓPAI UNIÓ TANÁCSA,

tekintettel az Európai Unió működéséről szóló szerződésre és különösen annak 114. cikkére,

tekintettel az Európai Bizottság javaslatára,

a jogalkotási aktus tervezetének a nemzeti parlamentek részére való megküldését követően,

tekintettel az Európai Központi Bank véleményére[12],

tekintettel az Európai Gazdasági és Szociális Bizottság véleményére[13],

rendes jogalkotási eljárás keretében,

mivel:

(1) A biztosítók nehézségei jelentős következményekkel járhatnak a tagállamok gazdaságára és szociális jólétére nézve, ha e nehézségek zavart okoznak a szerződőknek, a kedvezményezetteknek vagy a károsultaknak nyújtott védelemben. A viszontbiztosítók gazdaságban betöltött szerepe, az elsődleges biztosítókkal és tágabb értelemben a pénzügyi piacokkal való összekapcsoltsága, valamint a viszonylag koncentrált viszontbiztosítási piac miatt megfelelő keretre van szükség a viszontbiztosítók nehézségeinek vagy csődjének rendezett kezeléséhez. Ezért sajátosságaik figyelembevételével mind az elsődleges biztosítók, mind a viszontbiztosítók helyreállításával és szanálásával foglalkozni kell.

(2) A 2008. évi pénzügyi világválság rávilágított a pénzügyi szektor sebezhetőségére és összekapcsoltságára. Úgy tűnt, hogy a válság és a csőd okai többek között a pénzügyi piacok alakulásához, valamint a biztosítási vagy viszontbiztosítási tevékenységek jellegéhez kapcsolódtak. E tekintetben a biztosítási kockázatokat (a megfelelő tartalékkal nem fedezett kárigényeket), a hibás árazást (az alulbecsült díjakat), az eszközök és kötelezettségek rossz kezelését és a befektetési veszteségeket gyakran említik a biztosítókat és a viszontbiztosítókat aggasztó elsődleges körülményként. Ezzel összefüggésben több esetben is az adófizetők pénzét használták fel a biztosítók megromlott pénzügyi helyzetének helyreállítására. Bár a 2009/138/EK európai

[12] HL C […], […], […] o.
[13] HL C […], […], […] o.

parlamenti és tanácsi irányelv[14] az Unió pénzügyi rendszerének és a biztosítók és viszontbiztosítók ellenálló képességének megerősítésére irányult, nem szüntette meg teljes mértékben a biztosítók és viszontbiztosítók csődjének lehetőségét. A fokozott piaci volatilitás és a tartósan alacsony kamatszint különösen káros lehet a biztosítók és viszontbiztosítók jövedelmezőségére és fizetőképességére. A biztosítók és viszontbiztosítók piaci és gazdasági fejleményekre való érzékenysége ezért különös figyelmet kíván, és megfelelő keretrendszert tesz szükségessé e vállalkozások esetlegesen megromló pénzügyi helyzetének – többek között megelőző jellegű – kezeléséhez. Az elmúlt időszakban bekövetkezett csődök és csődközeli helyzetek, különösen határokon átnyúló jellegűek, rávilágítottak a jelenlegi keretrendszer hiányosságaira, amelyeket kezelni szükséges ahhoz, hogy a biztosítók vagy viszontbiztosítók piacról való rendezett kilépését megfelelően meg lehessen szervezni.

(3) A biztosító vagy viszontbiztosító által végzett olyan tevékenységeket, szolgáltatásokat vagy műveleteket, amelyek észszerű határidőn belül, vagy a szerződők, kedvezményezettek vagy károsultak észszerű költsége mellett nem könnyen helyettesíthetők, kritikus funkcióknak kell tekinteni, amelyek folytonosságát biztosítani kell. Az ilyen tevékenységek, szolgáltatások vagy műveletek uniós, nemzeti vagy regionális szinten kritikusak lehetnek. A biztosítási vagy viszontbiztosítási védelem folytonossága gyakran előnyösebb a csődhelyzetben lévő vállalkozás felszámolásánál, mivel a legkedvezőbb eredménnyel jár a szerződők, a kedvezményezettek vagy a károsultak számára. Ezért alapvető fontosságú, hogy e kritikus funkciók folytonosságának megőrzése révén megfelelő eszközök álljanak rendelkezésre a csődhelyzetek megelőzésére és – a csőd bekövetkezése esetén – a negatív következmények minimalizálására.

(4) A csődhelyzetben lévő biztosítók és viszontbiztosítók eredményes szanálása a belső piac kiteljesítésének elengedhetetlen eleme. Az ilyen vállalkozások csődje nemcsak a szerződőkre, és esetleg azon piacok reálgazdaságára és pénzügyi stabilitására van hatással, amelyeken e biztosítók és viszontbiztosítók közvetlenül működnek, hanem a belső biztosítási piac iránti bizalomra is. A pénzügyi szolgáltatások belső piacának kiteljesítésével a nemzeti pénzügyi rendszerek egyre szorosabban összekapcsolódnak. A biztosítók és viszontbiztosítók a befektetési portfóliójuk és a tevékenységeikhez kapcsolódó kockázatok kezelése érdekében aktívak a pénzügyi piacokon. Származtatott ügyleteik révén összekapcsolódnak a bankközi és egyéb pénzügyi piacokkal, amelyek lényegében páneurópaiak. Ebben az összefüggésben az, hogy a tagállamok képtelenek kezelni egy biztosító vagy viszontbiztosító csődjét, továbbá kiszámítható, harmonizált és a szélesebb körű rendszerszintű károkat eredményesen megelőző módon szanálni a vállalkozást, aláásható a pénzügyi piacok stabilitását, ennélfogva pedig a pénzügyi szolgáltatások belső piacát.

(5) A 2008. évi pénzügyi világválság rávilágított arra, hogy megfelelő helyreállítási és szanálási keretrendszert kell kidolgozni a biztosítók és viszontbiztosítók számára. Nemzetközi szinten 2014 októberében a Pénzügyi Stabilitási Tanács (FSB) kidolgozta az eredményes szanálási rendszerek fő kritériumait[15], amelyek minden olyan biztosítóra vonatkoznak, amely csődje esetén rendszerszinten jelentős vagy kritikus

[14] Az Európai Parlament és a Tanács 2009/138/EK irányelve (2009. november 25.) a biztosítási és viszontbiztosítási üzleti tevékenység megkezdéséről és gyakorlásáról (Szolvencia II) (HL L 335., 2009.12.17., 1. o.).

[15] Pénzügyi Stabilitási Tanács: A pénzügyi intézmények eredményes szanálási rendszereinek fő kritériumai (2014).

lehet. Az FSB 2016 júniusában kiegészítő iránymutatást adott ki a rendszerszinten jelentős biztosítók eredményes szanálási stratégiáinak és terveinek kidolgozására vonatkozóan[16]. Ezzel párhuzamosan a Biztosításfelügyelők Nemzetközi Szövetsége (IAIS) 2019 novemberében elfogadta az összes biztosítóra és viszontbiztosítóra vonatkozó biztosítási alapelveket, valamint a nemzetközi szinten aktív biztosítói csoportokra vonatkozó közös keretrendszert, amely részletesen meghatározza az ilyen biztosítói csoportok megelőző helyreállítási tervezésére vonatkozó standardokat, valamint azokat az intézkedéseket, amelyeket a hatóságoknak a piacról kilépő és szanálás alá kerülő biztosítóval vagy viszontbiztosítóval szemben kell meghozniuk[17]. Ezeket a fejleményeket figyelembe kell venni a csődhelyzetben lévő biztosítók és viszontbiztosítók helyreállítására és szanálására vonatkozó keretrendszer meghatározásakor.

(6) Számos biztosító és viszontbiztosító a nemzeti határokon átnyúló tevékenységet folytat. A határokon átnyúló tevékenységet folytató biztosítók vagy viszontbiztosítók nehézségeire vagy csődjére való felkészülés, valamint a nehézségek és a csőd kezelése érdekében hatóságok között folytatott koordináció és együttműködés hiánya aláásná a tagállamok kölcsönös bizalmát, az optimálistól elmaradó eredményhez vezetne a szerződők, a kedvezményezettek és a károsultak számára, és kihatna a belső biztosítási piac hitelességére is.

(7) Jelenleg az Európai Unió szintjén nincsenek harmonizálva a biztosítók vagy viszontbiztosítók koordinált szanálására irányuló eljárások. Ehelyett a tagállamokban jelentős anyagi és eljárásjogi különbségek figyelhetők meg a biztosítók és viszontbiztosítók csődjét szabályozó nemzeti törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezések között. Emellett a vállalati fizetésképtelenségi eljárások nem feltétlenül megfelelőek minden esetben a biztosítók vagy viszontbiztosítók számára, mivel ezek az eljárások nem mindig biztosítják a kritikus funkcióknak a szerződők, a kedvezményezettek és a károsultak, a reálgazdaság, vagy általánosságban a pénzügyi stabilitás számára megfelelő folytonosságát.

(8) Biztosítani kell a csődhelyzetben lévő vagy valószínűleg csődbe jutó biztosítók vagy viszontbiztosítók kritikus funkcióinak folytonosságát, ugyanakkor minimalizálni kell az ilyen vállalkozás csődjének a gazdaságra és a pénzügyi rendszerre gyakorolt hatását. Ezért olyan keretrendszer meghatározása szükséges, amely hiteles eszközöket bocsát a hatóságok rendelkezésére ahhoz, hogy kellő időben és gyorsan beavatkozhassanak a csődhelyzetben lévő vagy valószínűleg csődbe jutó biztosítók vagy viszontbiztosítók működésébe. A keretrendszernek biztosítania kell, hogy először a részvényesek viseljék a veszteségeket, a részvényeseket követően pedig a hitelezők, feltéve, hogy – „a hitelezők egyike sem járhat rosszabbul” elvvel összhangban – a hitelezők egyike sem viselhet nagyobb veszteséget, mint amelyet a biztosító vagy viszontbiztosító rendes fizetésképtelenségi eljárás keretében történő felszámolása esetén viselt volna.

(9) A létrehozandó keretrendszernek lehetővé kell tennie a hatóságok számára, hogy biztosítsák a biztosítási védelem folytonosságát a szerződők, a kedvezményezettek és a károsultak számára, adott esetben a biztosító vagy viszontbiztosító gazdaságilag

---

16 Pénzügyi Stabilitási Tanács: A rendszerszinten jelentős biztosítókra vonatkozó hatékony szanálási stratégiák és tervek kidolgozása (2016).

17 Biztosításfelügyelők Nemzetközi Szövetsége: Biztosítási alapelvek és a nemzetközi szinten aktív biztosítói csoportok felügyeletére vonatkozó közös keretrendszer (2019).

életképes tevékenységeinek és portfólióinak átadását, továbbá a veszteségek méltányos és kiszámítható megosztását. E célkitűzéseknek elő kell segíteniük a szerződőket, a kedvezményezetteket és a károsultakat sújtó szükségtelen veszteségek vagy szociális nehézségek elkerülését, a reálgazdaságra gyakorolt negatív hatások enyhítését, a pénzügyi piacokra gyakorolt negatív hatások minimalizálását és az adófizetők költségeinek minimalizálását.

(10) A 2009/138/EK irányelv felülvizsgálatának és különösen a kockázatvezéreltebb tőkekövetelmények bevezetésének, a megerősített felügyeletnek, a fokozott likviditásfigyelésnek és a makroprudenciális politikák jobb eszközeinek tovább kell csökkenteniük a biztosítók vagy viszontbiztosítók csődjének valószínűségét, és növelniük kell e vállalkozások gazdasági stresszel szembeni ellenálló képességét, függetlenül attól, hogy a stresszt rendszerszintű zavarok vagy az adott vállalkozást egyedileg érintő események okozzák. Mindazonáltal a pénzügyi nehézségek a stabil és szilárd prudenciális keret ellenére sem zárhatók ki teljesen. A tagállamoknak ezért felkészülteknek kell lenniük, és megfelelő helyreállítási és szanálási eszközökkel kell rendelkezniük a rendszerszintű válságok és az egyes vállalkozásoknál bekövetkezett csődök kezelésére. Ezen eszközök közé tartoznak azok a mechanizmusok, amelyek lehetővé teszik a hatóságok számára, hogy hatékonyan tudják kezelni a csődhelyzetben lévő vagy valószínűleg csődbe jutó vállalkozások problémáját. Az eszközök alkalmazása és a hatáskörök gyakorlása során figyelembe kell venni a csőd bekövetkezésének körülményeit.

(11) Néhány tagállam már bevezetett a megelőző helyreállítási tervezésre vonatkozó követelményeket és mechanizmusokat a csődhelyzetben lévő biztosítók vagy viszontbiztosítók szanálására. Az azonban, hogy a biztosítók vagy viszontbiztosítók helyreállítására és szanálására vonatkozó feltételek, hatáskörök és eljárások az Unióban nem egységesek, valószínűleg akadályozza a belső piac zökkenőmentes működését és a nemzeti hatóságok közötti együttműködést a nehéz helyzetbe került vagy csődhelyzetben lévő, határokon átnyúló tevékenységű vállalkozáscsoportok kezelése terén. Ez különösen igaz abban az esetben, amikor a különböző megközelítések következtében a nemzeti hatóságok nem ugyanolyan szintű ellenőrzési jogkörrel, vagy a biztosítók vagy viszontbiztosítók szanálására vonatkozóan nem ugyanolyan lehetőségekkel rendelkeznek. A helyreállítási és szanálási rendszerek közötti eltérések befolyásolhatják az egyenlő versenyfeltételeket, és torzíthatják a versenyt a vállalkozások között. Az említett akadályokat meg kell szüntetni, és szabályokat kell alkotni annak érdekében, hogy a belső piac ne kerüljön veszélybe. Ebből a célból a biztosítók vagy viszontbiztosítók megelőző helyreállítására és szanálására vonatkozó szabályokra közös harmonizációs minimumszabályokat kell megállapítani. A biztosítási szolgáltatásokra vonatkozó hatályos uniós jogszabályokkal való összhang biztosítása érdekében a megelőző helyreállítási és szanálási rendszert a 2009/138/EK irányelvben meghatározott prudenciális követelmények hatálya alá tartozó biztosítókra és viszontbiztosítókra kell alkalmazni.

(12) A csoporthoz tartozó vállalkozás csődje az egész csoport fizetőképességére és működésére gyors hatással lehet. Ezért a csoportszintű megelőző helyreállítási és szanálási tervezésre vonatkozó követelményekre van szükség. Ezenkívül a hatóságoknak e vállalkozások tekintetében hatékony eszközökkel kell rendelkezniük ahhoz, hogy olyan korrekciós intézkedéseket írjanak elő, amelyek figyelembe veszik a csoporthoz tartozó valamennyi vállalkozás pénzügyi stabilitását, továbbá csoportszinten megszüntetik a szanálhatóság akadályait, és – különösen határokon átnyúló tevékenységekkel összefüggésben – a teljes csoportra vonatkozóan egységes

szanálási programot eredményeznek. A megelőző helyreállítási és szanálási tervezésre, valamint a szanálhatóságra vonatkozó követelményeket és a szanálási rendszert ezért az anyavállalatokra, a holdingtársaságokra és a csoporthoz tartozó egyéb vállalkozásokra is alkalmazni kell, ideértve a biztosítók és viszontbiztosítók Unión kívül letelepedett fióktelepeit is.

(13) Biztosítani kell a helyreállítási és szanálási keretrendszer megfelelőségét és hatékonyságát, ugyanakkor el kell kerülni a vállalkozásokra és a hatóságokra háruló szükségtelen adminisztratív terheket és költségeket. A helyreállítási és szanálási keretrendszer végrehajtásának ezért arányosnak kell lennie az érintett vállalkozás, valamint tevékenységei és szolgáltatásai jellegével, nagyságrendjével és összetettségével. A helyreállítási és szanálási tervezésre vonatkozó követelmények hatályát illetően a hatóságoknak harmonizált, kockázatalapú kritériumrendszer alapján kell meghatározniuk a tervezési követelmények hatálya alá tartozó vállalkozások körét. Az egységes biztosítási és viszontbiztosítási piac iránti bizalom erősítése és az egyenlő versenyfeltételek előmozdítása érdekében a piaci lefedettség minimális szintjének meghatározásával el kell érni egy minimális szintű felkészültséget. A piaci lefedettség minimális szintjének azonban figyelembe kell vennie egyrészt a helyreállítás és a szanálás közötti különbségeket, másrészt a szanálási intézkedés meghozatalához fűződő közérdek meglétét vagy hiányát.

(14) Ugyanebből az okból a hatóságoknak adott esetben a megelőző helyreállítási és szanálási tervezésre, valamint a tájékoztatásra vonatkozóan – vállalkozásspecifikus alapon, ritkább aktualizálás mellett – eltérő vagy csökkentett követelményeket kell alkalmazniuk. Az egyszerűsített kötelezettségek alkalmazásakor a hatóságoknak figyelembe kell venniük a vállalkozás üzleti tevékenységének jellegét, méretét, összetettségét és helyettesíthetőségét, részvényesi struktúráját és jogi formáját, kockázati profilját, valamint más szabályozott vállalkozásokkal vagy általában a pénzügyi rendszerrel való összekapcsoltságának mértékét. A hatóságoknak azt is figyelembe kell venniük, hogy a biztosító vagy viszontbiztosító csődje és az azt követő rendes fizetésképtelenségi eljárás keretében történő felszámolása valószínűleg jelentős negatív hatást gyakorolna-e a szerződőkre, a pénzügyi piacokra, az egyéb vállalkozásokra vagy a tágabb értelemben vett gazdaságra. A hatóságoknak évente jelentést kell készíteniük az EIOPA részére az egyszerűsített kötelezettségek alkalmazásáról.

(15) A szanálási folyamat rendezettsége és az összeférhetetlenség elkerülése érdekében a tagállamoknak közigazgatási hatóságokat és közigazgatási hatáskörrel felruházott hatóságokat kell kijelölniük a helyreállítási és szanálási keretrendszerhez kapcsolódó funkciók és feladatok ellátására. A tagállamoknak biztosítaniuk kell, hogy elegendő erőforrások álljanak e szanálási hatóságok részére rendelkezésre. Ha egy tagállam más funkciókat is ellátó szanálási hatóságot jelöl ki, megfelelő strukturális intézkedésekkel biztosítani e funkcióknak a szanálással kapcsolatos funkcióktól való elkülönítését, valamint a működési függetlenséget. Az elkülönítés nem akadályozhatja meg a szanálási funkciót abban, hogy hozzáférjen a helyreállítási és szanálási keretrendszer szerinti feladatainak ellátásához vagy a helyreállítási és szanálási keretrendszer alkalmazásában részt vevő különböző hatóságok közötti együttműködéshez szükséges információkhoz.

(16) Figyelemmel azokra a következményekre, amelyeket egy biztosító vagy viszontbiztosító csődje a szerződőkre, egy tagállam pénzügyi rendszerére és gazdaságára gyakorolhat, valamint arra a tényre, hogy a csőd kezeléséhez állami források igénybevételére is szükség lehet, a tagállamok pénzügyminisztériumát vagy

más érintett minisztériumaikat már korai stádiumban szorosan be kell vonni a válságkezelés és a szanálás folyamatába.

(17) Hatékonyan kell kezelni a biztosítók és viszontbiztosítók pénzügyi helyzetének romlását vagy a szabályozási követelmények e vállalkozások általi megszegését, és meg kell előzni a problémák súlyosbodását. A felügyeleti hatóságoknak ezért hatáskörrel rendelkezniük arra, hogy megelőző intézkedéseket írjanak elő. E megelőző hatásköröknek azonban összhangban kell lenniük a 2009/138/EK irányelvben hasonló körülmények esetére már előírt a beavatkozási szintekkel és felügyeleti hatáskörökkel, ideértve az említett irányelv 36. cikkében meghatározott felügyeleti felülvizsgálati folyamatban előírt felügyeleti hatásköröket is. A megelőző hatáskörök nem eredményezhetnek az említett irányelv I. címe VI. fejezetének 4. szakaszában meghatározott szavatolótőke-szükségletet megelőző új, előre meghatározott beavatkozási küszöböt. A felügyeleti hatóságoknak minden egyes helyzetet egyedileg kell értékelniük, és a körülmények, a vállalkozás helyzete és felügyeleti mérlegelésük alapján kell dönteniük a megelőző intézkedések szükségességéről.

(18) Alapvető fontosságú, hogy a csoportok vagy adott esetben az egyes vállalkozások rendszeresen aktualizált megelőző helyreállítási tervet készítsenek, amelyben meghatározzák, hogy az adott csoportnak vagy vállalkozásnak milyen intézkedéseket kell tennie ahhoz, hogy helyreállítsa pénzügyi helyzetét annak olyan jelentős romlását követően, amely veszélyeztetheti életképességét. A biztosítóknak és viszontbiztosítóknak ezért meg kell határozniuk azokat a mennyiségi és minőségi mutatókat, amelyek indokolják a megelőző helyreállítási tervekben előirányzott korrekciós intézkedések alkalmazását. Ezeknek a mutatóknak abban kell segíteniük a biztosítókat és viszontbiztosítókat, hogy a szerződőik érdekét leginkább szem előtt tartó korrekciós intézkedéseket hozzanak, és nem állapíthatnak meg új prudenciális szabályozási követelményeket. A csoporton belüli valamennyi lényeges vállalkozásra kiterjedő megelőző helyreállítási terveknek részleteseknek kell lenniük, és olyan reális feltételezéseken kell alapulniuk, amelyek több megbízható és súlyos forgatókönyv esetén alkalmazhatók. Ezeknek a megelőző helyreállítási terveknek a vállalkozás irányítási rendszerének szerves részét kell képezniük. A meglévő eszközök – többek között a saját kockázat- és szavatolótőkemegfelelés-értékelés, a vészhelyzeti tervek vagy a likviditásikockázat-kezelési tervek – bemenetként felhasználhatók a megelőző helyreállítási tervek elkészítéséhez. A megelőző helyreállítási terv elkészítésére vonatkozó követelményt azonban arányosan kell alkalmazni, és az nem sértheti a reális helyreállítási tervnek a 2009/138/EK irányelv 138. cikkének (2) bekezdésében előírt kidolgozását és benyújtását. Adott esetben a megelőző helyreállítási terv elemei információkkal segíthetik, illetve megalapozhatják a 2009/138/EK irányelv 138. cikkének (2) bekezdésében előírt helyreállítási terv kidolgozását.

(19) Biztosítani kell a válsághelyzetekre való felkészültség megfelelő szintjét. Az egyes biztosítók vagy viszontbiztosítók legfelső szintű anyavállalata számára ezért elő kell írni, hogy teljes körű értékelés céljából nyújtsa be megelőző helyreállítási tervét a felügyeleti hatóságokhoz; az értékelésnek ki kell terjednie arra is, hogy a terv átfogó-e, és rövid időn belül helyre tudja-e állítani a vállalkozás vagy a csoport életképességét akár súlyos pénzügyi stresszhelyzetben is. A felügyeleti hatóságokat fel kell hatalmazni arra, hogy ha valamely vállalkozás nem megfelelő megelőző helyreállítási tervet nyújt be, kötelezzék a vállalkozást a terv lényegi hiányosságainak megszüntetéséhez szükséges intézkedések megtételére.

(20) A szanálás megtervezése az eredményes szanálás elengedhetetlen eleme. A szanálási hatóságoknak ezért rendelkezniük kell a kritikus funkciók azonosításához és

folytonosságuk biztosításához szükséges valamennyi információval. A biztosítók és viszontbiztosítók kivételes tudással rendelkeznek saját működésükről és az abból eredő esetleges problémákról, ezért a szanálási terveket a szanálási hatóságoknak többek között az érintett vállalkozások által szolgáltatott információk alapján kell kidolgozniuk. A szükségtelen adminisztratív terhek elkerülése érdekében a szanálási hatóságoknak elsősorban a felügyeleti hatóságoktól kell beszerezniük a szükséges információkat.

(21) Az alacsony kockázati profilú vállalkozásokat – éppen alacsony kockázati profiljuk miatt – nem helyénvaló arra kötelezni, hogy külön megelőző helyreállítási terveket készítsenek, és esetükben a szanálási tervezés sem indokolt.

(22) A korrekciós és szanálási intézkedések lehetséges kölcsönhatásának előrejelzése, valamint a csoportok válsághelyzetekre való felkészültségének és szanálhatóságának javítása érdekében a megelőző helyreállítási és szanálási tervezés csoportos kezelésének ki kell terjednie a csoporthoz tartozó minden olyan vállalkozásra, amely csoportfelügyelet alá tartozik. A megelőző helyreállítási és szanálási terveknek figyelembe kell venniük az adott csoport pénzügyi, technikai és üzleti struktúráját, valamint belső összekapcsoltságának mértékét.

(23) A csoportszintű megelőző helyreállítási és szanálási terveket a csoport egészére vonatkozóan kell elkészíteni úgy, hogy azok egyaránt meghatározzák a legfelső szintű anyavállalattal, valamint a csoporthoz tartozó egyes leányvállalatokkal kapcsolatos intézkedéseket. Annak azonban, hogy a csoportszintű megelőző helyreállítási és szanálási tervekben milyen mértékben veszik figyelembe a leányvállalatokat, arányosnak kell lennie azzal, hogy az egyes leányvállalatok mennyire relevánsak a csoport, a biztosítottak, valamint a működésükkel érintett tagállamok reálgazdasága és pénzügyi rendszere szempontjából. A szanálási tervek kidolgozásába be kell vonni azon tagállamok szanálási hatóságait, amelyekben a csoport leányvállalatokkal rendelkezik. A felügyeleti vagy szanálási kollégiumokban eljáró érintett hatóságoknak mindent meg kell tenniük azért, hogy együttes határozatot hozzanak az említett tervek értékeléséről és elfogadásáról. A válsághelyzetekre való megfelelő felkészülést azonban nem befolyásolhatja az, ha a felügyeleti vagy szanálási kollégiumokon belül nem születik együttes határozat. Ilyen esetekben a leányvállalatért felelős valamennyi felügyeleti hatóság számára lehetővé kell tenni, hogy megelőző helyreállítási terv készítésére kötelezze a joghatósága alá tartozó leányvállalatokat, és arról önálló értékelést készítsen. Ugyanezen okokból a leányvállalatért felelős valamennyi szanálási hatóságnak a joghatósága alá tartozó leányvállalatokra vonatkozóan szanálási tervet kell készítenie és naprakészen tartania. A csoporthoz tartozó vállalkozásokra vonatkozóan egyedi megelőző helyreállítási és szanálási tervet továbbra is kivételes és kellően indokolt esetben helyénvaló kidolgozni, és ennek során ugyanazokat a standardokat kell alkalmazni, mint amelyeket az érintett tagállamban hasonló vállalkozásokra alkalmaznak. Csoporthoz tartozó vállalkozásokra vonatkozó egyedi helyreállítási és szanálási terv készítésekor az érintett hatóságoknak törekedniük kell arra, hogy e terveket lehetőség szerint összhangba hozzák a csoport többi tagjának megelőző helyreállítási és szanálási terveivel.

(24) Annak érdekében, hogy valamennyi érintett hatóság teljeskörűen és folyamatosan tájékozódhasson, a felügyeleti hatóságoknak továbbítaniuk kell az érintett szanálási hatóságok részére a megelőző helyreállítási terveket és azok módosításait, a szanálási hatóságoknak pedig továbbítaniuk kell az érintett felügyeleti hatóságok részére a szanálási terveket és azok módosításait.

(25) A szanálási hatóságoknak hatáskörrel kell rendelkezniük arra, hogy biztosítók vagy viszontbiztosítók szanálhatóságának értékelése alapján akár közvetlenül, akár a felügyeleti hatóságon keresztül közvetve strukturális és szervezeti változtatásokat írjanak elő a biztosítók vagy viszontbiztosítók számára. A szanálási hatóságok számára lehetővé kell tenni, hogy megtegyék a szükséges, de arányos intézkedéseket a szanálási eszközök alkalmazása előtt álló lényegi akadályok csökkentése vagy elhárítása, valamint az érintett vállalkozások szanálhatóságának biztosítása érdekében. A szanálási hatóságoknak a biztosítók vagy viszontbiztosítók szanálhatóságát azon vállalkozások szintjén kell értékelniük, amelyeknél a csoportszintű szanálási tervvel összhangban várhatóan szanálási intézkedésekre kerül sor. A szanálási hatóságok azon képessége, hogy egy biztosító vagy viszontbiztosító számára strukturális és szervezeti változtatásokat írjanak elő, vagy intézkedéseket hozzanak a szanálási eszközök alkalmazása előtt álló lényegi akadályok csökkentésére vagy elhárítására, valamint az érintett vállalkozások szanálhatóságának biztosítására, nem lépheti túl azt a mértéket, amely az érintett biztosító vagy viszontbiztosító struktúrájának és működésének a vállalkozás szanálhatóságának javítása érdekében történő egyszerűsítéséhez szükséges.

(26) A megelőző helyreállítási tervben vagy szanálási tervben körvonalazott intézkedések végrehajtása hatással lehet a biztosítók vagy viszontbiztosítók alkalmazottaira. A terveknek ezért tartalmazniuk kell azokat az eljárásokat, amelyek keretében adott esetben tájékoztatják a munkavállalók képviselőit, illetve konzultálnak velük a helyreállítási és szanálási folyamat során. Az eljárásoknak figyelembe kell venniük a kollektív szerződéseket vagy egyéb, a szociális partnerek, valamint a szakszervezetek és munkavállalói képviseletek vállalati szerkezetátalakítási folyamatba való bevonására vonatkozó nemzeti és uniós jogszabályok által előírt rendelkezéseket.

(27) Az Unión belül határokon átnyúló tevékenységet folytató biztosítók és viszontbiztosítók vagy csoporthoz tartozó vállalkozások eredményes helyreállítása és szanálása a felügyeleti hatóságok és a szanálási hatóságok felügyeleti és szanálási kollégiumokban megvalósuló együttműködését teszi szükségessé a folyamat minden szakaszában, a helyreállítási és szanálási tervek kidolgozásától kezdve az egyes vállalkozások tényleges szanálásáig. Ha a hatóságok nem értenek egyet a csoportok és vállalkozások tekintetében meghozandó határozatokkal, az 1094/2010/EU európai parlamenti és tanácsi rendelettel[18] létrehozott európai felügyeleti hatóságnak (Európai Biztosítás- és Foglalkoztatóinyugdíj-hatóság, a továbbiakban: EIOPA) végső esetben közvetítői szerepet kell betöltenie.

(28) A helyreállítási és megelőzési szakaszban a részvényeseknek maradéktalanul meg kell tartaniuk a biztosítóval vagy viszontbiztosítóval kapcsolatos felelősségüket és a vállalkozás feletti ellenőrzésüket. E felelősségük a vállalkozás szanálásának megkezdésekor megszűnik. A szanálási keretrendszernek ezért biztosítania kell, hogy a szanálás időben megkezdődjön, tehát azt megelőzően, hogy a biztosító vagy viszontbiztosító mérlege vagy pénzforgalma szerint fizetésképtelenné válna, tőkéjét teljes mértékben elvesztené, vagy nem tudna eleget tenni fizetési kötelezettségeinek azok esedékessé válásakor. Szanálást kell kezdeményezni, ha egy felügyeleti hatóság valamely szanálási hatósággal – bármelyikük megkeresésére – folytatott konzultációt

[18] Az Európai Parlament és a Tanács 1094/2010/EU rendelete (2010. november 24.) az európai felügyeleti hatóság (az Európai Biztosítás- és Foglalkoztatóinyugdíj-hatóság) létrehozásáról, valamint a 716/2009/EK határozat módosításáról és a 2009/79/EK bizottsági határozat hatályon kívül helyezéséről (HL L 331., 2010.12.15., 48. o.).

követően megállapítja, hogy egy biztosító vagy viszontbiztosító csődhelyzetben van vagy valószínűleg csődbe jut, és csődje észszerű határidőn belül nem akadályozható meg alternatív intézkedésekkel. Az alábbi körülmények bármelyike esetén úgy kell tekinteni, hogy egy biztosító vagy viszontbiztosító csődhelyzetben van vagy valószínűleg csődbe jut: i. a vállalkozás megsérti vagy valószínűleg megsérti a minimális tőkeszükségletre vonatkozóan a 2009/138/EK irányelv I. címe VI. fejezetének 4. szakaszában meghatározott előírásokat, és nincs észszerű kilátás a megfelelés helyreállítására; ii. a vállalkozás már nem teljesíti az engedélyezés feltételeit, vagy súlyosan megszegi, illetve a közeljövőben valószínűleg súlyosan megszegi a rá vonatkozó törvények és rendeletek szerinti jogi kötelezettségeit, és kötelezettségeinek megszegése indokolja az engedély visszavonását; iii. a biztosító vagy viszontbiztosító nem képes, vagy valószínűleg a közeljövőben nem lesz képes adósságai törlesztésére vagy egyéb kötelezettségei teljesítésére, ideértve a szerződők vagy kedvezményezettek részére esedékes kifizetéseket is; vagy iv. a biztosító vagy viszontbiztosító rendkívüli állami pénzügyi támogatást igényel.

(29) A szanálási eszközök és hatáskörök alkalmazása csorbíthatja a biztosítók és viszontbiztosítók részvényeseinek és hitelezőinek jogait. Különösen a szanálási hatóságok azon hatásköre érinti a részvényesek tulajdonjogát, hogy a hatóság a részvényesek hozzájárulása nélkül magánszektorbeli vevőnek adhatja át a biztosító vagy viszontbiztosító részvényeit vagy eszközeinek egészét, illetve azok egy részét. Ezenkívül az a hatáskör is érintheti a hitelezőkkel szembeni egyenlő bánásmódot, hogy a hatóságok – a szolgáltatások folytonosságának biztosítása és a szerződőkre, kedvezményezettekre és károsultakra, a reálgazdaságra vagy általában a pénzügyi stabilitásra gyakorolt káros hatások kiküszöbölése érdekében – eldönthetik, hogy egy csődhelyzetben lévő vállalkozásnak mely kötelezettségeit kell átadnia. Szanálási eszköz ezért csak a csődhelyzetben lévő vagy valószínűleg csődbe jutó biztosítók vagy viszontbiztosítók esetében alkalmazható, és csak akkor, ha általános érdekből szükséges a szanálási célok teljesítése. Így különösen a szanálási eszközöket abban az esetben helyénvaló alkalmazni, ha a biztosító vagy viszontbiztosító rendes fizetésképtelenségi eljárás keretében nem számolható fel anélkül, hogy ez kedvezőtlenül érintené a szerződők, a kedvezményezettek és az igényjogosultak védelmét, vagy destabilizálná a pénzügyi rendszert. Ezenkívül feltétel, hogy a szanálási intézkedésekre szükség legyen a kritikus funkciók gyors átadásának és folytonosságának biztosításához, továbbá ne legyen észszerű kilátás magánforrásokra támaszkodó alternatív megoldás alkalmazására, beleértve a meglévő részvényesek vagy harmadik fél által végrehajtott, a vállalkozás életképességét a biztosítási kárigényekre gyakorolt hatás nélkül teljes mértékben helyreállító tőkeemelést is. A részvényesi és hitelezői jogok szanálási intézkedés következtében történő megsértésének összeegyeztethetőnek kell lennie az Európai Unió Alapjogi Chartájával (a továbbiakban: a Charta). Ha az azonos osztályba tartozó hitelezőket a szanálási intézkedés keretében másként kezelik, e különbségtételeknek a közérdek szempontjából indokoltaknak és a vonatkozó kockázattal arányosaknak kell lenniük, és az intézkedések sem közvetlenül, sem közvetve nem alkalmazhatnak állampolgárság szerinti megkülönböztetést.

(30) A szanálási eszközök alkalmazása és a szanálási hatáskörök gyakorlása során a szanálási hatóságoknak minden megfelelő intézkedést meg kell hozniuk annak biztosítására, hogy a szanálási intézkedéseket azzal az elvvel összhangban hajtsák végre, hogy biztosítási kárigények csak a részvényeseket követően sérülhetnek, a hitelezőknek pedig megfelelő arányban kell viselniük a veszteséget. A szanálási hatóságoknak emellett biztosítaniuk kell, hogy a biztosító vagy viszontbiztosító

szanálásának költségei minimálisak legyenek, és az egyazon csoportba tartozó hitelezők azonos elbánásban részesüljenek.

(31) A tőkeinstrumentumok, a hitelviszonyt megtestesítő instrumentumok és az egyéb leírható, illetve átalakítható kötelezettségek leírásának vagy átalakításának belső veszteségviselési mechanizmust kell biztosítania. Ennek a mechanizmusnak – a biztosítási védelem folytonosságának a szerződők, a kedvezményezettek és a károsultak javára történő fenntartását célzó átadási eszközökkel kombinálva – lehetővé kell tennie a szanálási célok elérését, és nagymértékben korlátoznia kell a biztosító vagy viszontbiztosító csődjének a szerződőkre gyakorolt hatását. Adódhatnak azonban olyan szélsőséges esetek, amikor – kiegészítő veszteségviselési és szerkezetátalakítási források biztosítása, vagy végső esetben rendkívüli állami finanszírozás biztosítása érdekében – egy biztosító vagy viszontbiztosító szanálása meghatározott nemzeti programok, különösen egy biztosítási garanciarendszer vagy egy szanálási alap beavatkozását teheti szükségessé. A hitelezők védelméhez szükséges biztosítékoknak tükrözniük kell e nemzeti programok meglétét is, amelyeknek viszont meg kell felelniük az állami támogatások uniós keretrendszerének. A leírást vagy átalakítást a rendkívüli állami pénzügyi támogatás igénybevétele előtt kell alkalmazni.

(32) A tulajdonjogok sérelme nem lehet aránytalan mértékű. A biztosító vagy viszontbiztosító érintett részvényesei és hitelezői, köztük a szerződők által elszenvedett veszteség nem lehet nagyobb, mint az a veszteség, amely akkor érte volna őket, ha a biztosítót vagy viszontbiztosítót rendes fizetésképtelenségi eljárás keretében felszámolják a szanálási határozat meghozatalának időpontjában. Abban az esetben, ha egy szanálás alatt álló vállalkozás eszközeinek és kötelezettségeinek csak egy részét veszi át magánszektorbeli vevő vagy áthidaló vállalkozás, a szanálás alatt álló vállalkozás fennmaradó részét rendes fizetésképtelenségi eljárás keretében fel kell számolni. A biztosító vagy viszontbiztosító felszámolási eljárásában maradó részvényesek és hitelezők számára a felszámolási eljárásban érintett követeléseik ellenértékeként kifizetett összeg vagy kártalanítás nem lehet kevesebb, mint az az összeg, amelyhez akkor jutottak volna, ha az egész biztosítót vagy viszontbiztosítót rendes fizetésképtelenségi eljárás keretében számolják fel.

(33) A részvényesek és hitelezők jogának védelme érdekében egyértelmű kötelezettségeket kell megállapítani a szanálás alatt álló vállalkozás eszközeinek és kötelezettségeinek értékelése tekintetében, és annak értékelésére vonatkozóan, hogy milyen elbánásban részesültek volna a részvényesek és hitelezők, ha a vállalkozást rendes fizetésképtelenségi eljárás keretében számolják fel. Ezért rögzíteni szükséges, hogy a szanálási intézkedések meghozatala előtt sor kerül a biztosító vagy viszontbiztosító eszközeinek és kötelezettségeinek méltányos és reális értékelésére. Biztosítani kell az értékeléssel szembeni fellebbezés jogát. A szanálási intézkedés jellege és az értékeléssel való szoros kapcsolata miatt azonban a fellebbezés lehetőségét csak akkor helyénvaló biztosítani, ha egyidejűleg a szanálási határozat ellen is irányul. Ezenkívül rögzíteni szükséges, hogy a szanálási eszközök alkalmazását követően összehasonlításra kerül az a bánásmód, amelyben a részvényesek és a hitelezők ténylegesen részesültek, és az, hogy milyen elbánásban részesültek volna rendes fizetésképtelenségi eljárás során. Az utólagos összehasonlításnak a szanálási határozattól elkülönítetten megtámadhatónak kell lennie. Azoknak a részvényeseknek és hitelezőknek, akik kevesebbet kaptak annál az összegnél, amelyet rendes fizetésképtelenségi eljárás keretében kaptak volna, jogosultaknak kell lenniük arra, hogy megkapják a különbözetet.

(34) Fontos, hogy a veszteségeket a biztosító vagy viszontbiztosító csődbe jutásakor azonnal elszámolják. A csődhelyzetben lévő biztosítók vagy viszontbiztosítók eszközei és kötelezettségei értékelésének a szanálási eszközök alkalmazásának pillanatában méltányos, prudens és reális feltételezéseken kell alapulnia. Mindamellett a biztosító vagy viszontbiztosító pénzügyi helyzete alapján történő értékelés nem érintheti a kötelezettségek értékét. Kivételesen sürgős esetben lehetővé kell tenni, hogy a szanálási hatóságok a csődhelyzetben lévő biztosító vagy viszontbiztosító eszközeit, illetve kötelezettségeit gyors értékeléssel mérjék fel. Az értékelésnek ideiglenesnek és egy független értékelés elvégzéséig alkalmazandónak kell lennie. Az EIOPA-nak meg kell határoznia az ilyen értékelések során alkalmazandó elvek keretét, és lehetővé kell tennie, hogy a szanálási hatóságok és a független értékelők különböző célzott módszertanokat alkalmazzanak.

(35) Szanálási intézkedések meghozatalakor a szanálási hatóságoknak figyelembe kell venniük és követniük kell a szanálási tervekben előírt intézkedéseket, kivéve, ha a szanálási hatóságok – az adott eset körülményeit figyelembe véve – úgy értékelik, hogy a szanálási célok hatékonyabban megvalósíthatók olyan intézkedések révén, amelyek a szanálási tervekben nem szerepelnek.

(36) A szanálási eszközöket úgy kell kialakítani, hogy alkalmasak legyenek nagyszámú, jelentős részben kiszámíthatatlan forgatókönyv kezelésére, figyelembe véve, hogy különbség lehet egyetlen biztosító vagy viszontbiztosító válsága és egy nagyobb mértékű, rendszerszintű válság között. A szanálási eszközöknek ezért minden ilyen forgatókönyvre ki kell terjedniük, beleértve a szanálás alatt álló vállalkozásnak a megszüntetésig történő fizetőképes kifuttatását, a szanálás alatt álló vállalkozás vagyonának vagy részvényeinek értékesítését, az áthidaló vállalkozás létrehozását, az eszközöknek és kötelezettségeknek a csődhelyzetben lévő vállalkozás értékvesztett vagy alulteljesítő portfólióitól való elkülönítését, valamint a csődhelyzetben lévő biztosító vagy viszontbiztosító tőkeinstrumentumainak és egyéb leírható, illetve átalakítható kötelezettségeinek leírását vagy átalakítását.

(37) Ha a szanálási eszközöket biztosítási portfóliók stabil vállalkozás – például magánszektorbeli vevő vagy áthidaló vállalkozás – részére történő átadása céljából alkalmazták, a biztosító vagy viszontbiztosító fennmaradó részét megfelelő időn belül fel kell számolni. A felszámolás határidejét annak figyelembevételével kell megállapítani, hogy a csődhelyzetben lévő biztosítónak vagy viszontbiztosítónak szükséges-e szolgáltatást vagy támogatást nyújtania a magánszektorbeli vevő vagy az áthidaló vállalkozás részére az átvett tevékenységek vagy szolgáltatások folytatásához.

(38) A vagyonértékesítésnek lehetővé kell tennie a szanálási hatóságok számára, hogy a biztosítót vagy viszontbiztosítót, vagy annak egyes vagyonelemeit a részvényesek hozzájárulása nélkül is értékesítsék egy vagy több vevő részére. A vagyonértékesítés alkalmazása során a hatóságoknak rendelkezniük kell arról, hogy a biztosító vagy viszontbiztosító, illetve annak egyes vagyonelemei eladására nyílt, átlátható és diszkriminációtól mentes folyamat útján kerüljön sor, amelynek során törekedniük kell a lehető legmagasabb eladási ár elérésére. Ha sürgős esetekben ez az eljárás nem követhető, a hatóságoknak lépéseket kell tenniük a versenyt és a belső piacot érintő káros hatások orvoslása érdekében.

(39) A szanálás alatt álló vállalkozás eszközeinek vagy kötelezettségeinek a vagyonértékesítés alkalmazásával történő átadásából származó teljes nettó bevételnek a felszámolási eljárásban maradó vállalkozást kell megilletnie. A szanálás alatt álló vállalkozás által kibocsátott részvények vagy más, tulajdonviszonyt megtestesítő

instrumentumok vagyonértékesítés keretében történő átadásából származó teljes nettó bevételnek a részvények vagy más, tulajdonviszonyt megtestesítő instrumentumok tulajdonosait kell megilletnie. A bevételekből le kell vonni a biztosító vagy viszontbiztosító csődje miatt felmerült költségeket és a szanálási folyamat költségeit.

(40) A csődhelyzetben lévő biztosító vagy viszontbiztosító értékesítésével, valamint a potenciális vevőkkel a vagyonértékesítés alkalmazását megelőzően folytatott tárgyalásokkal kapcsolatos információk valószínűleg érzékenyek, és kockázatot hordozhatnak a biztosítási piac iránti bizalom szempontjából. Ezért biztosítani kell, hogy az ilyen információknak az 596/2014/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet[19] által előírt nyilvános közzététele annyival késleltethető legyen, amennyi idő a biztosító vagy viszontbiztosító szanálásának megtervezéséhez és strukturálásához szükséges.

(41) Az áthidaló vállalkozás olyan biztosító vagy viszontbiztosító, amely részben vagy egészében egy vagy több állami hatóság tulajdonában van, vagy a szanálási hatóság ellenőrzése alatt áll. Az áthidaló vállalkozás fő célja, hogy biztosítsa a kritikus funkciók folytonosságát a csődhelyzetben lévő biztosító vagy viszontbiztosító szerződői részére. Az áthidaló vállalkozást ezért gazdaságilag életképes, tevékenységet folyamatos jelleggel végző vállalkozásként kell működtetni, és amint a feltételek megfelelőek, vissza kell vezetni a piacra, vagy ha nem életképes, fel kell számolni.

(42) A vagyonelkülönítésnek lehetővé kell tennie, hogy a hatóságok különálló szervezetnek adják át a szanálás alatt álló vállalkozás eszközeit, jogait és kötelezettségeit az adott eszközök, jogok és kötelezettségek leválasztása, kezelése és felszámolása céljából. A csődhelyzetben lévő biztosító vagy viszontbiztosító jogosulatlan versenyelőnyének kiküszöbölése érdekében a vagyonelkülönítés kizárólag más eszközökkel együtt alkalmazható.

(43) Egy hatékony szanálási rendszernek biztosítania kell, hogy a biztosítók vagy viszontbiztosítók olyan módon legyenek szanálhatók, amely minimalizálja a csődnek a szerződőkre, az adófizetőkre, a reálgazdaságra és a pénzügyi stabilitásra gyakorolt negatív hatását. A leírásnak vagy átalakításnak biztosítania kell, hogy a csődhelyzetben lévő biztosító vagy viszontbiztosító részvényesei és hitelezői a biztosítási kárigények érintettségét megelőzően viseljék a veszteségeket, a szanálási hatáskör alkalmazását követően pedig megfelelő arányban viseljék a biztosító vagy viszontbiztosító csődjéből eredő költségeket. Ennélfogva a leírásnak vagy átalakításnak erősebben kell ösztönöznie a biztosítók vagy viszontbiztosítók részvényeseit és hitelezőit, valamint bizonyos mértékig a szerződőket arra, hogy rendes körülmények között figyelemmel kísérjék a biztosító vagy viszontbiztosító állapotát.

(44) Biztosítani kell, hogy a szanálási hatóságok különféle körülmények között is rendelkezzenek a rendelkezzenek az ahhoz szükséges rugalmassággal, hogy fizetőképesen kifuttassák a szanálás alatt álló vállalkozást, a szerződők számára legjobb feltételek mellett adják át annak eszközeit, jogait és kötelezettségeit, vagy elosszák a fennmaradó veszteségeket. Ezért helyénvaló rögzíteni, hogy a szanálási hatóságok számára egyaránt lehetővé kell tenni a leírás vagy átalakítás alkalmazását akkor, ha a cél a csődhelyzetben lévő biztosító vagy viszontbiztosító fizetőképes

[19] Az Európai Parlament és a Tanács 596/2014/EU rendelete (2014. április 16.) a piaci visszaélésekről (piaci visszaélésekről szóló rendelet), valamint a 2003/6/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv és a 2003/124/EK, a 2003/125/EK és a 2004/72/EK bizottsági irányelv hatályon kívül helyezéséről (HL L 173., 2014.6.12., 1. o.).

kifuttatás alatt álló vállalkozásként végrehajtott szanálása, valamint akkor, ha a kritikus biztosítási szolgáltatások átadása a biztosító vagy viszontbiztosító fennmaradó része tevékenységének megszüntetése és felszámolása mellett történik. Ebben az összefüggésben indokolt lehet a biztosítási kötelezettségek átstrukturálása a biztosítási fedezet jelentős részének fenntartása céljából, ha a hatóság megítélése szerint ez szolgálja leginkább a szerződők érdekét.

(45) Ha reális kilátás van arra, hogy a vállalkozás életképessége helyreálljon, és a szerződőket nem éri veszteség a szanálási folyamat során, a leírás vagy átalakítás alkalmas lehet a szanálás alatt álló vállalkozás folyamatos működésének helyreállítására. Ebben az esetben a leírás vagy átalakítás útján történő szanálást a vezetés leváltásának kell kísérnie, kivéve, ha a vezetés megtartása helyénvaló és szükséges a szanálási célok eléréséhez.

(46) Nem helyénvaló a leírás vagy átalakítás alkalmazása fedezeti biztosítékkal ellátott vagy más módon garantált követelések esetében, mivel az ilyen leírás vagy átalakítás eredménytelen lehet, vagy negatív hatást gyakorolhat a pénzügyi stabilitásra. Annak biztosítása érdekében azonban, hogy a leírás vagy átalakítás eredményes legyen, és elérje a célját, kívánatos, hogy a csődhelyzetben lévő biztosító vagy viszontbiztosító biztosítékkal nem fedezett kötelezettségeire a lehető legszélesebb körben alkalmazható legyen. Mindazonáltal helyénvaló a biztosítékkal nem fedezett kötelezettségek egyes típusait kizárni a leírás vagy átalakítás alkalmazási köréből. A kritikus funkciók folytonosságának biztosítása érdekében ezért ki kell zárni a leírásnak vagy átalakításnak a csődhelyzetben lévő biztosító vagy viszontbiztosító munkavállalói felé fennálló egyes kötelezettségeire, illetve azon kereskedelmi követelésekre történő alkalmazását, amelyek a biztosító vagy viszontbiztosító napi működéséhez szükséges árukhoz és szolgáltatásokhoz kapcsolódnak. A nyugdíjbiztosítási alapokkal és nyugdíjbiztosítási alapkezelőkkel szemben fennálló, nyugdíjjogosultságokra és nyugdíjra vonatkozó követelések kifizetése érdekében ki kell zárni a leírásnak vagy átalakításnak a csődhelyzetben lévő biztosító vagy viszontbiztosító nyugdíjrendszerrel szembeni kötelezettségeire való alkalmazását. A rendszerszintű átterjedés kockázatának csökkentése érdekében ki kell zárni a leírásnak vagy átalakításnak a fizetési rendszerekben való részvétellel összefüggésben keletkező olyan kötelezettségekre való alkalmazását, amelyek hátralévő futamideje kevesebb mint hét nap, illetve a biztosítókkal vagy viszontbiztosítókkal, hitelintézetekkel és befektetési vállalkozásokkal szembeni azon kötelezettségekre való alkalmazását – az ugyanazon csoporthoz tartozó vállalkozásokkal szembeni kötelezettségek kivételével –, amelyek eredeti esedékessége hét napon belüli.

(47) A szanálás egyik fő célkitűzése a szerződők, a kedvezményezettek vagy a károsultak védelme. A leírás vagy átalakítás a biztosítási kárigényeknél ezért csak végső eszközként alkalmazható, és a szanálási hatóságoknak gondosan mérlegelniük kell a természetes személyek és a mikro-, kis- és középvállalkozások biztosítási szerződéseiből eredő biztosítási kárigények esetleges leírásának következményeit.

(48) A szanálási hatóságoknak egyes kötelezettségeket bizonyos körülmények fennállása esetén részben vagy teljes egészében ki kell tudniuk zárni a hitelezői feltőkésítésből akkor, ha az adott kötelezettségek leírása vagy átalakítása észszerű határidőn belül nem lehetséges, ha a kizárás feltétlenül szükséges a szanálási célok eléréséhez és azokkal arányos, vagy ha a leírás vagy átalakítás alkalmazása olyan értékromlást eredményezne, amelynek következtében a többi hitelező által viselt veszteségek nagyobbak lennének, mint akkor, ha az említett kötelezettségeket nem zárnák ki. A kizárás ilyen esetekben történő alkalmazásakor e tény figyelembevétele céljából – „a

hitelezők egyike sem járhat rosszabbul, mint a rendes fizetésképtelenségi eljárásban” elv tiszteletben tartása mellett – megemelhető az egyéb leírható, illetve átalakítható kötelezettségek leírásának vagy átalakításának a szintje. Ugyanakkor a tagállamok nem kötelezhetők arra, hogy a szanálást saját államháztartásukból finanszírozzák.

(49) A szanálási hatóságoknak általában a hitelezők egyenlő kezelését és a követeléseknek a fizetésképtelenség tekintetében alkalmazandó jogszabályokban meghatározott rangsorát tiszteletben tartó módon kell alkalmazniuk a leírást vagy átalakítást. A veszteségeket először a szavatolótőke-elemekben kell érvényesíteni, és a részvényesek felé részvények bevonása vagy átadása, illetve a részvények jelentős hígítása révén kell közvetíteni. Ha ez nem elegendő, hitelviszonyt megtestesítő alárendelt instrumentumokat kell átalakítani vagy leírni. Az előresorolt kötelezettségek átalakítására vagy leírására csak akkor kerülhet sor, miután a hitelviszonyt megtestesítő alárendelt instrumentumokat teljes mértékben átalakították vagy leírták.

(50) A kötelezettségek alóli – többek között a fizetési és elszámolási rendszerekhez, a munkavállalói vagy kereskedelmi hitelezőkhöz vagy az elsőbbségi rangsorhoz kapcsolódó – mentességeket a harmadik országokban és az Unióban is alkalmazni kell. Annak biztosítása érdekében, hogy a kötelezettségeket harmadik országokban le lehessen írni vagy át lehessen alakítani, rögzíteni szükséges, hogy a harmadik országok joga alá tartozó szerződéses rendelkezések elismerik ezt a lehetőséget. Nem írható elő ilyen szerződéses feltétel a leírás vagy átalakítás alkalmazása alól mentesített kötelezettségek esetében, valamint akkor, ha a harmadik ország joga, vagy az adott harmadik országgal kötött kötelező erejű megállapodás lehetővé teszi az érintett tagállam számára a leírás vagy átalakítás alkalmazását.

(51) A részvényeseknek és hitelezőknek a szükséges mértékben hozzá kell járulniuk a csődhelyzetben lévő vállalkozás veszteségelosztó mechanizmusához. A tagállamoknak ezért biztosítaniuk kell, hogy a kibocsátó biztosító vagy viszontbiztosító életképtelensége bekövetkezésekor az 1., 2. és 3. szintű tőkeinstrumentumok teljes mértékben viseljék a veszteségeket. Ennek megfelelően a szanálási hatóságok számára elő kell írni, hogy a életképtelenség bekövetkezésekor – szanálási intézkedés végrehajtása előtt – teljes mértékben írják le ezeket az instrumentumokat, vagy adott esetben alakítsák át azokat 1. szintű tőkeinstrumentumokká. Ebből a szempontból a gazdasági életképtelenség akkor következik be, amikor az érintett szanálási hatóság megállapítja, hogy a biztosító vagy viszontbiztosító megfelel a szanálási feltételeknek, vagy amikor az érintett szanálási hatóság úgy határoz, hogy a biztosító vagy viszontbiztosító életképessége a szóban forgó tőkeinstrumentumok leírása vagy átalakítása nélkül megszűnne. Ezeket a követelményeket szerepeltetni kell az instrumentumra vonatkozó feltételekben, valamint az instrumentumokkal kapcsolatban közzétett vagy rendelkezésre bocsátott tájékoztatókban vagy ajánlati dokumentumokban.

(52) A szanálás eredményes végrehajtása érdekében a szanálási hatóságoknak minden olyan szükséges hatáskörrel rendelkezniük kell, amelyek a szanálási eszközök alkalmazása során – különféle kombinációkban – gyakorolhatók. Szükséges, hogy e hatáskörök közé tartozzon a csődhelyzetben lévő biztosító vagy viszontbiztosító részvényeinek, eszközeinek, jogainak és kötelezettségeinek másik vállalkozáshoz, például másik biztosítóhoz vagy viszontbiztosítóhoz, vagy áthidaló vállalkozáshoz való átadására vonatkozó hatáskör, a csődhelyzetben lévő biztosító vagy viszontbiztosító részvényeinek leírására vagy bevonására, illetve kötelezettségeinek leírására vagy átalakítására vonatkozó hatáskör, a vezetés leváltására vonatkozó hatáskör, valamint a követelések kifizetésére vonatkozó átmeneti moratórium

előírására vonatkozó hatáskör. Szükség van kiegészítő hatáskörökre, például arra, hogy a csoport más részei számára előírják az alapvető szolgáltatások folytonos biztosítását.

(53) Nem szükséges előírni a pontos módját annak, ahogyan a szanálási hatóságoknak be kell avatkozniuk a csődhelyzetben lévő biztosító vagy viszontbiztosító működésébe. Lehetővé kell tenni a szanálási hatóságok számára annak megválasztását, hogy az ellenőrzést a biztosító vagy viszontbiztosító működésébe való közvetlen beavatkozás révén vagy végrehajtási határozat útján veszik át. A szanálási hatóságok erről az adott eset körülményeitől függően döntenek.

(54) Eljárási követelményeket kell megállapítani annak érdekében, hogy a szanálási intézkedésekről megfelelően értesítsék az érintetteket, és azokat megfelelően nyilvánosságra hozzák. A szanálási hatóságok és szakmai tanácsadóik által a szanálási eljárás során megszerzett információk azonban valószínűleg érzékenyek, ezért azokra a szanálási határozat közzététele előtt megfelelő titoktartási szabályokat kell alkalmazni. Azt kell feltételezni, hogy meghozatala előtt egy döntéssel kapcsolatban közölt bármely információ, akár azzal kapcsolatos, hogy a szanálási feltételek teljesülnek-e, akár azzal, hogy az eljárás során mely eszköz vagy intézkedés kerül alkalmazásra, hatással lesz az intézkedés által érintett köz- vagy magánérdekekre. Ezért biztosítani kell, hogy megfelelő mechanizmusok álljanak rendelkezésre az ilyen információk – például a helyreállítási és szanálási tervek tartalma és részletei és az ezzel összefüggésben elvégzett bármely értékelés eredménye – titkosságának fenntartására.

(55) A szanálási hatóságoknak kiegészítő hatáskörökkel kell rendelkezniük arra, hogy biztosítsák a részvények vagy hitelviszonyt megtestesítő instrumentumok, valamint az eszközök, jogok és kötelezettségek harmadik félnek minősülő vevőhöz vagy áthidaló vállalkozáshoz történő eredményes átadását. Így különösen meg kell őrizni a viszontbiztosítási megállapodások által nyújtott gazdasági előnyöket annak megkönnyítése érdekében, hogy a biztosítási kárigényeket a kapcsolódó portfólió, valamint a kapcsolódó biztosítástechnikai tartalékok és tőkekövetelmények általános kockázati profiljának befolyásolása nélkül lehessen átadni. Ezért lehetővé kell tenni a szanálási hatóságok számára, hogy a biztosítási kárigényeket az azokhoz kapcsolódó viszontbiztosítási jogokkal együtt adják át. Ennek körében a szanálási hatóságoknak hatáskörrel kell rendelkezniük arra, hogy az átadott instrumentumokról vagy eszközökről leválasszák a harmadik felek jogait, érvényesítsék a szerződési rendelkezéseket, továbbá az eszközöket és részvényeket átvevő fél viszonylatában is biztosítsák a megállapodások folytonosságát. A szerződő félnek a szanálás alatt álló vállalkozással vagy az azzal egy csoporthoz tartozó vállalkozással fennálló szerződés felmondására irányuló joga szintén nem sérülhet, ha a felmondás oka nem az, hogy a csődhelyzetben lévő biztosító vagy viszontbiztosító szanálásra kerül. A szanálási hatóságoknak ezenkívül rendelkezniük kell azzal a kiegészítő hatáskörrel, amely alapján kötelezhetik a rendes fizetésképtelenségi eljárás keretében felszámolás alatt álló biztosító vagy viszontbiztosító fennmaradó részét azon szolgáltatások teljesítésére, amelyek ahhoz szükségesek, hogy a vagyonértékesítés vagy áthidaló vagyonátadás alkalmazásával eszközökhöz vagy részvényekhez jutó vállalkozás folytassa üzleti tevékenységét.

(56) A Charta 47. cikke értelmében mindenkinek, akinek az Unió joga által biztosított jogait és szabadságait megsértették, joga van a bíróság előtti hatékony jogorvoslathoz. Ezért biztosítani kell a szanálási hatóságok által hozott határozatokkal szembeni fellebbezés jogát.

(57) A szanálási hatóságok által hozott válságkezelési intézkedések összetett gazdasági értékeléseket és széles mérlegelési jogkört követelhetnek meg. A szanálási hatóságok rendelkeznek a szükséges szakértelemmel ahhoz, hogy elvégezzék ezeket az értékeléseket és meghatározzák a mérlegelési jogkör megfelelő alkalmazását. Ezért fontos annak biztosítása, hogy a szanálási hatóságok által ebben a vonatkozásban készített összetett gazdasági értékeléseket a nemzeti bíróságok alapként használják fel az érintett válságkezelési intézkedések felülvizsgálatakor. Ezen értékelések összetett jellege azonban nem akadályozhatja meg a nemzeti bíróságokat annak megvizsgálásában, hogy a szanálási hatóság által felhasznált adatok tényszerűen pontosak, megbízhatók és következetesek-e, az adatok tartalmaznak-e az összetett helyzet értékeléséhez figyelembe veendő minden releváns információt, és alátámasztják-e a belőlük levont következtetéseket.

(58) A sürgős helyzetek kezelése érdekében biztosítani kell azt, hogy a felülvizsgálat iránti kérelem benyújtása ne járjon a megtámadott határozat joghatásának automatikus felfüggesztésével, a szanálási hatóság határozata pedig azonnal végrehajtható legyen annak vélelmezésével, hogy végrehajtásának felfüggesztése a közérdekkel ellentétes volna.

(59) Védelemben kell részesíteni azokat a harmadik feleket, akik a szanálási hatáskörök hatóságok általi gyakorlása révén jóhiszeműen szerezték meg a szanálás alatt álló vállalkozás eszközeit, jogait és kötelezettségeit. Ugyanígy gondoskodni kell a pénzügyi piacok stabilitásáról is. A szanálási határozattal szembeni fellebbezés joga ezért nem érintheti a megsemmisített határozat alapján végrehajtott közigazgatási intézkedéseket vagy ügyleteket. Ilyen esetekben a jogsértő határozattal szembeni jogorvoslatnak az érintett személyek által elszenvedett károk miatti kártalanításra kell korlátozódnia.

(60) Az érintett tagállamban és az Unióban fennálló súlyos pénzügyi stabilitási kockázatok miatt szükség lehet válságkezelési intézkedések sürgős meghozatalára. A válságkezelési intézkedések előzetes bírói engedélyezése iránti kérelemre és az ilyen kérelem bírósági általi vizsgálatára vonatkozó, nemzeti jog szerinti eljárásnak ezért gyorsnak kell lennie. A tagállamoknak biztosítaniuk kell, hogy az érintett hatóság a bírósági engedélyezést követően azonnal meghozhassa határozatát. Ez a lehetőség nem sértheti az érdekelt felek azon jogát, hogy a határozat hatályon kívül helyezése iránti kérelmet nyújtsanak be a bírósághoz. Annak érdekében azonban, hogy a szanálási határozat alkalmazása ne szenvedjen indokolatlan késedelmet, az említett lehetőséget csak korlátozott időtartamra helyénvaló biztosítani azt követően, hogy a szanálási hatóság meghozta a válságkezelési intézkedést.

(61) A szanálás eredményességének biztosítása és a joghatósági összeütközések elkerülése érdekében rendes fizetésképtelenségi eljárás addig nem indítható vagy folytatható a csődhelyzetben lévő biztosítóval vagy viszontbiztosítóval szemben, amíg valamely szanálási hatóság a szanálási hatásköreit gyakorolja, vagy szanálási eszközöket alkalmaz, kivéve, ha az eljárást a szanálási hatóság kezdeményezésére vagy annak beleegyezésével indítják, illetve folytatják. Ezért rögzíteni szükséges, hogy bizonyos szerződéses kötelmek korlátozott időtartamra felfüggeszthetők annak érdekében, hogy a szanálási hatóságok alkalmazhassák a szanálási eszközöket. Ki kell zárni azonban e lehetőség alkalmazását a 98/26/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvben[20]

[20] Az Európai Parlament és a Tanács 98/26/EK irányelve (1998. május 19.) a fizetési és értékpapír-elszámolási rendszerekben az elszámolások véglegességéről (HL L 166., 1998.6.11., 45. o.).

említett, tagállam által kijelölt rendszerekkel, köztük a központi szerződő felekkel kapcsolatos kötelezettségek esetében. A 98/26/EK irányelv csökkenti a fizetési és értékpapír-kiegyenlítési rendszerekben való részvétellel járó kockázatokat, különösen azáltal, hogy csökkenti a zavarokat az ilyen rendszerek résztvevőinek fizetésképtelensége esetén. Biztosítani kell, hogy e védelmi eszközök alkalmazása válsághelyzetekben is folytonos legyen, valamint a fizetési és értékpapír-kiegyenlítési rendszerek működtetői és más piaci szereplők megfelelő biztonságának fenntartását. Ezért egy válságmegelőzési vagy válságkezelési intézkedés önmagában nem tekinthető a 98/26/EK irányelv értelmében vett fizetésképtelenségi eljárásnak, feltéve, hogy az érintett szerződés szerinti lényeges kötelezettségeket továbbra is teljesítik.

(62) Biztosítani kell, hogy amikor a szanálási hatóságok eszközöket és kötelezettségeket adnak át egy magánszektorbeli vevőhöz vagy egy áthidaló vállalkozáshoz, elegendő idővel rendelkezzenek az átadandó szerződések azonosítására. Ezért lehetővé kell tenni a szanálási hatóságok számára a partnerek azon jogának korlátozását, hogy az átadás előtt lezárják a pénzügyi szerződéseket, előrehozzák a kötelezettségek esedékességét, vagy más módon felmondják a szerződéseket. Az ilyen korlátozásoknak lehetővé kell tenniük a szanálási hatóságok számára, hogy valós képet kapjanak a csődhelyzetben lévő biztosító vagy viszontbiztosító mérlegéről azon értékbeli és a szerződések állományában bekövetkező változások nélkül, amelyek a felmondási jogok széles körű gyakorlásából erednének, és elő kell segíteniük a piac instabilitásának elkerülését. A partnerek szerződéses jogainak sérelmét azonban a szükséges minimumra kell korlátozni. A szanálási hatóságok által a felmondási jogokra vonatkozóan előírt korlátozások ezért csak a válságkezelési intézkedésekkel vagy az ilyen intézkedések alkalmazásához közvetlenül kapcsolódó eseményekkel összefüggésben alkalmazandók. Ezért a más mulasztás, például fizetési vagy letétszolgáltatási kötelezettség elmulasztása miatt fennálló felmondási jogokat változatlanul kell hagyni.

(63) A csődhelyzetben lévő biztosító vagy viszontbiztosító néhány, de nem az összes eszközének, jogának és kötelezettségének átadása esetén fenn kell tartani a jogszerű tőkepiaci megállapodásokat. Ezért indokolt védelmet biztosítani a kapcsolt kötelezettségek, jogok és szerződések különválasztásával szemben, ideértve az ugyanazon partnerrel kötött, biztosítéki megállapodással, tulajdonjog-átruházási pénzügyi biztosítéki megállapodással, egymással szembeni elszámolásra vonatkozó megállapodással, pozíciólezáró nettósítási megállapodással, illetve strukturált finanszírozási rendszerrel fedett szerződéseket is. Ha a védelem alkalmazandó, a szanálási hatóságoknak a védett megállapodáshoz tartozó összes kapcsolt szerződést át kell adniuk, vagy mindegyiket a csődhelyzetben lévő biztosító vagy viszontbiztosító fennmaradó részénél kell hagyniuk. A védelemnek garantálnia kell, hogy a 2009/138/EK irányelv szerinti nettósítási megállapodással fedett kitettségek szavatolótőke-kezelése változatlan marad.

(64) A biztosító vagy viszontbiztosító pénzügyi stabilitásának fenntartása érdekében moratóriumot kell bevezetni a szerződők visszavásárlási jogaira vonatkozóan. A moratóriumnak és az érintett vállalkozás abból eredő pénzügyi stabilitásának elegendő időt kell biztosítania a szanálási hatóságok számára a vállalkozás értékeléséhez és az alkalmazandó szanálási eszközök mérlegeléséhez. A moratóriumnak biztosítania kell a szerződőkkel szembeni egyenlő bánásmódot is, és meg kell akadályoznia, hogy káros pénzügyi hatások érjék a kötvényeiket nem az elsők között visszaváltó szerződőket. Mivel a szanálás egyik célja a biztosítási fedezet fenntartása, a szerződőknek továbbra

is teljesíteniük kell az érintett biztosítási szerződések szerinti fizetési kötelezettségeiket, a járadékok esetében is.

(65) Annak biztosítása, hogy a szanálási hatóságok ugyanazokkal a szanálási eszközökkel és hatáskörökkel rendelkezzenek, egy határokon átnyúló tevékenységű csoport csődje esetén megkönnyíti a koordinált fellépést. További intézkedésekre van azonban szükség az együttműködés elősegítése és az eltérő nemzeti válaszok megelőzése érdekében. A csoporthoz tartozó vállalkozások szanálása során a hatóságoknak szanálási kollégiumokban kell konzultálniuk és együttműködniük egymással annak érdekében, hogy megállapodjanak a csoportszintű szanálási program kialakításáról. A vita és a megállapodás fórumaként szanálási kollégiumokat kell létrehozni a jelenlegi felügyeleti kollégiumok magja körül, a szanálási hatóságok részvételével és az illetékes minisztériumok, az EIOPA, valamint – adott esetben – a biztosítási garanciarendszerek felügyeletéért felelős hatóságok bevonásával. A szanálási kollégium nem lehet döntéshozó szerv, hanem a tagállami hatóságok általi döntéshozatalt elősegítő fórum.

(66) A határokon átnyúló tevékenységű csoportok szanálása során biztosítani kell az egyensúlyt egyfelől a helyzet kritikusságát szem előtt tartó és a csoport egésze számára hatékony, méltányos és gyors megoldást biztosító eljárások iránti igény, másrészről a szerződők, a reálgazdaság, valamint az érintett tagállamok pénzügyi stabilitásának védelme iránti igény között. A különböző szanálási hatóságoknak ezért meg kell osztaniuk nézeteiket a szanálási kollégiumban, a csoportszintű szanálási hatóság által javasolt szanálási intézkedéseket pedig az egyes szanálási hatóságoknak a csoportszintű szanálási tervek keretében közösen kell kidolgozniuk, és meg kell vitatniuk. A gyors és együttes határozathozatal lehetőség szerinti megkönnyítése érdekében a szanálási kollégiumoknak figyelembe kell venniük azon tagállamok szanálási hatóságainak véleményét is, amelyekben a csoport tevékenykedik.

(67) A csoportszintű szanálási hatóság szanálási intézkedéseinek minden esetben figyelembe kell venniük azt a hatást, amelyet a csoporthoz tartozó vállalkozásoknak otthont adó tagállamok szerződőire, reálgazdaságára és pénzügyi stabilitására gyakorolnak. A leányvállalat letelepedése szerinti tagállam szanálási hatóságai számára ezért lehetővé kell tenni, hogy végső eszközként – kellően indokolt esetben – kifogást emeljenek a csoportszintű szanálási hatóság határozatai ellen, ha az említett szanálási hatóságok véleménye szerint a szanálási intézkedések nem megfelelőek, akár azért, mert védeni kell a szerződőket, a reálgazdaságot és a pénzügyi stabilitást az adott tagállamban, akár az adott tagállamban működő hasonló vállalkozásokra vonatkozó kötelezettségek miatt.

(68) A csoportszintű szanálási programoknak meg kell könnyíteniük a koordinált szanálást, amely nagyobb valószínűséggel fogja biztosítani a csoporthoz tartozó összes vállalkozás szempontjából legjobb eredményeket. A csoportszintű szanálási hatóságoknak ezért csoportszintű szanálási programokat kell javasolniuk, és azokat a szanálási kollégium elé kell terjeszteniük. Ha valamely szanálási hatóság nem ért egyet a csoportszintű szanálási programmal vagy független szanálási intézkedés meghozataláról határoz, a véleménykülönbség indokolása mellett részletesen tájékoztatnia kell a csoportszintű szanálási hatóságot és a csoportszintű szanálási programba bevont egyéb szanálási hatóságokat a tervezett független intézkedésről. Annak a szanálási hatóságnak, amely eltér a csoportos szanálási programtól, kellőképpen mérlegelnie kell azt a hatást, amelyet az eltérés gyakorolhat a többi szanálási hatóság helye szerinti tagállamok szerződőire, reálgazdaságára és pénzügyi stabilitására, valamint a csoport egyéb részeire.

(69) A csoportszinten koordinált fellépés érdekében a hatóságokat fel kell kérni, hogy a csoportszintű szanálási program keretében ugyanazt az eszközt alkalmazzák a csoporthoz tartozó, a szanálási feltételeknek megfelelő vállalkozásokra. A csoportszintű szanálási hatóságoknak ezért hatáskörrel kell rendelkezniük arra, hogy az áthidaló vagyonátadást csoportszinten alkalmazzák a csoport egészének stabilizálása érdekében, valamint arra, hogy a leányvállalatok tulajdonjogát átruházzák az áthidaló vállalkozásra azzal a céllal, hogy amikor a piaci feltételek megfelelőek, az átadott leányvállalatokat csomagban vagy egyenként továbbértékesítsék. Ezenkívül a csoportszintű szanálási hatóságnak hatáskörrel kell rendelkeznie a leírás vagy átalakítás anyavállalati szinten történő alkalmazására.

(70) A nemzetközi szinten aktív biztosítók és viszontbiztosítók, valamint csoportok eredményes szanálásához szükség van a tagállamok és a harmadik országok szanálási hatóságai közötti együttműködésre. Ennek érdekében – ha a helyzet indokolja – az EIOPA-t fel kell hatalmazni arra, hogy nem kötelező erejű együttműködési keretmegállapodásokat dolgozzon ki és kössön meg harmadik országok hatóságaival az 1094/2010/EU rendelet 33. cikkének megfelelően. Ugyanezen okból a nemzeti hatóságok számára lehetővé kell tenni, hogy az EIOPA együttműködési keretmegállapodásaival összhangban kétoldalú megállapodásokat kössenek harmadik országbeli hatóságokkal. A kétoldalú megállapodások kidolgozásának biztosítania kell a nemzetközi szinten aktív biztosítókkal és viszontbiztosítókkal kapcsolatos hatékony tervezést, döntéshozatalt és koordinációt. Az egyenlő versenyfeltételek megteremtése érdekében a kétoldalú megállapodásoknak kölcsönösnek kell lenniük úgy, hogy a szanálási hatóságok elismerjék és végrehajtsák egymás eljárásait, kivéve olyan körülmény fennállása esetén, amelyre tekintettel a harmadik országbeli szanálási eljárások elismerése elutasítható.

(71) A szanálási hatóságok közötti együttműködésnek ki kell terjednie az uniós vagy harmadik országbeli csoportok leányvállalataira és az uniós vagy harmadik országbeli biztosítók és viszontbiztosítók fióktelepeire. A harmadik országbeli csoportok leányvállalatai az Unió területén letelepedett vállalkozásként teljes mértékben az uniós jog hatálya alá tartoznak, ideértve a szanálási eszközök alkalmazását is. Szükséges azonban, hogy a tagállamok fenntartsák annak jogát, hogy a harmadik országban központi irodával rendelkező biztosítók és viszontbiztosítók fióktelepei tekintetében is fellépjenek abban az esetben, ha a fióktelepleppel kapcsolatos harmadik országbeli szanálási eljárás elismerése és alkalmazása veszélyeztetné az Unió reálgazdaságát vagy pénzügyi stabilitását, vagy ha az unióbeli szerződők nem részesülnének a harmadik országbeli szerződőkkel egyenlő elbánásban. Ilyen esetekben a tagállamokat fel kell jogosítani arra, hogy szanálási hatóságaikkal folytatott egyeztetést követően elutasítsák a harmadik országbeli szanálási eljárások elismerését.

(72) Az EIOPA-nak az 1094/2010/EU rendelet 16. cikkével összhangban kiadott iránymutatásokkal elő kell mozdítania a szanálási hatóságok által alkalmazott gyakorlatok közelítését. Ezen belül az EIOPA-nak meg kell határoznia az alábbiak mindegyikét: a) egyszerűsített kötelezettségek alkalmazása bizonyos vállalkozások esetében; b) a piaci arányok meghatározásakor alkalmazandó módszerek, a megelőző helyreállítás tervezés alkalmazási körére vonatkozó kritériumok; c) minőségi és mennyiségi mutatók minimális köre, a megelőző helyreállítási tervekre vonatkozó forgatókönyvek; d) a kritikus funkciók azonosításának kritériumai; e) a szanálhatóság akadályainak kezelésére vagy megszüntetésére irányuló intézkedések részletei, valamint azon körülmények, amelyek fennállása esetén az egyes intézkedések

alkalmazhatók; valamint f) az információknak a titoktartási követelményeket teljesítő, összefoglaló vagy összesített formában történő átadásának módja.

(73) A pénzügyi szolgáltatásokra vonatkozó technikai standardoknak elő kell segíteniük a következetes harmonizációt, valamint a szerződők, a befektetők és a fogyasztók megfelelő védelmét az egész Unióban. Hatékony és helyénvaló megoldás lenne az EIOPA-t mint nagyon specializált szakértelemmel rendelkező szervet a Bizottsághoz benyújtandó azon szabályozás- és végrehajtás-technikai standardtervezetek kidolgozásával megbízni, amelyek nem igényelnek szakpolitikai döntéseket.

(74) Az ebben az irányelvben előírt esetekben a Bizottságnak az 1094/2010/EU rendelet 10–14. cikkével összhangban, az EUMSZ 290. cikke alapján felhatalmazáson alapuló jogi aktusokban az EIOPA által kidolgozott szabályozástechnikai standardtervezeteket kell elfogadnia, amelyek meghatározzák az alábbi elemeket: a) a megelőző helyreállítási tervben szerepeltetendő információk; b) a szanálási tervek tartalma és a csoportszintű szanálási tervek tartalma; c) a szanálhatóság értékelése során megvizsgálandó kérdések és kritériumok; d) az értékelés különböző elemei, ezen belül az ideiglenes értékelésekben feltüntetendő további veszteségekre képzett puffer kiszámításának módszertana és az eltérő elbánás értékelésére szolgáló módszerek; e) a harmadik ország joga alá tartozó pénzügyi szerződésekben szerepeltetendő szerződéses feltétel tartalma; f) a szanálási kollégiumok operatív működése. Az ebben az irányelvben előírt esetekben a Bizottságnak az 1094/2010/EU rendelet 15. cikkével összhangban, az EUMSZ 291. cikke alapján végrehajtási jogi aktusokban az EIOPA által kidolgozott végrehajtástechnikai standardtervezeteket kell elfogadnia, amelyek meghatározzák a szanálási tervekkel és a biztosító vagy viszontbiztosító együttműködésével kapcsolatban nyújtandó tájékoztatásra vonatkozó eljárásokat, a tájékoztatás tartalmát, valamint a szükséges formanyomtatványokat és mintadokumentumokat.

(75) A 2009/138/EK irányelv rendelkezik arról, hogy a biztosítók reorganizációjára és felszámolására vonatkozó határozatokat minden tagállamban kölcsönösen el kell ismerni, és végre kell hajtani. Az említett irányelv biztosítja, hogy a vállalkozás minden eszközét és kötelezettségét a székhely szerinti tagállamban indított egységes folyamatban kezeljék, függetlenül attól, hogy melyik tagállamban találhatók, és rendelkezik arról, hogy a fogadó tagállamokban lévő hitelezők egyenlő elbánásban részesüljenek a székhely szerinti tagállamban lévő hitelezőkkel. Az eredményes szanálás érdekében a 2009/138/EK irányelv reorganizációra és felszámolásra vonatkozó rendelkezéseit a szanálási eszközök alkalmazása esetén kell alkalmazni, akkor is, amikor ezeket az eszközöket biztosítókra és viszontbiztosítókra alkalmazzák, és akkor is, amikor a szanálási rendszer hatálya alá tartozó más vállalkozásokra alkalmazzák őket. Ezért az említett rendelkezéseket megfelelően módosítani kell.

(76) A 2004/25/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv[21], a 2007/36/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv[22] és az (EU) 2017/1132 európai parlamenti és tanácsi irányelv[23] az említett irányelvek hatálya alá tartozó vállalkozások részvényeseinek és hitelezőinek védelmére vonatkozó szabályokat tartalmaz. Olyan helyzetben, amikor a

---

21 Az Európai Parlament és a Tanács 2004/25/EK irányelve (2004. április 21.) a nyilvános vételi ajánlatról (HL L 142., 2004.4.30., 12. o.).

22 Az Európai Parlament és a Tanács 2007/36/EK irányelve (2007. július 11.) az egyes részvényesi jogok gyakorlásáról a tőzsdén jegyzett társaságokban (HL L 184., 2007.7.14., 17. o.).

23 Az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2017/1132 irányelve (2017. június 14.) a társasági jog egyes vonatkozásairól (HL L 169., 2017.6.30., 46. o.).

szanálási hatóságoknak gyorsan kell eljárniuk, e szabályok hátráltathatják az eredményes szanálási intézkedést, valamint a szanálási eszközök és hatáskörök szanálási hatóságok általi alkalmazását. A 2014/59/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv[24] és az (EU) 2021/23 európai parlamenti és tanácsi rendelet[25] szerinti eltéréseket ezért ki kell terjeszteni a biztosítók és viszontbiztosítók szanálásával összefüggésben hozott intézkedésekre. Az érdekelt felek számára a lehető legnagyobb fokú jogbiztonság garantálása érdekében az eltéréseket egyértelműen kell meghatározni, megengedett mértéküket erőteljesen korlátozni kell, és azokat kizárólag közérdekből, a szanálást kiváltó feltételek fennállása esetén lehet alkalmazni.

(77) Annak érdekében, hogy az információk megosztása és az azokhoz való hozzáférés minden érintett hatóság számára megfelelően biztosított legyen, a szanálási hatóságoknak képviselettel kell rendelkezniük valamennyi releváns fórumon, az EIOPA-nak pedig rendelkeznie kell a biztosítók és viszontbiztosítók helyreállításával és szanálásával kapcsolatos feladatok ellátásához szükséges szakértelemmel. Ezért az 1094/2010/EU rendeletet módosítani kell annak érdekében, hogy a szanálási hatóságokat a rendeletben említett illetékes hatóságként jelöljék ki. A szanálási hatóságok és az illetékes hatóságok asszimilációja összhangban van az EIOPA azon feladataival, amelyeket a helyreállítási és szanálási tervek kidolgozásához és koordinálásához való hozzájárulása és az ezekben való aktív részvétele tekintetében az 1094/2010/EU rendelet 25. cikke állapít meg.

(78) Biztosítani kell, hogy a biztosítók és viszontbiztosítók, az üzleti tevékenységüket ténylegesen ellenőrző szereplők, valamint igazgatási, irányító vagy felügyelő testületeik megfeleljenek az e vállalkozások szanálásával kapcsolatos kötelezettségeiknek. Ugyanígy biztosítani kell, hogy az említett vállalkozások, az üzleti tevékenységüket ténylegesen ellenőrző szereplők, valamint igazgatási, irányító vagy felügyelő testületeik az egész Unióban hasonló bánásmódban részesüljenek. A tagállamok számára ezért elő kell írni, hogy gondoskodjanak hatékony, arányos és visszatartó erejű közigazgatási szankciókról és egyéb közigazgatási intézkedésekről. A közigazgatási szankcióknak és egyéb közigazgatási intézkedéseknek ezért a címzettekkel, a közigazgatási szankció vagy egyéb közigazgatási intézkedés alkalmazásakor figyelembe veendő kritériumokkal, a közigazgatási szankciók vagy egyéb közigazgatási intézkedések közzétételével, a legfontosabb szankcionálási hatáskörökkel és a közigazgatási bírságok szintjével kapcsolatban bizonyos alapvető követelményeknek eleget kell tenniük. Az EIOPA-nak – a szigorú szakmai titoktartás követelményeinek megfelelően – központi adatbázisban kell nyilvántartania minden közigazgatási szankciót és egyéb közigazgatási intézkedést, valamint a felügyeleti hatóságok és a szanálási hatóságok által jelentett fellebbezésekkel kapcsolatos minden információt.

---

[24] Az Európai Parlament és a Tanács 2014/59/EU irányelve (2014. május 15.) a hitelintézetek és befektetési vállalkozások helyreállítását és szanálását célzó keretrendszer létrehozásáról és a 82/891/EGK tanácsi irányelv, a 2001/24/EK, 2002/47/EK, 2004/25/EK, 2005/56/EK, 2007/36/EK, 2011/35/EU, 2012/30/EU és 2013/36/EU irányelv, valamint az 1093/2010/EU és a 648/2012/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet módosításáról (HL L 173., 2014.6.12., 190. o.).

[25] Az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2021/23 rendelete (2020. december 16.) a központi szerződő felek helyreállítására és szanálására irányuló keretrendszerről, továbbá az 1095/2010/EU, a 648/2012/EU, a 600/2014/EU, a 806/2014/EU és az (EU) 2015/2365 rendelet, valamint a 2002/47/EK, a 2004/25/EK, a 2007/36/EK, a 2014/59/EU és az (EU) 2017/1132 irányelv módosításáról (HL L 22., 2021.1.22., 1. o.).

(79) A tagállamok számára nem írható elő, hogy az ezen irányelv megsértése esetén alkalmazandó közigazgatási szankciókra vagy egyéb közigazgatási intézkedésekre vonatkozó szabályokat állapítsanak meg, ha a jogsértés a nemzeti büntetőjog hatálya alá tartozik. Ha azonban a tagállamok jogsértés esetére közigazgatási szankciók vagy egyéb közigazgatási intézkedések helyett büntetőjogi szankciókat tartanak fenn, az nem csökkentheti, illetve másképpen sem befolyásolhatja a szanálási hatóságok és a felügyeleti hatóságok képességét arra, hogy kellő időben együttműködjenek más tagállamok szanálási hatóságaival és felügyeleti hatóságaival, illetve tőlük kellő időben információkhoz jussanak vagy velük kellő időben információt cseréljenek, akár azt követően is, hogy az adott jogsértést büntetőeljárás lefolytatása céljából az illetékes igazságügyi hatósághoz utalták.

(80) Mivel ezen irányelv célját, nevezetesen a biztosítók és viszontbiztosítók szanálására vonatkozó szabályok és eljárások harmonizálását a tagállamok nem tudják kielégítően megvalósítani, az Unió szintjén azonban egy vállalkozás csődjének az egész Unióra gyakorolt hatásai miatt e cél jobban megvalósítható, az Unió intézkedéseket hozhat az Európai Unióról szóló szerződés 5. cikkében foglalt szubszidiaritás elvének megfelelően. Az említett cikkben meghatározott arányossági elvnek megfelelően ez az irányelv nem haladja meg az e cél eléréséhez szükséges mértéket.

(81) A felügyeleti hatóságoknak és a szanálási hatóságoknak az ezen irányelv értelmében hozott határozataik és intézkedéseik során kellőképpen figyelembe kell venniük, hogy a szóban forgó határozatok és intézkedések milyen hatással vannak más tagállamok szerződőire, reálgazdaságára és pénzügyi stabilitására, továbbá mérlegelniük kell az érintett leányvállalatnak vagy határokon átnyúló tevékenységnek a leányvállalat letelepedése, illetve a határokon átnyúló tevékenység folytatásának helye szerinti tagállam szerződői, pénzügyi szektora és teljes gazdasága szempontjából vett jelentőségét, még azokban az esetekben is, amikor az érintett leányvállalat vagy határokon átnyúló tevékenység a csoporton belül kevésbé fontos,

ELFOGADTA EZT AZ IRÁNYELVET:

I. CÍM

TÁRGY ÉS HATÁLY, FOGALOMMEGHATÁROZÁSOK ÉS A SZANÁLÁSI HATÓSÁGOK KIJELÖLÉSE

1. cikk

Tárgy és hatály

(1) Ez az irányelv a következő vállalkozások helyreállítására és szanálására vonatkozó szabályokat és eljárásokat állapít meg:

a) az Unióban letelepedett és a 2009/138/EK irányelv 2. cikkének hatálya alá tartozó biztosítók és viszontbiztosítók;

b) az Unióban letelepedett, anyavállalatnak minősülő biztosítók és viszontbiztosítók;

c) az Unióban letelepedett biztosítói holdingtársaságok és vegyes pénzügyi holdingtársaságok;

d) valamely tagállamban letelepedett, anyavállalatnak minősülő biztosítói holdingtársaságok és vegyes pénzügyi holdingtársaságok;

e) uniós szinten anyavállalatnak minősülő biztosítói holdingtársaságok és vegyes pénzügyi holdingtársaságok;

f) a biztosítók és viszontbiztosítók azon Unión kívül letelepedett fióktelepei, amelyek megfelelnek a 72–77. cikkben előírt feltételeknek.

Az ezen irányelvben előírt követelmények bevezetése és alkalmazása, valamint az első albekezdésben említett vállalkozásokat illetően rendelkezésükre álló különböző eszközök alkalmazása során a szanálási hatóságok és a felügyeleti hatóságok figyelembe veszik az adott vállalkozás üzleti tevékenységének jellegét, részvényesi struktúráját, jogi formáját, kockázati profilját, méretét és jogállását, más intézményekkel vagy általában véve a pénzügyi rendszer egészével való összekapcsoltságát, valamint tevékenységeinek terjedelmét és összetettségét.

(2) A tagállamok elfogadhatnak vagy fenntarthatnak az ezen irányelvben és az ezen irányelv alapján elfogadott felhatalmazáson alapuló jogi aktusokban és végrehajtási jogi aktusokban meghatározott szabályoknál szigorúbb vagy azokat kiegészítő szabályokat, feltéve, hogy ez utóbbiak általánosan alkalmazandók, és nem ellentétesek az ezen irányelv és az ezen irányelv alapján elfogadott felhatalmazáson alapuló jogi aktusokkal és végrehajtási jogi aktusokkal.

2. cikk

Fogalommeghatározások

(1) Ezen irányelv alkalmazásában a 2009/138/EK irányelv 212. cikkének a)–d) és f)–h) pontjában foglalt fogalommeghatározásokat kell alkalmazni.

(2) Ezen irányelv alkalmazásában:

1. „szanálás”: szanálási eszköz vagy a 26. cikk (3) bekezdésében meghatározott eszköz alkalmazása a 18. cikk (2) bekezdésében említett szanálási célok közül egy vagy több elérése érdekében;

2. „tagállami biztosítói holdingtársaság anyavállalat”: a 2009/138/EK irányelv 212. cikke (1) bekezdésének f) pontjában meghatározott és valamely tagállamban letelepedett biztosítói holdingtársaság, amely nem leányvállalata ugyanazon tagállamban engedélyezett vagy létrehozott biztosítónak vagy viszontbiztosítónak, biztosítói holdingtársaságnak vagy vegyes pénzügyi holdingtársaságnak;

3. „EU-szintű biztosítói holdingtársaság anyavállalat”: olyan tagállami biztosítói holdingtársaság anyavállalat, amely nem leányvállalata valamely tagállamban engedélyezett vagy létrehozott biztosítónak vagy viszontbiztosítónak, más biztosítói holdingtársaságnak, vagy vegyes pénzügyi holdingtársaságnak;

4. „tagállami vegyes pénzügyi holdingtársaság anyavállalat”: a 2009/138/EK irányelv 212. cikke (1) bekezdésének h) pontjában meghatározott és valamely tagállamban letelepedett vegyes pénzügyi holdingtársaság, amely maga nem leányvállalata ugyanazon tagállamban engedélyezett vagy létrehozott biztosítónak vagy viszontbiztosítónak, biztosítói holdingtársaságnak vagy vegyes pénzügyi holdingtársaságnak;

5. „EU-szintű vegyes pénzügyi holdingtársaság anyavállalat”: olyan tagállami vegyes pénzügyi holdingtársaság anyavállalat, amely nem leányvállalata valamely tagállamban engedélyezett vállalkozásnak vagy valamely tagállamban létrehozott más biztosítói holdingtársaságnak vagy vegyes pénzügyi holdingtársaságnak;

6. „szanálási célok”: a 18. cikk (2) bekezdésében említett szanálási célok;

7. „szanálási hatóság”: egy tagállam által a 3. cikkel összhangban kijelölt hatóság;

8. „felügyeleti hatóság”: a 2009/138/EK irányelv 13. cikkének 10. pontjában meghatározott felügyeleti hatóság;

9. „szanálási eszköz”: a 26. cikk (3) bekezdésében említett szanálási eszköz;

10. „szanálási hatáskör”: a 40–52. cikkben említett hatáskör;

11. „illetékes minisztériumok”: a tagállamok pénzügyminisztériumai vagy a nemzeti hatáskörök szerint a nemzeti szinten a gazdasági, pénzügyi és költségvetési döntésekért felelős más minisztériumai, és amelyeket a 3. cikk (7) bekezdésének megfelelően jelöltek ki;

12. „felső vezetés”: a vállalkozásnál vezetői feladatot ellátó természetes személyek, akik felelősek és az igazgatási, irányító vagy felügyelő testület előtt elszámoltathatók a vállalkozás mindennapi vezetéséért;

13. „határokon átnyúló tevékenységű csoport”: olyan csoport, amelynek esetében a csoporthoz tartozó vállalkozások több tagállamban vannak letelepedve;

14. „rendkívüli állami pénzügyi támogatás”: az EUMSZ 107. cikkének (1) bekezdése szerinti állami támogatás, vagy bármilyen más, nemzeti szinten nyújtva állami támogatásnak minősülő szupranacionális szintű állami pénzügyi támogatás, amelyet egy biztosító vagy viszontbiztosító, az 1. cikk (1)

bekezdésének b)–e) pontjában említett vállalkozás, vagy a biztosítót, viszontbiztosítót vagy az említett pontok szerinti vállalkozást magában foglaló csoport életképességének, likviditásának vagy fizetőképességének megőrzése vagy helyreállítása céljából nyújtanak;

15. „csoporthoz tartozó vállalkozás”: a csoporthoz tartozó jogi személy;

16. „megelőző helyreállítási terv”: egy biztosító vagy viszontbiztosító által az 5. cikk szerint elkészített és naprakészen tartott megelőző helyreállítási terv;

17. „csoportszintű megelőző helyreállítási terv”: a 7. cikk szerint elkészített és naprakészen tartott csoportszintű megelőző helyreállítási terv;

18. „jelentős határokon átnyúló tevékenységek”: a letelepedés szabadsága alapján, valamint egy adott fogadó tagállamban a szolgáltatásnyújtás szabadsága alapján végzett olyan biztosítási és viszontbiztosítási tevékenységek, amelyek éves bruttó díjelőírása a vállalkozás legutolsó rendelkezésre álló pénzügyi kimutatásához viszonyítva meghaladja a vállalkozás éves bruttó díjelőírásának 5 %-át;

19. „kritikus funkciók”: egy biztosító vagy viszontbiztosító által harmadik felek számára végzett tevékenységek, szolgáltatások vagy műveletek, amelyek észszerű időn belül vagy észszerű költség mellett nem helyettesíthetők, és az, hogy a biztosító vagy viszontbiztosító nem képes elvégezni azokat, valószínűleg jelentős hatást gyakorolna egy vagy több tagállam pénzügyi rendszerére és reálgazdaságára, többek között azáltal, hogy nagyszámú szerződő, kedvezményezett vagy károsult szociális jólétét érinti, vagy rendszerszintű zavart okoz, vagy megrendíti a biztosítási szolgáltatások nyújtása iránti bizalmat;

20. „fő üzletágak”: azok az üzletágak és a hozzájuk kapcsolódó szolgáltatások, amelyek egy biztosító, viszontbiztosító vagy a biztosítót, viszontbiztosítót magában foglaló csoport fő bevételi vagy nyereségforrását jelentik, illetve az új befektetésekből származó bevételek jelenértékének jelentős részét képviselik;

21. „finanszírozási rendszer”: olyan, valamely tagállam által hivatalosan elismert rendszer, amely az adott tagállam területén működő biztosítók és viszontbiztosítók hozzájárulásaiból nyújt finanszírozást annak érdekében, hogy a szanálási hatóság eredményesen alkalmazza a 26. cikk (3) bekezdésében említett szanálási eszközöket, illetve gyakorolja a 40–52. cikkben említett hatásköröket;

22. „szavatolótőke”: a 2009/138/EK irányelv 87. cikkében meghatározott szavatolótőke;

23. „szanálási intézkedés”: a biztosító, viszontbiztosító vagy az 1. cikk (1) bekezdésének b)–e) pontjában említett vállalkozás szanálás alá helyezéséről szóló, a 19. vagy a 20. cikknek megfelelő döntés, a 26. cikk (3) bekezdésében említett szanálási eszköz alkalmazása, vagy a 40–52. cikkben említett egy vagy több szanálási hatáskör gyakorlása;

24. „szanálási terv”: egy biztosítóra vagy viszontbiztosítóra vonatkozóan a 9. cikk szerint elkészített szanálási terv;

25. „csoportszintű szanálás”: a következők bármelyike:

a) szanálási intézkedés végrehajtása az anyavállalat szintjén vagy a csoportfelügyelet alá tartozó biztosító vagy viszontbiztosító szintjén; vagy

b) a 26. cikk (3) bekezdésében említett szanálási eszközök alkalmazásának és a 40–52. cikkben említett szanálási hatáskörök szanálási hatóságok által történő gyakorlásának koordinálása a csoporthoz tartozó azon vállalkozások tekintetében, amelyek megfelelnek a 19. cikk (1) bekezdésében vagy a 20. cikk (3) bekezdésében említett szanálási feltételeknek;

26. „csoportszintű szanálási terv”: a csoportszintű szanálásra vonatkozóan a 10. és 11. cikk szerint elkészített terv;

27. „csoportszintű szanálási hatóság”: a csoportfelügyeleti hatóság székhelye szerinti tagállamban működő szanálási hatóság;

28. „csoportszintű szanálási program”: a csoportszintű szanálásra vonatkozóan a 70. cikk szerint elkészített terv;

29. „szanálási kollégium”: a 68. cikkel összhangban az említett cikk (1) bekezdése szerinti feladatok elvégzésére létrehozott kollégium;

30. „rendes fizetésképtelenségi eljárás”: olyan valamennyi hitelezőre kiterjedő (kollektív) fizetésképtelenségi eljárás, amely az adós vagyon feletti rendelkezési jogának részleges vagy teljes elvonását és felszámoló vagy vagyonfelügyelő kijelölését foglalja magában, és amely a biztosítókra és viszontbiztosítókra a nemzeti jog alapján rendes esetben alkalmazandó, továbbá amely vagy kifejezetten csak ezen vállalkozásokra, vagy általános jelleggel minden természetes vagy jogi személyre vonatkozik;

31. „hitelviszonyt megtestesítő instrumentumok”: kötvények és az átruházható követelések más formái, adósságot keletkeztető vagy elismerő instrumentumok és hitelviszonyt megtestesítő instrumentum megszerzésére feljogosító instrumentumok;

32. „biztosítási kárigény”: a 2009/138/EK irányelv 268. cikke (1) bekezdésének g) pontjában meghatározott biztosítási kárigény;

33. „tagállami anyavállalat”: a 2009/138/EK irányelv 13. cikkének 15. pontjában meghatározott, valamely tagállamban letelepedett anyavállalat;

34. „felügyeleti kollégium”: a 2009/138/EK irányelv 212. cikke (1) bekezdésének e) pontjában meghatározott és az említett irányelv 248. cikke szerint létrehozott felügyeleti kollégium;

35. „állami támogatások uniós keretrendszere”: az EUMSZ 107., 108. és 109. cikke által és az EUMSZ 108. cikkének (4) bekezdése vagy 109. cikke alapján megalkotott vagy elfogadott rendeletek és valamennyi uniós jogi aktus – többek között iránymutatások, közlemények és értesítések – által létrehozott keretrendszer;

36. „felszámolás”: a biztosító, viszontbiztosító vagy az 1. cikk (1) bekezdésének b)–e) pontjában említett vállalkozás eszközeinek értékesítése;

37. „vagyonelkülönítés”: mechanizmus, amelynek keretében a szanálási hatóság a 30. cikk szerint vagyonkezelő szervezetnek adja át a szanálás alatt álló vállalkozás eszközeit, jogait, illetve kötelezettségeit;

38. „vagyonkezelő szervezet”: a 30. cikk (2) bekezdése szerinti követelményeket teljesítő jogi személy;

39. „leírás vagy átalakítás”: a szanálás alatt álló vállalkozás kötelezettségei tekintetében a leírási vagy átalakítási hatáskörök 34. cikk szerinti, szanálási hatóság általi gyakorlására szolgáló mechanizmus;

40. „vagyonértékesítés”: mechanizmus a szanálás alatt álló vállalkozás által kibocsátott részvényeknek vagy tulajdonviszonyt megtestesítő egyéb instrumentumoknak, illetve a szanálás alatt álló vállalkozás eszközeinek, jogainak és kötelezettségeinek a 31. cikk szerinti, szanálási hatóság általi átadására olyan vevőnek, amely nem áthidaló vállalkozás;

41. „áthidaló vállalkozás”: a 32. cikk (2) bekezdése szerinti követelményeket teljesítő jogi személy;

42. „áthidaló vagyonátadás”: mechanizmus a szanálás alatt álló vállalkozás által kibocsátott részvényeknek vagy tulajdonviszonyt megtestesítő egyéb instrumentumoknak vagy a szanálás alatt álló vállalkozás eszközeinek, jogainak vagy kötelezettségeinek áthidaló vállalkozáshoz való, a 32. cikk szerinti átadására;

43. „fizetőképes kifuttatás”: olyan mechanizmus, amelynek keretében a szanálás alatt álló vállalkozás új biztosítási vagy viszontbiztosítási szerződések megkötésére vonatkozó engedélyét visszavonják, tevékenységét pedig megszűnéséig és rendes fizetésképtelenségi eljárásban való felszámolásáig a meglévő portfóliójának kizárólagos kezelésére korlátozzák a 27. cikk szerint;

44. „tulajdonviszonyt megtestesítő instrumentumok”: részvények, tulajdonjogot biztosító egyéb instrumentumok, részvényekre vagy tulajdonviszonyt megtestesítő egyéb instrumentumokra átváltható vagy ilyenek megszerzésére jogosító instrumentumok, valamint részvényekben vagy tulajdonviszonyt megtestesítő egyéb instrumentumokban részesedést képviselő instrumentumok;

45. „részvényes”: részvényes vagy tulajdonviszonyt megtestesítő egyéb instrumentum tulajdonosa;

46. „átadási hatáskörök”: a 40. cikk (1) bekezdésének d), vagy e) pontjában meghatározott, szanálás alatt álló vállalkozás részvényeinek, egyéb tulajdonviszonyt megtestesítő instrumentumainak, hitelviszonyt megtestesítő instrumentumainak, eszközeinek, jogainak és kötelezettségeinek, illetve ezek valamilyen kombinációjának egy átvevő félhez történő átadására vonatkozó hatáskörök;

47. „központi szerződő fél”: a 648/2012/EU rendelet[26] 2. cikkének 1. pontjában meghatározott központi szerződő fél;

48. „leírási vagy átalakítási hatáskörök”: a 34. cikk (2) bekezdésében és a 40. cikk (1) bekezdésének f)–j) pontjaiban említett hatáskörök;

49. „biztosítékkal fedezett kötelezettség”: olyan kötelezettség, amelynek hitelező számára történő kifizetését vagy más módon történő teljesítését jelzálogjog,

[26] Az Európai Parlament és a Tanács 648/2012/EU rendelete (2012. július 4.) a tőzsdén kívüli származtatott ügyletekről, a központi szerződő felekről és a kereskedési adattárakról (HL L 201., 2012.7.27., 1. o.).

kézizálogjog, visszatartási jog vagy biztosíték fedezi, ideértve a repoügyletekből és más tulajdonjog-átruházási biztosítékról szóló megállapodásokból származó kötelezettségeket is;

50. „1. szintű tőkeinstrumentumok”: a 2009/138/EK irányelv 94. cikkének (1) bekezdésében megállapított feltételeknek megfelelő alapvető szavatolótőke-elemek;

51. „2. szintű tőkeinstrumentumok”: a 2009/38/EK irányelv 94. cikkének (2) bekezdésében megállapított feltételeknek megfelelő alapvető és kiegészítő szavatolótőke-elemek;

52. „3. szintű tőkeinstrumentumok”: a 2009/38/EK irányelv 94. cikkének (3) bekezdésében megállapított feltételeknek megfelelő alapvető és kiegészítő szavatolótőke-elemek;

53. „leírható, illetve átalakítható kötelezettségek”: a biztosító, viszontbiztosító vagy az 1. cikk (1) bekezdésének b)–e) pontjában említett vállalkozás 1., 2. vagy 3. szintű tőkeinstrumentumának nem minősülő és a 34. cikk (5) vagy (6) bekezdése alapján a leírás vagy átalakítás alkalmazási köréből nem kizárt kötelezettségek és tőkeinstrumentumok;

54. „biztosítási garanciarendszer”: valamely tagállam által hivatalosan elismert, a biztosítók és viszontbiztosítók hozzájárulásaiból finanszírozott rendszer, amely garantálja az elfogadható biztosítási kárigények részleges vagy teljes kifizetését a jogosult szerződők, biztosítottak és kedvezményezettek számára, ha a biztosító nem képes vagy valószínűsíthetően képtelenné válik a biztosítási szerződéseiből eredő kötelezettségeinek és kötelezettségvállalásainak teljesítésére;

55. „releváns tőkeinstrumentumok”: 1., 2. és 3. szintű tőkeinstrumentumok;

56. „átváltási ráta”: az a tényező, amely meghatározza azon részvények vagy tulajdonviszonyt megtestesítő egyéb instrumentumok számát, amelyekre egy adott kategóriába tartozó kötelezettséget átváltanak, a szóban forgó kategória egy adott instrumentumára vagy egy követelés értékének egy meghatározott egységére vonatkoztatva;

57. „érintett hitelező”: olyan hitelező, akinek, illetve amelynek követelése olyan kötelezettségre vonatkozik, amelyet a leírás vagy átalakítás alkalmazásának keretében leírási vagy átalakítási hatáskörök gyakorlása révén csökkentettek vagy részvénnyé, vagy tulajdonviszonyt megtestesítő egyéb instrumentummá alakítottak;

58. „átvevő fél”: az a vállalkozás, amelyhez a szanálás alatt álló vállalkozás részvényeit, tulajdonviszonyt megtestesítő egyéb instrumentumait, hitelviszonyt megtestesítő instrumentumait, eszközeit, jogait és kötelezettségeit, illetve ezek valamilyen kombinációját átadják;

59. „munkanap”: a szombat és a vasárnap, valamint az adott tagállamban ünnepnapnak számító napok kivételével minden nap;

60. „felmondási jog”: a szerződés felmondására irányuló jog, a kötelezettségek esedékességének előrehozására, lezárására, egymással szemben való elszámolására vagy nettósítására irányuló jog vagy az egyik szerződő fél fizetési kötelezettségét felfüggesztő, módosító vagy megszüntető bármely hasonló rendelkezés, illetve olyan rendelkezés, amely megakadályozza egy

szerződés szerinti kötelezettség esedékessé válását, és amely kötelezettség ilyen rendelkezés hiányában esedékessé válna;

61. „szanálás alatt álló vállalkozás”: az 1. cikk a)–e) pontjában említettek közül bármely olyan vállalkozás, amelynek vonatkozásában szanálási intézkedésre kerül sor;

62. „uniós leányvállalat”: olyan biztosító vagy viszontbiztosító, amelynek központi irodája valamely tagállamban található, és amely egy harmadik országbeli biztosító vagy viszontbiztosító, vagy egy harmadik országbeli anyavállalat leányvállalata;

63. „legfelső szintű anyavállalat”: a 2009/138/EK irányelv 213. cikke (2) bekezdésének a) vagy b) pontja szerinti csoportfelügyelet hatálya alá tartozó csoport tagállami szintű anyavállalata, amely nem leányvállalata valamely tagállamban engedélyezett és létrehozott másik biztosítónak vagy viszontbiztosítónak, biztosítói holdingtársaságnak vagy vegyes pénzügyi holdingtársaságnak;

64. „harmadik országbeli biztosító vagy viszontbiztosító”: a 2009/138/EK irányelv 13. cikkének 3. és 6. pontjában meghatározott harmadik országbeli biztosító vagy harmadik országbeli viszontbiztosító;

65. „harmadik országbeli szanálási eljárás”: egy harmadik országbeli biztosító vagy viszontbiztosító csődjének kezelésére szolgáló, harmadik ország joga szerinti intézkedés, amely a célok és a várható eredmények szempontjából hasonló az ezen irányelv szerinti szanálási intézkedésekhez;

66. „uniós fióktelep”: egy harmadik országbeli biztosító vagy viszontbiztosító olyan fióktelepe, amely valamely tagállamban található;

67. „érintett harmadik országbeli hatóság”: a szanálási hatóságok és a felügyeleti hatóságok ezen irányelv szerinti feladataihoz hasonló feladatok végrehajtásáért felelős harmadik országbeli hatóság;

68. „tulajdonjog-átruházási pénzügyi biztosítékokról szóló megállapodás”: a 2002/47/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv[27] 2. cikke (1) bekezdésének b) pontjában meghatározott tulajdonjog-átruházási pénzügyi biztosítékokról szóló megállapodás;

69. „nettósítási megállapodás”: olyan megállapodás, amelynek alapján több követelést vagy kötelezettséget egyetlen nettó követeléssé lehet átalakítani, beleértve a pozíciólezáró nettósítási megállapodásokat, amelyek alapján egy (bárhogy vagy bárhol meghatározott) jogérvényesítési eljárás bekövetkeztekor a felek kötelezettségei esedékességét előrehozzák, így azok azonnal esedékessé válnak vagy megszűnnek, és mindkét esetben egyetlen nettó követeléssé alakulnak át vagy az lép a helyükre, beleértve a 2002/47/EK irányelv 2. cikke (1) bekezdése n) pontjának i. alpontjában meghatározott „pozíciólezáró nettósítási rendelkezéseket”, valamint a 98/26/EK irányelv 2. cikke k) pontjában meghatározott „nettósítást”;

70. „egymással szembeni elszámolásra vonatkozó megállapodás”: olyan megállapodás, amelynek alapján a szanálás alatt álló vállalkozás és valamely

[27] Az Európai Parlament és a Tanács 2002/47/EK irányelve (2002. június 6.) a pénzügyi biztosítékokról szóló megállapodásokról (HL L 168., 2002.6.27., 43. o.).

partnere közötti két vagy több fennálló követelés vagy kötelezettség egymással szemben elszámolható;

71. „pénzügyi szerződés”: a 2014/59/EU irányelv 1. cikke (1) bekezdésének 100. pontjában meghatározott pénzügyi szerződés;

72. „válságmegelőzési intézkedés”: a helyreállíthatóságot érintő hiányosságok vagy akadályok megszüntetésére vonatkozó utasítás céljából az ezen irányelv 6. cikkének (5) bekezdése szerinti hatáskörök gyakorlása, a szanálhatóság akadályainak kezelése vagy megszüntetése céljából az ezen irányelv 15. vagy 16. cikke szerinti hatáskörök gyakorlása, a 2009/138/EK irányelv 137. cikke, 138. cikkének (3) és (5) bekezdése, 139. cikkének (3) bekezdése és 140. cikke szerinti intézkedések bármelyikének alkalmazása, valamint a 2009/138/EK irányelv 141. cikke szerinti megelőző intézkedés alkalmazása;

73. „válságkezelési intézkedés”: szanálási intézkedés alkalmazása, rendkívüli ügyvezető 42. cikk szerinti kinevezése, vagy az 52. cikk (1) bekezdése szerinti személy kinevezése;

74. „kijelölt nemzeti makroprudenciális hatóság”: a nemzeti hatóságok makroprudenciális felhatalmazásáról szóló, 2011. december 22-i európai rendszerkockázati testületi ajánlás (ESRB/2011/3) B. ajánlásának 1. pontjában említett, a makroprudenciális politika vitelével megbízott hatóság;

75. „szabályozott piac”: a 2014/65/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv[28] 4. cikke (1) bekezdésének 21. pontjában meghatározott szabályozott piac.

76. „biztosító”: a 2009/138/EK irányelv 13. cikkének 1. pontjában meghatározott biztosító;

77. „viszontbiztosító”: a 2009/138/EK irányelv 13. cikkének 4. pontjában meghatározott viszontbiztosító;

78. „hitelintézet”: az 575/2013/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet[29] 4. cikke (1) bekezdésének 1. pontja szerinti hitelintézet;

79. „befektetési vállalkozás”: az 575/2013/EU rendelet 4. cikke (2) bekezdése 1. pontjában meghatározott befektetési vállalkozás;

80. „alacsony kockázati profilú vállalkozás”: a 2009/138/EK irányelv 13. cikkének 10a. pontjában meghatározott, alacsony kockázati profilú vállalkozás;

81. „leányvállalat”: a 2009/138/EK irányelv 13. cikkének 16. pontjában meghatározott leányvállalat;

82. „anyavállalat”: a 2009/138/EK irányelv 13. cikkének 15. pontjában meghatározott anyavállalat;

83. „fióktelep”: a 2009/138/EK irányelv 13. cikkének 11. pontjában meghatározott fióktelep;

---

28 Az Európai Parlament és a Tanács 2014/65/EU irányelve (2014. május 15.) a pénzügyi eszközök piacairól, valamint a 2002/92/EK irányelv és a 2011/61/EU irányelv módosításáról (HL L 173., 2014.6.12., 349. o.).

29 Az Európai Parlament és a Tanács 575/2013/EU rendelete (2013. június 26.) a hitelintézetekre és befektetési vállalkozásokra vonatkozó prudenciális követelményekről és a 648/2012/EU rendelet módosításáról (HL L 176., 2013.6.27., 1. o.).

84. „igazgatási, irányító vagy felügyelő testület”: az (EU) 2015/35 felhatalmazáson alapuló bizottsági rendelet[30] 1. cikkének 43. pontjában meghatározott igazgatási, irányító vagy felügyelő testület.

3. cikk

Szanálási hatóságok és illetékes minisztériumok kijelölése

(1) Minden tagállam egy, vagy kivételesen több szanálási hatóságot jelöl ki, amely felhatalmazást kap a szanálási eszközök alkalmazására és a szanálási hatáskörök gyakorlására.

(2) A szanálási hatóságok nemzeti központi bankok, illetékes minisztériumok, közigazgatási hatóságok, vagy közigazgatási hatáskörrel felruházott hatóságok.

(3) Ha a szanálási hatóságot más funkciókkal is megbízzák, az ezen irányelv alapján a szanálási hatóságra bízott funkciók és a rábízott valamennyi egyéb funkció közötti összeférhetetlenségek elkerülése érdekében – a (6) bekezdésben előírt, információcserére és együttműködésre vonatkozó kötelezettségek sérelme nélkül – megfelelő strukturális intézkedéseket kell bevezetni.

Az első albekezdésben említett célok elérése érdekében olyan intézkedéseket kell bevezetni, amelyek biztosítják a szanálási hatóság tényleges működési függetlenségét, ideértve a szanálási hatóság felügyeleti vagy egyéb funkcióitól elkülönülő személyzetet, jelentési útvonalakat és döntéshozatali folyamatokat.

(4) A (3) bekezdésben meghatározott követelmények nem zárják ki, hogy:

a) a jelentési útvonalak egy különböző funkciókat és hatóságokat tömörítő szervezet legmagasabb szintjén összeérjenek;

b) a személyzet az ideiglenesen megnövekedett munkaterhelés elosztása céljából – előre meghatározott feltételek mellett – megoszthatóvá legyen a szanálási hatóságra bízott egyéb funkciók között, vagy hogy a szanálási hatóság igénybe vehesse a megosztott személyzet szakértelmét.

(5) A szanálási hatóságok a (3) és (4) bekezdésben előírt követelményeknek való megfelelés biztosítása céljából belső szabályokat fogadnak el és közzéteszik hatályos belső szabályaikat, beleértve a szakmai titoktartásra és a különböző funkcionális területek közötti információcserére vonatkozó szabályokat is.

(6) A tagállamok előírják, hogy a felügyeleti és szanálási funkciókat ellátó hatóságok és a képviseletükben e funkciókat ellátó személyek szorosan működjenek együtt a szanálási határozatok előkészítésében, tervezésében és alkalmazásában, abban az esetben, ha a szanálási hatóság és a felügyeleti hatóság egymástól különböző szervezet és abban az esetben is, ha a funkciók ellátása egy szervezeten belül történik.

(7) Minden tagállam kijelöl egy minisztériumot, amely ellátja az ezen irányelv alapján az illetékes minisztériumra bízott funkciókat.

[30] A Bizottság (EU) 2015/35 felhatalmazáson alapuló rendelete (2014. október 10.) a biztosítási és viszontbiztosítási üzleti tevékenység megkezdéséről és gyakorlásáról szóló 2009/138/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (Szolvencia II) kiegészítéséről (HL L 12., 2015.1.17., 1. o.).

(8) Ha a szanálási hatóság valamely tagállamban nem az illetékes minisztérium, a szanálási hatóság indokolatlan késedelem nélkül tájékoztatja az illetékes minisztériumot az ezen irányelv alapján hozott határozatokról, és – ha a nemzeti jog másként nem rendelkezik – kizárólag az illetékes minisztérium jóváhagyásának megszerzését követően hajt végre olyan határozatot, amelynek közvetlen költségvetési hatásai vannak.

(9) Ha egy tagállam egynél több szanálási hatóságot jelöl ki, erről teljes körű indokolással ellátott értesítést küld az EIOPA-nak, egyértelműen felosztja a funkciókat és felelősségi köröket e hatóságok között, biztosítja a megfelelő koordinációt közöttük, és a többi tagállam illetékes hatóságaival való együttműködés és koordináció céljára egyetlen hatóságot kapcsolattartó hatóságnak jelöl ki.

(10) A tagállamok tájékoztatják az EIOPA-t a szanálási hatóságnak kijelölt nemzeti hatóságról vagy hatóságokról és adott esetben a kapcsolattartó hatóságnak kijelölt nemzeti hatóságról, valamint adott esetben azok konkrét feladatairól és felelősségi köréről. Az EIOPA közzéteszi a szanálási hatóságok és a kapcsolattartó hatóságok listáját.

(11) A 65. cikk sérelme nélkül a tagállamok a nemzeti jog rendelkezéseinek megfelelően korlátozhatják a szanálási hatóság, a felügyeleti hatóság, valamint ezek alkalmazottjai felelősségét a felsoroltak olyan cselekményei és mulasztásai tekintetében, amelyek az ezen irányelv szerinti funkcióik ellátása során fordulnak elő.

II. CÍM

ELŐKÉSZÍTÉS

I. FEJEZET

Megelőző helyreállítási és szanálási tervezés

1. SZAKASZ

ÁLTALÁNOS RENDELKEZÉSEK

4. cikk

Egyszerűsített követelmények egyes vállalkozások számára

(1) Figyelembe véve a biztosító vagy viszontbiztosító csődjének a biztosító vagy viszontbiztosító tevékenységének jellegéből, részvényesi struktúrájából, jogi formájából, kockázati profiljából, méretéből és jogállásából, más szabályozott vállalkozásokkal vagy a pénzügyi rendszer egészével való összekapcsoltságából, tevékenységeinek terjedelméből és összetettségéből kifolyólag gyakorolt esetleges hatását, és attól függően, hogy csődje és azt követő, rendes fizetésképtelenségi eljárásban történő felszámolása valószínűsíthetően jelentős negatív hatással járna-e a pénzügyi piacokra, más vállalkozásokra, a finanszírozási feltételekre, vagy a tágabb gazdaságra, a felügyeleti és szanálási hatóságok megállapítják, hogy egyes biztosítókra, viszontbiztosítókra vagy csoportokra egyszerűsített kötelezettségek alkalmazhatók-e a következők tekintetében:

a) az 5–7. cikkben meghatározott megelőző helyreállítási és szanálási tervek tartalma és részletei;

b) az első megelőző helyreállítási és szanálási tervek elkészítésének határideje és a helyreállítási és szanálási tervek aktualizálásának gyakorisága, amely kisebb lehet az 5. cikk (4) bekezdésében, a 7. cikk (5) bekezdésében, a 9. cikk (5) bekezdésében és a 11. cikk (3) bekezdésében megállapított gyakoriságnál;

c) a vállalkozásoktól az 5. cikk (6) bekezdése, a 10. cikk (2) bekezdése és a 12. cikk (1) bekezdése alapján kért információk tartalma és részletessége;

d) a szanálhatóság 13. cikk és 14. cikk szerinti értékelésének részletessége.

(2) Az EIOPA [Kiadóhivatal: a hatálybalépést követően 18 hónappal]-ig az 1094/2010/EU rendelet 16. cikkével összhangban iránymutatásokat ad ki, amelyekben meghatározza az (1) bekezdésben említett megfelelőségi kritériumokat.

(3) A tagállamok előírják a felügyeleti hatóságok vagy adott esetben a szanálási hatóságok számára, hogy évente és tagállamonként külön-külön nyújtsák be az EIOPA-nak az alábbi információk mindegyikét:

a) az 5., 7., 9. és 10. cikk szerinti megelőző helyreállítási tervezés és szanálási tervezés hatálya alá tartozó biztosítók és viszontbiztosítók, valamint csoportok száma;

b) azon biztosítók és viszontbiztosítók, valamint csoportok száma, amelyekre az e cikk (1) bekezdésében említett egyszerűsített kötelezettségeket alkalmazzák;

c) mennyiségi információk az (1) bekezdésben említett kritériumok alkalmazásáról;

d) az (1) bekezdésben említett kritériumok alapján alkalmazott egyszerűsített kötelezettségek ismertetése a teljes kötelezettségekkel összehasonlítva, a tőkekövetelmények, díjak, biztosítástechnikai tartalékok és eszközök állományával együtt, amelyet a tagállamokban működő vagy adott esetben az összes csoporthoz tartozó biztosítók és viszontbiztosítók tőkekövetelménye, díjai, biztosítástechnikai tartalékai, illetve eszközei teljes állományának arányában kell kifejezni.

(4) Az EIOPA az egyes tagállamokra vonatkozóan évente nyilvánosan közzéteszi a következő információkat:

a) az 5., 7., 9. és 10. cikk szerinti megelőző helyreállítási tervezés és szanálási tervezés hatálya alá tartozó biztosítók és viszontbiztosítók, valamint csoportok száma;

b) azon biztosítók és viszontbiztosítók, valamint csoportok száma, amelyekre az e cikk (1) bekezdésében említett egyszerűsített kötelezettségeket alkalmazzák;

c) mennyiségi információk az e cikk (1) bekezdésben említett kritériumok alkalmazásáról;

d) az (1) bekezdésben említett megfelelőségi kritériumok alapján alkalmazott egyszerűsített kötelezettségek ismertetése a teljes kötelezettségekkel összehasonlítva, a tőkekövetelmények, díjak, biztosítástechnikai tartalékok és eszközök állományával együtt, amelyet a tagállamokban működő vagy adott esetben az összes csoporthoz tartozó biztosítók és viszontbiztosítók tőkekövetelménye, díjai, biztosítástechnikai tartalékai, illetve eszközei teljes állományának arányában kell kifejezni;

e) az e cikk (1) bekezdésének végrehajtása kapcsán nemzeti szinten tapasztalt eltérések értékelése.

2. SZAKASZ

MEGELŐZŐ HELYREÁLLÍTÁSI TERVEZÉS

5. cikk

Megelőző helyreállítási tervek

(1) A tagállamok biztosítják, hogy azok a biztosítók és viszontbiztosítók, amelyek nem tagjai a 7. cikk szerint megelőző helyreállítási tervezés hatálya alá tartozó csoportnak, és amelyek megfelelnek a (2) vagy (3) bekezdésben meghatározott kritériumoknak, megelőző helyreállítási tervet készítsenek és tartsanak naprakészen. A megelőző helyreállítási terv tartalmazza az érintett vállalkozás által a pénzügyi

helyzetének jelentős megromlása esetén annak helyreállítása érdekében meghozandó intézkedéseket.

A megelőző helyreállítási tervek elkészítését, naprakészen tartását és alkalmazását a 2009/138/EK irányelv 41. cikke szerinti irányítási rendszer részének kell tekinteni.

(2) A felügyeleti hatóság méretük, üzleti modelljük, kockázati profiljuk, összekapcsoltságuk, helyettesíthetőségük és különösen a határokon átnyúló tevékenységük alapján ír elő a megelőző helyreállítási tervezésre vonatkozó követelményeket a biztosítók és viszontbiztosítók számára.

A felügyeleti hatóságok biztosítják, hogy a tagállam életbiztosítási és nem életbiztosítási, illetve viszontbiztosítási piacának legalább 80 %-a az e cikk szerinti, megelőző helyreállítási tervezésre vonatkozó követelmények hatálya alá tartozzon, a nem életbiztosítási piacon belüli arányt a bruttó díjelőírás, az életbiztosítási piacon belüli arányt pedig a bruttó biztosítástechnikai tartalékok alapján számítva.

A második albekezdésben említett piaci lefedettségi arány számításakor egy csoporthoz tartozó biztosító vagy viszontbiztosító leányvállalat figyelembe vehető, ha a leányvállalat olyan csoport tagja, amelyre vonatkozóan a legfelső szintű anyavállalat a 7. cikkben említett, csoportszintű megelőző helyreállítási tervet készít és tart naprakészen.

(3) Minden olyan biztosító vagy viszontbiztosító esetében, amely a 9. cikk szerinti szanálási terv hatálya alá tartozik, alkalmazni kell a megelőző helyreállítási tervezésre vonatkozó követelményeket.

Az alacsony kockázati profilú vállalkozások azonban egyedileg mentesülnek a megelőző helyreállítási tervezésre vonatkozó követelmények alól.

(4) Az EIOPA az 1094/2010/EU rendelet 16. cikkével összhangban iránymutatásokat ad ki, amelyekben pontosabban meghatározza a (2) bekezdésben említett piaci arányok megállapításakor alkalmazandó módszereket, valamint a (2) bekezdés első albekezdésében említett, különösen a határokon átnyúló tevékenységre vonatkozó kritériumokat.

(5) A felügyeleti hatóságok biztosítják, hogy a biztosítók és viszontbiztosítók legalább évente, valamint az adott vállalkozás jogi vagy szervezeti felépítésével, tevékenységével vagy pénzügyi helyzetével kapcsolatos minden olyan változást követően aktualizálják megelőző helyreállítási tervüket, amely jelentős hatással lehet a megelőző helyreállítási tervre, vagy szükségessé teszi annak érdemi módosítását.

(6) A megelőző helyreállítási tervekben nem feltételezhető, hogy a vállalkozásnak lehetősége lesz rendkívüli állami pénzügyi támogatás igénybevételére vagy részesülni fog ilyenben.

(7) A tagállamok előírják, hogy a megelőző helyreállítási tervek tartalmazzák a következők mindegyikét:

a) a terv legfontosabb elemeinek összefoglalása, a legutóbb benyújtott terv érdemi módosításaival együtt;

b) a vállalkozás vagy a csoport leírása;

c) a (8) bekezdésben említett mutatórendszer;

d) a megelőző helyreállítási terv elkészítésének, aktualizálásának és alkalmazásának módja;

e) a korrekciós intézkedések köre;

f) kommunikációs stratégia.

(8) A tagállamok előírják, hogy az (1) bekezdésben említett biztosítók és viszontbiztosítók értékeljék a megelőző helyreállítási tervek – különösen a (8) bekezdésben említett mutatórendszer és a korrekciós intézkedések – hitelességét és megvalósíthatóságát a biztosító vagy viszontbiztosító sajátos körülményei szempontjából releváns, súlyos makrogazdasági és pénzügyi stresszhelyzetekre – köztük a rendszerszintű eseményekre, a vállalkozások eszköz- és forrásprofilját valószínűleg jelentősen befolyásoló egyedi stresszeseményekre, valamint az ilyen stresszesemények kombinációira – vonatkozó forgatókönyvek alapján.

(9) A tagállamok előírják a biztosítók és viszontbiztosítók számára, hogy megelőző helyreállítási terveik olyan minőségi és mennyiségi mutatókból álló keretrendszert tartalmazzanak, amelyek meghatározzák, hogy mely pontokon indokolt a korrekciós intézkedések mérlegelése. E mutatók magukban foglalhatnak többek között a tőkére, a likviditásra, az eszközminőségre, a jövedelmezőségre, a piaci feltételekre, a makrogazdasági feltételekre és a működési eseményekre vonatkozó kritériumokat. A tőkehelyzetre vonatkozó mutatók tartalmazzák legalább a szavatolótőke-szükségletre vonatkozóan a 2009/138/EK irányelv I. címe VI. fejezetének 4. szakaszában meghatározott előírások megsértését.

A tagállamok előírják a felügyeleti hatóságok számára annak biztosítását, hogy a biztosítók és viszontbiztosítók megfelelő intézkedéseket hozzanak az első albekezdésben említett mutatók rendszeres figyelemmel kísérésére.

Ha az (1) bekezdésben említett biztosító vagy viszontbiztosító úgy határoz, hogy a megelőző helyreállítási tervben szereplő korrekciós intézkedést hoz, vagy – annak ellenére, hogy az első albekezdésben említett mutatók valamelyike teljesült – úgy határoz, hogy nem hoz korrekciós intézkedést, erről haladéktalanul értesíti a felügyeleti hatóságot.

(10) Az (1) bekezdésben említett biztosító vagy viszontbiztosító megelőző helyreállítási terve az igazgatási, irányító vagy felügyelő testület értékelését és jóváhagyását követően nyújtható be felülvizsgálatra a felügyeleti hatósághoz.

(11) Az EIOPA [Kiadóhivatal: a hatálybalépést követően 18 hónappal]-ig az 1094/2010/EU rendelet 16. cikkével összhangban iránymutatásokat ad ki, amelyben pontosabban meghatározza a (7) bekezdés első albekezdésének c) pontjában említett minőségi és mennyiségi mutatók minimális körét, valamint – az Európai Rendszerkockázati Testülettel (ERKT) együttműködve – a (8) bekezdésben említett forgatókönyvek körét.

(12) Az EIOPA szabályozástechnikai standardtervezeteket dolgoz ki, amelyekben – a 4. cikk sérelme nélkül – részletesebben meghatározza azokat az információkat, amelyeket az (1) bekezdésben említett biztosítónak vagy viszontbiztosítónak bele kell foglalnia a megelőző helyreállítási tervbe, beleértve a (7) bekezdés első albekezdésének e) pontjában említett korrekciós intézkedéseket és azok végrehajtását.

Az EIOPA az említett szabályozástechnikai standardtervezeteket [Kiadóhivatal: a hatálybalépést követően 18 hónappal]-ig benyújtja a Bizottságnak.

A Bizottság felhatalmazást kap az első albekezdésben említett szabályozástechnikai standardoknak az 1094/2010/EU rendelet 10–14. cikkével összhangban történő elfogadására.

6. cikk

A megelőző helyreállítási tervek felügyeleti hatóságok általi felülvizsgálata és értékelése

(1) A felügyeleti hatóságok az 5. és 7. cikkben említett megelőző helyreállítási terv benyújtásától számított hat hónapon belül felülvizsgálják a tervet, és értékelik, hogy a terv milyen mértékben felel meg az 5. cikkben és adott esetben a 7. cikkben meghatározott követelményeknek, valamint az alábbiak mindegyikének:

a) a tervben javasolt intézkedések végrehajtásával kellő valószínűséggel fenntartható, illetve helyreállítható a biztosító, viszontbiztosító vagy csoport életképessége és pénzügyi helyzete;

b) a tervet és a tervben foglalt konkrét alternatívákat pénzügyi stresszhelyzetben kellő valószínűséggel gyorsan és eredményesen végrehajtják;

c) a terv és a tervben foglalt alternatívák útján kellő valószínűséggel a lehető legnagyobb mértékben elkerülhető a pénzügyi rendszert érő jelentős káros hatás, olyan forgatókönyvek megvalósulását is beleértve, amelyek eredményeként ugyanebben az időszakban más biztosítók és viszontbiztosítók is megelőző helyreállítási tervet hajtanának végre.

(2) A felügyeleti hatóságok a szanálási hatóságok rendelkezésére bocsátják a kapott megelőző helyreállítási terveket. A szanálási hatóságok megvizsgálhatják a megelőző helyreállítási tervet annak megállapítása céljából, hogy tartalmaz-e olyan intézkedéseket, amelyek kedvezőtlenül befolyásolhatják az érintett biztosítók vagy viszontbiztosítók szanálhatóságát, és ennek kapcsán ajánlásokat tehetnek a felügyeleti hatóságnak.

(3) Ha egy biztosító vagy viszontbiztosító jelentős határokon átnyúló tevékenységet folytat, a székhely szerinti felügyeleti hatóság a fogadó felügyeleti hatóság kérésére ez utóbbi rendelkezésére bocsátja a megelőző helyreállítási tervet. A fogadó felügyeleti hatóság megvizsgálhatja a megelőző helyreállítási tervet annak megállapítása céljából, hogy tartalmaz-e olyan intézkedéseket, amelyeknek káros hatása lehet a fogadó felügyeleti hatóság tagállamában található szerződőkre, vagy a tagállam reálgazdaságára vagy pénzügyi stabilitására, és ennek kapcsán ajánlásokat tehet a székhely szerinti felügyeleti hatóságnak.

(4) Ha a felügyeleti hatóság a megelőző helyreállítási terv értékelése alapján arra a következtetésre jut, hogy a tervben lényeges hiányosságok vannak, vagy a terv végrehajtásának lényegi akadályai lehetnek, az értékelés tartalmáról értesíti az érintett biztosítót, viszontbiztosítót vagy legfelső szintű anyavállalatot, és előírja számára, hogy két hónapon belül nyújtson be átdolgozott tervet, amelyben bemutatja az említett hiányosságok vagy akadályok kezelését. A két hónapos határidő a hatóság jóváhagyásával további egy hónappal meghosszabbítható.

Mielőtt egy biztosítótól vagy viszontbiztosítótól megkövetelné, hogy megelőző helyreállítási tervét ismét nyújtsa be, a felügyeleti hatóság lehetőséget biztosít a vállalkozásnak arra, hogy megtegye az e követelménnyel kapcsolatos észrevételeit.

Ha a felügyeleti hatóság megállapítja, hogy az átdolgozott terv nem orvosolja megfelelően a hiányosságokat és akadályokat, a terv konkrét módosítására utasíthatja a vállalkozást.

(5) Ha a biztosító vagy viszontbiztosító nem nyújt be átdolgozott megelőző helyreállítási tervet, vagy a felügyeleti hatóság arra a következtetésre jut, hogy az átdolgozott megelőző helyreállítási terv nem orvosolja megfelelően az eredeti értékelésben megállapított hiányosságokat és potenciális akadályokat, és a terv konkrét módosításaira vonatkozó utasítással a hiányosságok, illetve akadályok nem orvosolhatók megfelelően, a felügyeleti hatóság arra kötelezi a vállalkozást, hogy észszerű határidőn belül azonosítsa, hogy milyen módosításokat tud eszközölni az üzletvitelén annak érdekében, hogy megszüntesse a megelőző helyreállítási terv hiányosságait, illetve a végrehajtása előtt álló akadályokat.

Ha a biztosító vagy viszontbiztosító a felügyeleti hatóság által megszabott határidőn belül nem azonosítja az ilyen módosításokat, vagy ha a felügyeleti hatóság arra a következtetésre jut, hogy a vállalkozás által javasolt intézkedésekkel a hiányosságok, illetve akadályok nem lennének megfelelően kezelhetők, akkor a felügyeleti hatóság indokolással ellátott határozatban bármely általa szükségesnek és arányosnak ítélt intézkedés meghozatalára utasíthatja a vállalkozást, figyelembe véve a hiányosságok és akadályok súlyosságát és az intézkedések hatását a vállalkozás üzletvitelére.

A második albekezdésben említett, indokolással ellátott határozatról írásban értesíteni kell a biztosítót vagy viszontbiztosítót, és azzal szemben fellebbezésnek van helye.

7. cikk

Csoportszintű megelőző helyreállítási tervek

(1) A tagállamok biztosítják, hogy a legfelső szintű anyavállalatok készítsenek csoportszintű megelőző helyreállítási tervet, és nyújtsák be a csoportfelügyeleti hatóságnak.

A csoportszintű megelőző helyreállítási terv a legfelső szintű anyavállalat által vezetett csoport egészére vonatkozó helyreállítási tervet tartalmaz. A csoportszintű megelőző helyreállítási terv meghatározza azokat a korrekciós intézkedéseket, amelyeket adott esetben végre kell majd hajtani a legfelső szintű anyavállalat és az egyes leányvállalatok szintjén.

(2) A csoportszintű megelőző helyreállítási terv korrekciós intézkedéseket tartalmaz, amelyek célja a csoport, illetve a csoporthoz tartozó biztosító vagy viszontbiztosító stabilitásának biztosítása stresszhelyzetben, egyrészt a nehéz helyzet okainak kezelésével vagy megszüntetésével, másrészt a csoport vagy az ahhoz tartozó biztosító vagy viszontbiztosító pénzügyi helyzetének rendezésével, figyelembe véve a csoporthoz tartozó egyéb vállalkozások pénzügyi helyzetét is.

A csoportszintű megelőző helyreállítási terv olyan intézkedéseket tartalmaz, amelyek biztosítják a csoport és a csoporthoz tartozó vállalkozások szintjén meghozandó arányos intézkedések koordinálását és következetességét.

(3) A csoportszintű megelőző helyreállítási terv és a biztosító vagy viszontbiztosító leányvállalatra vonatkozóan készített terv tartalmazza az 5. cikkben meghatározott elemeket.

A csoportszintű megelőző helyreállítási terv meghatározza, hogy van-e a korrekciós intézkedések végrehajtásának akadálya a csoporton belül, így a terv által érintett egyedi vállalkozások szintjén, és van-e a szavatolótőke csoporton belüli haladéktalan átadásának vagy a kötelezettségek vagy eszközök visszafizetésének jelentős gyakorlati vagy jogi akadálya.

(4) A felügyeleti hatóságok előírhatják a biztosító vagy viszontbiztosító leányvállalat vagy az 1. cikk (1) bekezdésének c) és d) pontjában említett vállalkozás számára, hogy készítsen és nyújtson be előzetes helyreállítási tervet a következő helyzetekben:

a) nincs csoportszintű megelőző helyreállítási terv;

b) az érintett felügyeleti hatóság bizonyítja, hogy a csoportszintű megelőző helyreállítási terv nem veszi kellően figyelembe az adott vállalkozást egyrészt annak az érintett tagállamon belüli jelentőségéhez, másrészt azon a kötelezettségekhez mérten, amelyeket az adott tagállamban működő hasonló vállalkozásoknak teljesíteniük kell.

(5) Ha a 64. cikkben előírt titoktartási követelmények teljesülnek, a csoportfelügyeleti hatóság továbbítja a csoportszintű megelőző helyreállítási terveket a következőknek:

a) az EIOPA-nak;

b) a 2009/138/EK irányelv 248. cikkének (3) bekezdésében említett felügyeleti kollégiumban tagsággal rendelkező vagy abban részt vevő érintett felügyeleti hatóságoknak;

c) a csoportszintű szanálási hatóságnak;

d) a leányvállalatok szanálási hatóságainak.

(6) A csoportszintű megelőző helyreállítási tervet az (1) vagy a (4) bekezdés szerint elkészítő vállalkozás igazgatási, irányító vagy felügyelő testülete a tervet annak értékelését és jóváhagyását követően nyújtja be felülvizsgálatra a csoportfelügyeleti hatósághoz.

8. cikk

A csoportszintű megelőző helyreállítási tervek csoportfelügyeleti hatóság általi felülvizsgálata és értékelése

(1) A csoportfelügyeleti hatóság a 2009/138/EK irányelv 248. cikkének (3) bekezdésében említett felügyeleti kollégiumban tagsággal rendelkező vagy abban részt vevő érintett felügyeleti hatóságokkal folytatott konzultációt követően felülvizsgálja a csoportszintű megelőző helyreállítási tervet, és értékeli, hogy az milyen mértékben felel meg a 6. cikkben és az e cikkben meghatározott követelményeknek és kritériumoknak. Az értékelést a 6. cikkben meghatározott eljárásnak és e cikknek megfelelően kell elvégezni, és az a csoport működése által érintett valamennyi tagállam esetében figyelembe veszi a korrekciós intézkedések szerződőkre, reálgazdaságra és pénzügyi stabilitásra gyakorolt lehetséges hatását.

(2) A csoportfelügyeleti hatóság a felügyeleti kollégiumon belül törekszik a 17. cikkben említett együttes határozat meghozatalára:

a) a csoportszintű megelőző helyreállítási terv felülvizsgálatáról és értékeléséről, valamint arról, hogy a csoporthoz tartozó biztosítók és viszontbiztosítók

esetében indokolt-e a 7. cikk (3) bekezdés szerinti egyedi helyreállítási terv készítése;

b) a 6. cikk (3) és (4) bekezdésében említett intézkedések alkalmazásáról.

3. SZAKASZ

SZANÁLÁSI TERVEZÉS

9. cikk

Szanálási tervek

(1) A tagállamok biztosítják, hogy a szanálási hatóságok a felügyeleti hatósággal folytatott konzultációt követően szanálási tervet készítsenek minden olyan biztosítóra és viszontbiztosítóra vonatkozóan, amely megfelel a (2) bekezdésben meghatározott kritériumoknak, és amely nem része a 10. és 11. cikk szerinti szanálási terv hatálya alá tartozó csoportnak. A szanálási terv rendelkezik azokról a szanálási intézkedésekről, amelyeket a szanálási hatóság végrehajthat, ha a biztosító vagy viszontbiztosító megfelel a 19. cikk (1) bekezdésében vagy a 20. cikk (3) bekezdésében említett szanálási feltételeknek.

(2) A szanálási hatóságok szanálási tervet dolgoznak ki azon biztosítókra és viszontbiztosítókra vonatkozóan, amelyeket méretük, üzleti modelljük, kockázati profiljuk, összekapcsoltságuk, helyettesíthetőségük, valamint csődjüknek a szerződőkre gyakorolt valószínű hatása alapján választanak ki. A szanálási tervezésre vonatkozó követelmények hatálya alá tartozó biztosítók és viszontbiztosítók kiválasztásakor a szanálási hatóság különösen a biztosító vagy viszontbiztosító határokon átnyúló tevékenységét és a kritikus funkciók meglétét veszi figyelembe.

A szanálási hatóságok biztosítják, hogy a tagállam életbiztosítási és nem életbiztosítási, illetve viszontbiztosítási piacának legalább 70 %-a a szanálási tervezésre vonatkozó követelmények hatálya alá tartozzon, a nem életbiztosítási piacon belüli arányt a bruttó díjelőírás, az életbiztosítási piacon belüli arányt pedig a bruttó biztosítástechnikai tartalékok alapján számítva. A piaci lefedettségi arány számításakor figyelembe vehetők az olyan csoporthoz tartozó leányvállalatok, amelyre a 10. cikkben említett, csoportszintű szanálási terv kiterjed.

Az alacsony kockázati profilú vállalkozások egyedileg mentesülnek a szanálási tervezésre vonatkozó követelmények alól.

(3) Ha az érintett biztosító vagy viszontbiztosító jelentős határokon átnyúló tevékenységet folytat, a székhely szerinti szanálási hatóságok a fogadó felügyeleti vagy szanálási hatóság kérésére a megkereső hatóság rendelkezésére bocsátják a szanálási terv tervezetét. A fogadó felügyeleti vagy szanálási hatóság megvizsgálhatja a szanálási terv tervezetét annak megállapítása céljából, hogy tartalmaz-e olyan intézkedéseket, amelyeknek káros hatása lehet a fogadó felügyeleti vagy szanálási hatóság tagállamában található szerződőkre, vagy a tagállam reálgazdaságára vagy pénzügyi stabilitására, és ennek kapcsán ajánlásokat tehet a székhely szerinti szanálási hatóságnak.

(4) A szanálási eszközök és hatáskörök alkalmazási lehetőségeinek meghatározásakor a szanálási terv figyelembe veszi a releváns forgatókönyveket, köztük azt is, amikor a biztosítók és viszontbiztosítók csődje egyedi okokra vezethető vissza, és azt is,

amikor a csőd általánosabb pénzügyi instabilitás vagy rendszerszintű események idején következik be.

A szanálási tervek az esetlegesen igénybe vehető biztosítási garanciarendszerek vagy finanszírozási rendszerek mellett nem feltételezhetnek rendkívüli állami pénzügyi támogatást.

(5) A szanálási hatóságok legalább évente, továbbá a biztosító vagy viszontbiztosító jogi vagy szervezeti felépítésével, tevékenységével vagy pénzügyi helyzetével kapcsolatos minden olyan érdemi változás után, amely jelentős hatással lehet a terv eredményességére, vagy más szempontból szükségessé teszi a szanálási terv felülvizsgálatát, elvégzik a szanálási tervek felülvizsgálatát és adott esetben aktualizálását.

A biztosítók és viszontbiztosítók, valamint a felügyeleti hatóságok haladéktalanul értesítik a szanálási hatóságokat minden olyan eseményről, amely szükségessé teszi a szanálási terv felülvizsgálatát vagy aktualizálását.

(6) A 4. cikk sérelme nélkül a szanálási tervek alternatívákat határoznak meg a szanálási eszközöknek és hatásköröknek a biztosítóra vagy viszontbiztosítóra való alkalmazására vonatkozóan. A szanálási tervek – ha indokolt és lehetséges, számszerűsítve – tartalmazzák a következők mindegyikét:

a) a terv kulcsfontosságú elemeinek összefoglalása;

b) a szanálásra vonatkozó információk legutóbbi benyújtása óta a vállalkozás tekintetében bekövetkezett érdemi változások összefoglalása;

c) annak bemutatása, hogy a kritikus funkciók és a fő üzletágak jogilag és gazdaságilag hogyan különíthetők el más funkcióktól a szükséges mértékben annak érdekében, hogy a vállalkozás csődje esetén a folytonosság biztosítható legyen;

d) azon eszközök azonosítása, amelyek várhatóan fedezetként befogadhatók;

e) becsült időkeret a terv minden egyes lényegi vonatkozásának megvalósítása tekintetében;

f) a szanálhatóság 13. cikk szerinti értékelésének részletes leírása;

g) a 13. cikk szerint elvégzett értékelés során feltárt szanálhatósági akadályok kezelésére, illetve megszüntetésére a 15. cikk szerint előírt intézkedések leírása;

h) annak bemutatása, hogy a szanálási alternatívák miképpen finanszírozhatók az esetlegesen igénybe vehető biztosítási garanciarendszerek vagy finanszírozási rendszerek melletti rendkívüli állami pénzügyi támogatás feltételezése nélkül;

i) a különböző lehetséges forgatókönyvekre és az alkalmazandó ütemtervekre tekintettel alkalmazható különféle szanálási stratégiák részletes leírása;

j) a kritikus jellegű kölcsönös függőségi kapcsolatok bemutatása;

k) a szanálási terv által a vállalkozás munkavállalóira gyakorolt hatások elemzése, beleértve a járulékos költségek elemzését is, valamint a munkavállalókkal a szanálási folyamat során való konzultációra szolgáló, tervezett eljárások leírása, adott esetben figyelembe véve a szociális partnerekkel folytatott párbeszédet célzó nemzeti rendszereket;

l) a médiával és az állampolgárokkal folytatandó kommunikációt bemutató terv;

m) a vállalkozás működési eljárásainak folyamatos fenntartását szolgáló lényeges műveletek és rendszerek bemutatása;

n) valamint adott esetben a vállalkozás szanálási tervvel kapcsolatos véleménye.

Az a) pontban említett információkat közölni kell az érintett biztosítókkal és viszontbiztosítókkal.

(7) A szanálási hatóság továbbítja a szanálási terveket és azok módosításait az érintett felügyeleti hatóságokhoz.

(8) Az EIOPA szabályozástechnikai standardtervezeteket dolgoz ki, amelyekben – a 4. cikk sérelme nélkül – részletesebben meghatározza a szanálási terv tartalmát.

Az EIOPA az említett szabályozástechnikai standardtervezeteket [Kiadóhivatal: a hatálybalépést követően 18 hónappal]-ig benyújtja a Bizottságnak.

A Bizottság felhatalmazást kap az első albekezdésben említett szabályozástechnikai standardoknak az 1094/2010/EU rendelet 10–14. cikkével összhangban történő elfogadására.

(9) Az EIOPA [Kiadóhivatal: a hatálybalépést követően 18 hónappal]-ig az 1094/2010/EU rendelet 16. cikkével összhangban iránymutatásokat ad ki, amelyekben további kritériumokat határoz meg a kritikus funkciók azonosítására vonatkozóan.

10. cikk

Csoportszintű szanálási tervek

(1) A tagállamok biztosítják, hogy a csoportszintű szanálási hatóságok készítsenek csoportszintű szanálási terveket.

(2) A csoportszintű szanálási terv:

a) meghatározza az olyan vállalkozások tekintetében végrehajtandó szanálási intézkedéseket, amelyeknél a kritikus funkciók folytonosságát intézkedés útján szükséges biztosítani;

b) megvizsgálja, hogy milyen mértékben alkalmazhatók, illetve gyakorolhatók koordináltan a 26. cikk (3) bekezdésében említett szanálási eszközök és a szanálási hatáskörök, és azonosítja a koordinált szanálás esetleges akadályait;

c) ha a csoporthoz harmadik országokban bejegyzett vállalkozások is tartoznak, azonosítja a harmadik országbeli érintett hatóságokkal való együttműködésre és koordinációra irányuló megfelelő intézkedéseket, valamint a szanálás Unión belüli következményeit;

d) a csoporton belüli függőségi kapcsolatok figyelembevételével azonosítja a csoportszintű szanálás elősegítéséhez szükséges intézkedéseket, beleértve egyes konkrét funkciók vagy üzletágak jogi és gazdasági leválasztását;

e) azonosítja a csoportszintű szanálási intézkedések finanszírozásához rendelkezésre álló finanszírozási forrásokat, és ha biztosítási garanciarendszerek vagy finanszírozási rendszerek igénybevételére lenne szükség, meghatározza az ilyen finanszírozással kapcsolatos felelősségnek a különböző tagállamok finanszírozási forrásai közötti megosztására vonatkozó

elveket. A csoportszintű szanálási terv nem feltételezhet rendkívüli állami pénzügyi támogatást;

f) tartalmazza a 9. cikk (6) bekezdésében meghatározott elemeket.

(3) A csoportszintű szanálási hatóság továbbítja a csoportszintű szanálási terveket és azok módosításait az érintett felügyeleti hatóságokhoz.

(4) Az EIOPA szabályozástechnikai standardtervezeteket dolgoz ki, amelyekben meghatározza a csoportszintű szanálási tervek tartalmát a csoportok üzleti modelljei sokféleségének figyelembevételével.

Az EIOPA az említett szabályozástechnikai standardtervezeteket [Kiadóhivatal: a hatálybalépést követően 18 hónappal]-ig benyújtja a Bizottságnak.

A Bizottság felhatalmazást kap az első albekezdésben említett szabályozástechnikai standardoknak az 1094/2010/EU rendelet 10–14. cikkével összhangban történő elfogadására.

11. cikk

A csoportszintű szanálási tervekre vonatkozó követelmények és eljárás

(1) A tagállamok biztosítják, hogy a legfelső szintű anyavállalatok benyújtsák a csoportszintű szanálási hatósághoz a 12. cikk alapján esetlegesen kért információkat. Ezeknek az információknak a legfelső szintű anyavállalatra, valamint az előírt mértékig a csoporthoz tartozó egyes vállalkozásokra kell vonatkozniuk, beleértve az 1. cikk (1) bekezdésének b)–e) pontjában említett vállalkozásokat is.

A csoportszintű szanálási hatóság – az irányelvben előírt titoktartási követelmények megléte esetén – az e bekezdésnek megfelelően benyújtott releváns információkat az alábbiaknak továbbítja:

a) az EIOPA-nak;

b) a szanálási kollégiumban tagsággal rendelkező szanálási hatóságoknak;

c) a 2009/138/EK irányelv 248. cikkének (3) bekezdésében említett felügyeleti kollégiumban tagsággal rendelkező vagy abban részt vevő érintett felügyeleti hatóságoknak.

(2) A tagállamok biztosítják, hogy a szanálási kollégiumok keretében a csoportszintű szanálási hatóságok az (1) bekezdés második albekezdésének b) pontjában említett szanálási hatóságokkal közösen, a 2009/138/EK irányelv 248. cikkének (3) bekezdésében említett felügyeleti kollégiumban tagsággal rendelkező vagy abban részt vevő érintett felügyeleti hatóságokkal folytatott konzultációt követően csoportszintű szanálási tervet készítsenek és tartsanak fenn. A csoportszintű szanálási hatóságok saját döntésük alapján bevonhatják a csoportszintű szanálási tervek elkészítésébe és naprakészen tartásába azon joghatóságok harmadik országbeli szanálási hatóságait, amelyekben a csoport biztosító vagy viszontbiztosító leányvállalatot, biztosítói holdingtársaságot vagy jelentős fióktelepet létesített, feltéve, hogy e hatóságok megfelelnek az ezen irányelv 77. cikkében megállapított titoktartási követelményeknek.

(3) A tagállamok biztosítják, hogy a csoportszintű szanálási tervek felülvizsgálatára és adott esetben aktualizálására legalább évente sor kerüljön, továbbá a csoport vagy a csoporthoz tartozó bármely vállalkozás jogi vagy szervezeti felépítésével,

tevékenységével vagy pénzügyi helyzetével kapcsolatos minden olyan változás után, amely jelentős hatással lehet a tervre vagy szükségessé teheti annak módosítását.

(4) A csoportszintű szanálási tervet a csoportszintű szanálási hatóság, valamint a biztosító és viszontbiztosító leányvállalatok és az 1. cikk (1) bekezdésének b)–e) pontjában említett vállalkozások szanálási hatóságainak a 17. cikkben említett együttes határozata formájában kell elfogadni.

12. cikk

A szanálási tervekhez és az együttműködéshez szükséges, a biztosítótól vagy viszontbiztosítótól származó információk

(1) A tagállamok biztosítják, hogy a szanálási hatóságok rendelkezzenek olyan hatáskörrel, amelynek alapján előírhatják a biztosítók és viszontbiztosítók, vagy adott esetben a legfelső szintű anyavállalat számára:

a) a szükséges mértékű együttműködést a szanálási tervek vagy csoportszintű szanálási tervek elkészítésében;

b) a szanálási tervek vagy csoportszintű szanálási tervek elkészítéséhez és végrehajtásához szükséges információk átadását akár közvetlenül, akár a felügyeleti hatóságon keresztül.

(2) Az érintett tagállamok felügyeleti hatóságai együttműködnek a szanálási hatóságokkal annak ellenőrzésében, hogy az (1) bekezdésben meghatározott információk vagy azok egy része már rendelkezésre áll-e, és ezeket az információkat átadják a szanálási hatóságoknak. A szanálási hatóságok minden lényeges információt beszereznek a felügyeleti hatóságoktól, mielőtt információkat kérnének a biztosítóktól vagy viszontbiztosítóktól.

(3) Az EIOPA végrehajtástechnikai standardtervezeteket dolgoz ki, amelyekben meghatározza az e cikkben említett információk átadása során alkalmazandó eljárásokat, valamint egységes formanyomtatványok és mintadokumentumok minimális körét, továbbá meghatározza az átadandó információk tartalmát.

Az EIOPA az említett végrehajtási technikai standardtervezeteket [Kiadóhivatal: a hatálybalépést követően 18 hónappal]-ig benyújtja a Bizottságnak.

A Bizottság felhatalmazást kap az első albekezdésben említett végrehajtási technikai standardoknak az 1094/2010/EU rendelet 15. cikkével összhangban történő elfogadására.

II. FEJEZET

Szanálhatóság

13. cikk

A szanálhatóság értékelése

(1) A tagállamok biztosítják, hogy a szanálási hatóságok a felügyeleti hatósággal folytatott konzultációt követően értékeljék, hogy az esetlegesen rendelkezésre álló biztosítási garanciarendszerek vagy finanszírozási rendszerek igénybevétele melletti

rendkívüli állami pénzügyi támogatás feltételezése nélkül a csoporthoz nem tartozó biztosítók vagy viszontbiztosítók milyen mértékben szanálhatók.

Egy biztosító vagy viszontbiztosító akkor minősül szanálhatónak, ha hitelt érdemlően megvalósítható a vállalkozás rendes fizetésképtelenségi eljárás keretében történő felszámolása, vagy az, hogy a szanálási hatóság a 26. cikk (3) bekezdésében említett különböző szanálási eszközök alkalmazásával és a 40–52. cikkben említett szanálási hatáskörök gyakorlásával szanálja a vállalkozást.

(2) A szanálási hatóságok az (1) bekezdésben említett szanálhatósági értékelést a szanálási terv 9. cikk szerinti elkészítésével és aktualizálásával egyidejűleg és annak céljából végzik el.

(3) Az EIOPA szabályozástechnikai standardtervezeteket dolgoz ki, amelyekben meghatározza a biztosítók és viszontbiztosítók vagy csoportok szanálhatóságának az (1) bekezdésben és a 14. cikkben előírt értékelésére vonatkozó szempontokat és kritériumokat.

Az EIOPA az említett szabályozástechnikai standardtervezeteket [Kiadóhivatal: a hatálybalépést követően 18 hónappal]-ig benyújtja a Bizottságnak.

A Bizottság felhatalmazást kap az első albekezdésben említett szabályozástechnikai standardtervezeteknek az 1094/2010/EU rendelet 10–14. cikkével összhangban történő elfogadására.

14. cikk

Csoportok szanálhatóságának az értékelése

(1) A tagállamok biztosítják, hogy a csoportszintű szanálási hatóságok a leányvállalatok szanálási hatóságaival együtt, a csoportfelügyeleti hatósággal és a leányvállalatok felügyeleti hatóságaival folytatott konzultációt követően értékeljék, hogy az esetlegesen rendelkezésre álló biztosítási garanciarendszerek vagy finanszírozási rendszerek igénybevétele melletti rendkívüli állami pénzügyi támogatás feltételezése nélkül a csoportok milyen mértékben szanálhatók.

(2) Egy csoport akkor minősül szanálhatónak, ha hitelt érdemlően megvalósítható, hogy a szanálási hatóságok rendes fizetésképtelenségi eljárásban felszámolják a csoporthoz tartozó vállalkozásokat, vagy az, hogy a csoporthoz tartozó vállalkozások tekintetében a szanálási eszközöket alkalmazva és a szanálási hatásköröket gyakorolva szanálják a csoporthoz tartozó, időben és könnyen elkülöníthető vállalkozásokat, vagy az, hogy a nemzeti jog szerinti egyéb eszközöket alkalmazzanak.

A 68. cikkben említett szanálási kollégiumok a funkciójuk ellátása során figyelembe veszik a csoportszintű szanálhatóság értékelését.

(3) A csoportszintű szanálási hatóságok a csoportok szanálhatósági értékelését a csoportszintű szanálási terv 10. cikk szerinti elkészítésével és aktualizálásával egyidejűleg és annak céljából végzik el. Az értékelésre a 11. cikkben meghatározott határozathozatali eljáráskeretében kerül sor.

15. cikk

A szanálhatóság akadályainak kezelésére vagy megszüntetésére vonatkozó hatáskör

(1) A tagállamok biztosítják, hogy amennyiben a 13. vagy 14. cikk szerint elvégzett értékelés azt állapítja meg, hogy az érintett biztosító vagy viszontbiztosító szanálhatóságának lényegi akadályai vannak, a szanálási hatóság erről írásban értesítse az érintett biztosítót vagy viszontbiztosítót és az érintett felügyeleti hatóságot.

(2) A szanálási hatóságok szanálási tervek készítésére vonatkozó kötelezettségét (9. cikk (1) bekezdés), valamint az érintett szanálási hatóságok csoportszintű szanálási tervekre vonatkozó, 17. cikk szerinti együttes határozata meghozatalának kötelezettségét (11. cikk (4) bekezdés) az (1) bekezdésben említett értesítést követően felfüggesztik, míg a szanálhatóság előtt álló lényegi akadályok megszüntetésére irányuló intézkedéseket a szanálási hatóság az e cikk (3) bekezdésének megfelelően el nem fogadja, vagy arról az e cikk (4) bekezdésének megfelelően döntést nem hoz.

(3) A biztosító vagy viszontbiztosító az (1) bekezdésben említett értesítés kézhezvételétől számított négy hónapon belül köteles lehetséges intézkedéseket javasolni a szanálási hatóságnak az értesítésben megjelölt lényegi akadályok kezelésére vagy megszüntetésére.

Az első albekezdésben említett intézkedések végrehajtásának az érintett vállalkozás által készített ütemterve figyelembe veszi a lényegi akadály okait.

A szanálási hatóság a felügyeleti hatósággal folytatott konzultációt követően értékeli, hogy az első albekezdésben említett intézkedések eredményesen kezelik vagy szüntetik-e meg az adott lényegi akadályt.

(4) Ha a szanálási hatóságok azt állapítják meg, hogy a biztosító vagy viszontbiztosító által a (3) bekezdés első albekezdésével összhangban javasolt intézkedések nem csökkentik vagy szüntetik meg eredményesen az érintett akadályokat, akkor közvetlenül vagy a felügyeleti hatóságon keresztül közvetetten előírják az érintett biztosító vagy viszontbiztosító számára az (5) bekezdésben említett alternatív intézkedések valamelyikének végrehajtását, és ezekről az intézkedésekről írásban értesíti az adott vállalkozást, amely az értesítés kézhezvételétől számított egy hónapon belül javaslatot tesz az adott követelményeknek való megfelelés tervére.

Az alternatív intézkedések azonosítása során a szanálási hatóságoknak bizonyítaniuk kell, hogy a biztosító vagy viszontbiztosító által javasolt intézkedések miért nem alkalmasak a szanálás akadályainak megszüntetésére, valamint hogy a javasolt alternatív intézkedések hogyan képesek megszüntetni az akadályokat. A szanálási hatóságok figyelembe veszik az intézkedések hatását a biztosító vagy viszontbiztosító üzleti tevékenységére, stabilitására és a gazdasághoz való hozzájárulási képességére.

(5) A (4) bekezdésben említett alternatív intézkedés az alábbiak bármelyike lehet:

a) a csoporton belüli finanszírozási rendszerek vagy ezek hiánya felülvizsgálatának, vagy a csoporton belüli vagy harmadik felekkel kötött szolgáltatási szerződések kidolgozásának előírása a biztosító vagy viszontbiztosító számára;

b) az egyedi és összesített kitettségek felső határának előírása a biztosító vagy viszontbiztosító számára;

c) a szanálási célok szempontjából fontos konkrét vagy általános további tájékoztatási követelmények előírása;

d) bizonyos eszközök elidegenítésének vagy a kötelezettségek átstrukturálásának előírása a biztosító vagy viszontbiztosító számára;

e) bizonyos jelenlegi vagy tervezett tevékenységek korlátozásának vagy beszüntetésének előírása a biztosító vagy viszontbiztosító számára;

f) új vagy meglévő üzletágak fejlesztésének, illetve új vagy meglévő termékek értékesítésének a korlátozása vagy megakadályozása;

g) a viszontbiztosítási stratégia módosításának előírása a biztosító vagy viszontbiztosító számára;

h) biztosító vagy viszontbiztosító, illetve a közvetlenül vagy közvetve az ellenőrző befolyása alatt álló, csoporton belüli bármely vállalkozás jogi vagy működési struktúráinak összetettségét csökkentő változtatások előírása annak érdekében, hogy a kritikus funkciók jogi és működési szempontból elkülöníthetők legyenek más funkcióktól a szanálási eszközök alkalmazása révén;

i) annak előírása valamely biztosító, viszontbiztosító vagy anyavállalat számára, hogy hozzon létre tagállami biztosítói holdingtársaság anyavállalatot vagy EU-szintű biztosítói holdingtársaság anyavállalatot;

j) ha egy biztosító vagy viszontbiztosító valamely vegyes tevékenységű biztosítói holdingtársaság leányvállalata, annak előírása, hogy a vegyes tevékenységű biztosítói holdingtársaság hozzon létre külön biztosítói holdingtársaságot a biztosító vagy viszontbiztosító ellenőrzésére, ha ez szükséges a biztosító vagy viszontbiztosító szanálásának elősegítéséhez és ahhoz, hogy a szanálási eszközök és hatáskörök alkalmazása, illetve gyakorlása ne legyen káros hatással a csoport nem pénzügyi részére.

(6) A szanálási hatóság az (5) bekezdésben említett alternatív intézkedés meghatározása előtt, a felügyeleti hatósággal folytatott konzultációt követően megfelelően mérlegeli az intézkedés lehetséges hatását az adott biztosító vagy viszontbiztosító folyamatos üzleti tevékenységének megbízhatóságára és stabilitására, valamint a belső piacra.

(7) Az (1) vagy (4) bekezdés szerinti értesítés vagy határozat:

a) tartalmazza a szóban forgó értékelést vagy megállapítást alátámasztó indokokat is;

b) feltünteti, hogy az értesítés vagy határozat miként felel meg a (4) bekezdés második albekezdésében előírt, arányos alkalmazásra vonatkozó követelménynek; továbbá

c) fellebbezhető.

(8) Az EIOPA [Kiadóhivatal: a hatálybalépést követően 18 hónappal]-ig az 1094/2010/EU rendelet 16. cikkével összhangban iránymutatásokat ad ki, amelyekben részletesebben meghatározza az (5) bekezdésben előírt intézkedéseket és azon körülményeket, amelyek fennállása esetén az egyes intézkedések alkalmazhatók.

16. cikk

A szanálhatóság akadályainak kezelésére vagy megszüntetésére vonatkozó hatáskör: csoportos kezelés

(1) A csoportszintű szanálási hatóság a felügyeleti kollégiummal folytatott konzultációt követően a leányvállalatok szanálási hatóságaival közösen a szanálási kollégium keretén belül mérlegeli a 14. cikkben említett értékelést, és minden észszerű lépést megtesz annak érdekében, hogy a 17. cikkben említett együttes határozat jöjjön létre a 15. cikk (4) bekezdésének megfelelően meghatározott intézkedéseknek a csoporthoz tartozó releváns vállalkozásokra való alkalmazásáról.

(2) A csoportszintű szanálási hatóság – az 1094/2010/EU rendelet 25. cikkének (1) bekezdésével összhangban a csoportfelügyeleti hatósággal és az EIOPA-val együttműködve – jelentést készít és juttat el a legfelső szintű anyavállalatnak és a leányvállalatok szanálási hatóságainak, amelyek azt továbbítják a hatáskörükbe tartozó leányvállalatoknak. A jelentés a felügyeleti hatóságokkal folytatott konzultációt követően készül, és értékeli a 26. cikk (3) bekezdésében említett szanálási eszközök eredményes alkalmazását hátráltató, valamint a 40–52. cikkben említett szanálási hatásköröknek a csoporttal kapcsolatos gyakorlását gátló lényegi akadályokat. A jelentés figyelembe veszi az intézkedés hatását a csoport üzleti modelljére, és olyan arányos és célzott intézkedéseket ajánl, amelyek a csoportszintű szanálási hatóság véleménye szerint szükségesek vagy megfelelőek a szóban forgó akadályok megszüntetéséhez.

(3) A jelentés kézhezvételét követő négy hónapon belül a legfelső szintű anyavállalat előterjesztheti észrevételeit, és olyan alternatív intézkedéseket javasolhat a csoportszintű szanálási hatóságnak, amelyek orvosolhatják a jelentésben feltárt akadályokat.

A szanálási hatóság a felügyeleti hatósággal folytatott konzultációt követően értékeli, hogy az intézkedések eredményesen kezelik vagy szüntetik-e meg a lényegi akadályt.

(4) A csoportszintű szanálási hatóság közli a legfelső szintű anyavállalat által javasolt intézkedést a szanálási kollégiumban tagsággal rendelkező vagy abban részt vevő hatóságokkal. A csoportszintű szanálási hatóságok és a leányvállalatok szanálási hatóságai a felügyeleti hatóságokkal folytatott konzultációt követően minden tőlük telhetőt megtesznek annak érdekében, hogy a szanálási kollégiumon belül a 17. cikkben említett együttes határozat jöjjön létre a lényegi akadályok azonosításáról, valamint szükség esetén a legfelső szintű anyavállalat által javasolt intézkedések értékeléséről és a hatóságok által az akadályok kezelése vagy megszüntetése érdekében előírt intézkedésekről. Ennek során figyelembe veszik az intézkedések lehetséges hatását minden olyan tagállamban, ahol a csoport tevékenységet folytat.

III. FEJEZET

Együttes határozatok

17. cikk

Együttes határozatok

(1) A csoportfelügyeleti hatóságok, a felügyeleti hatóságok, a csoportszintű szanálási hatóságok és a szanálási hatóságok törekednek arra, hogy a 8. cikk (2) bekezdésében, a 11. cikk (4) bekezdésében és adott esetben a 16. cikk (4) bekezdésében említett együttes határozatokat az alábbi időponttól számított négy hónapon belül meghozzák:

a) a csoportszintű megelőző helyreállítási terv csoportfelügyeleti hatóság általi továbbítása a 7. cikk (4) bekezdése szerint;

b) a 11. cikk (1) bekezdésének második albekezdésében említett információk csoportszintű szanálási hatóság általi továbbítása;

c) a legfelső szintű anyavállalat észrevételeinek benyújtása és a 16. cikk (3) bekezdésében említett négy hónapos időszak lejárata közül a korábbi időpont.

Az EIOPA valamely felügyeleti hatóság vagy szanálási hatóság kérésére az 1094/2010/EU rendelet 31. cikke (2) bekezdésének c) pontjával összhangban segítheti a csoportfelügyeleti hatóságokat, a felügyeleti hatóságokat, a csoportszintű szanálási hatóságokat és a szanálási hatóságokat az együttes határozat meghozatalában.

(2) Ha a második albekezdésben felsorolt kérdések bármelyikéről az (1) bekezdésben említett határidőn belül nem születik együttes határozat, arról a csoportfelügyeleti hatóság vagy adott esetben a csoportszintű szanálási hatóság saját határozatot hoz.

Az első albekezdésben említett kérdések a következők:

a) a 8. cikkben említett csoportszintű megelőző helyreállítási terv felülvizsgálata és értékelése;

b) a legfelső szintű anyavállalat által a 6. cikk (3) és (4) bekezdésével összhangban meghozandó intézkedések;

c) a 10. cikkben említett csoportszintű szanálási terv;

d) a 16. cikkben említett intézkedések.

A csoportfelügyeleti hatóság vagy adott esetben a csoportszintű szanálási hatóság által hozott határozatot teljes körű indokolással kell ellátni, és abban figyelembe kell venni a többi felügyeleti hatóság vagy szanálási hatóság által a négy hónapos időszak alatt megfogalmazott véleményeket és fenntartásokat. A határozatot a legfelső szintű anyavállalat és a többi érintett hatóság rendelkezésére kell bocsátani.

(3) Ha az (1) bekezdésben említett határidőn belül a felügyeleti hatóságok vagy a szanálási hatóságok nem hoznak együttes határozatot a második albekezdésben felsorolt kérdések bármelyikéről, arról a leányvállalat minden felügyeleti hatósága, illetve szanálási hatósága saját határozatot hoz.

Az első albekezdésben említett kérdések a következők:

a) a joghatóság alá tartozó biztosítók vagy viszontbiztosítók esetében szükséges-e a 8. cikk (2) bekezdésében említett egyedi helyreállítási tervet készíteni;

b) a 6. cikk (3) és (4) bekezdésében említett intézkedések alkalmazása a leányvállalatok szintjén;

c) a lényegi akadályok azonosítása, valamint szükség esetén a legfelső szintű anyavállalat által javasolt intézkedések értékelése és a hatóságok által az akadályok kezelése vagy megszüntetése érdekében előírt intézkedések a 16. cikk (1) bekezdésében említettek szerint.

(4) Ha a szanálási hatóságok az (1) bekezdésben említett négy hónapos határidőn belül nem hoznak együttes határozatot a 11. cikk (4) bekezdésében említett csoportszintű szanálási terv elfogadásáról, akkor az egyes leányvállalatokért felelős szanálási hatóságok saját határozatot hoznak, valamint elkészítik és naprakészen tartják a joghatóságuk alá tartozó vállalkozások szanálási tervét. Minden szanálási hatóság értesíti a határozatáról a szanálási kollégium többi tagját.

(5) A felügyeleti vagy szanálási hatóságok által a (3) vagy (4) bekezdés szerint hozott valamennyi határozatot teljes körű indokolással kell ellátni, és abban figyelembe kell venni a többi felügyeleti, szanálási, illetve csoportszintű hatóság által megfogalmazott véleményeket és fenntartásokat.

(6) Azok a felügyeleti vagy szanálási hatóságok, amelyek a (3) vagy (4) bekezdés alapján meghozott határozat tekintetében nem jelezték egyetértésük hiányát, együttes határozatot hozhatnak a joghatóságuk szerinti, csoporthoz tartozó vállalkozásokra vonatkozó csoportszintű megelőző helyreállítási tervről csoportszintű szanálási tervről.

(7) Ha az (1) bekezdésben említett négy hónapos időszak végéig valamelyik érintett felügyeleti vagy szanálási hatóság egy kérdést az 1094/2010/EU rendelet 19. cikkének megfelelően az EIOPA elé utal, akkor az érintett csoportfelügyeleti hatóság, csoportszintű szanálási hatóság, felügyeleti hatóság, illetve szanálási hatóság elhalasztja a (2), (3) és (4) bekezdés szerinti határozata meghozatalát, megvárja, hogy az EIOPA az említett rendelet 19. cikkének (3) bekezdésével összhangban határozatot hozzon, majd az EIOPA határozatával összhangban hozza meg saját határozatát. Az (1) bekezdésben említett négy hónapos időszakot az említett rendelet 19. cikkének (2) bekezdése szerinti egyeztetési szakasznak kell tekinteni. Az EIOPA egy hónapon belül hozza meg határozatát. Az (1) bekezdésben említett négy hónapos időszak végét vagy az együttes határozat meghozatalát követően a kérdés már nem utalható az EIOPA elé. Ha a kérdés EIOPA elé utalását követő egy hónapon belül az EIOPA nem hoz határozatot, akkor a csoportért vagy az egyes leányvállalatokért felelős csoportfelügyeleti hatóság, csoportszintű szanálási hatóság, felügyeleti hatóság, illetve szanálási hatóság határozatát kell alkalmazni.

(8) A 8. cikk (2) bekezdésében, a 11. cikk (4) bekezdésében, a 16. cikk (4) bekezdésében és az e cikk (6) bekezdésében említett együttes határozatot, valamint az e cikk (2), (3) és (4) bekezdésében említett határozatokat az érintett tagállamok más érintett felügyeleti hatóságai vagy szanálási hatóságai véglegesként ismerik el és alkalmazzák.

(9) Ha a 11. cikk (4) bekezdése, valamint csoportszintű szanálási tervek tekintetében e cikk (6) bekezdése szerint együttes határozatok meghozatalára kerül sor, és valamely szanálási hatóság úgy ítéli meg, hogy a csoportszintű szanálási tervekkel kapcsolatos véleménykülönbség tárgya hatással van a tagállama költségvetési felelősségére, a

csoportszintű szanálási hatóság kezdeményezi a csoportszintű szanálási terv újraértékelését.

III. CÍM

SZANÁLÁS

I. FEJEZET

Szanálási célok, szanálási feltételek és általános elvek

18. cikk

Szanálási célok

(1) A tagállamok biztosítják, hogy a szanálási hatóságok a 26. cikk (3) bekezdésében említett szanálási eszközök alkalmazása és a 40–52. cikkben említett szanálási hatáskörök gyakorlása során figyelembe vegyék a (2) bekezdésben felsorolt szanálási célokat, és azokat az eszközöket és hatásköröket válasszák, amelyek a legjobban szolgálják az adott eset körülményeihez kapcsolódó célok elérését.

(2) Az (1) bekezdésben említett szanálási célok a következők:

a) a szerződők, a kedvezményezettek és az igényjogosultak védelme;

b) a pénzügyi stabilitás fenntartása, különösen az átterjedés megakadályozása és a piaci fegyelem fenntartása révén;

c) a kritikus funkciók folytonosságának biztosítása;

d) az állami források védelme a rendkívüli állami pénzügyi támogatások igénybevételének minimalizálása révén.

A tagállamok biztosítják, hogy a szanálási célok megvalósítása során a szanálási hatóságok törekedjenek a szanálás költségeinek minimalizálására és az értékromlás elkerülésére, kivéve, ha ez a szanálási célok eléréséhez szükséges.

(3) A (2) bekezdésben említett szanálási célok azonos jelentőséggel bírnak, és a tagállamok biztosítják, hogy a szanálási hatóságok azokat az adott ügy természetének és körülményeinek megfelelően mérlegeljék.

19. cikk

Szanálási feltételek

(1) A tagállamok biztosítják, hogy a szanálási hatóságok csak akkor hozhassanak biztosítóhoz vagy viszontbiztosítóhoz kapcsolódó szanálási intézkedést, ha a következő feltételek mindegyike teljesül:

a) a felügyeleti hatóság a szanálási hatósággal folytatott konzultációt követően vagy a (2) bekezdésben meghatározott feltételek mellett a felügyeleti hatósággal folytatott konzultációt követően megállapította, hogy a biztosító vagy viszontbiztosító csődhelyzetben van vagy valószínűleg csődbe jut;

b) nincs reális kilátás arra, hogy bármely alternatív magánszektorbeli intézkedéssel vagy felügyeleti intézkedéssel – beleértve a megelőző és

korrekciós intézkedéseket is – észszerű időn belül megelőzhető lenne a vállalkozás csődje;

c) a szanálási intézkedés a közérdek miatt szükséges.

(2) A tagállamok biztosítják, hogy a szanálási hatóságok a felügyeleti hatósággal folytatott konzultációt követően rendelkezzenek az (1) bekezdés a) pontja szerinti megállapításhoz szükséges eszközökkel, beleértve különösen a releváns információkhoz való megfelelő hozzáférést. A felügyeleti hatóság minden olyan releváns információt késedelem nélkül a szanálási hatóság rendelkezésére bocsát, melyet a szanálási hatóság az értékelése végrehajtása érdekében bekér.

(3) Az (1) bekezdés a) pontjának alkalmazásában a biztosító vagy viszontbiztosító az alábbi körülmények bármelyike esetén csődhelyzetben van vagy valószínűleg csődbe jut:

a) a biztosító vagy viszontbiztosító megsérti vagy valószínűleg meg fogja sérteni a minimális tőkeszükségletre vonatkozóan a 2009/138/EK irányelv I. címe VI. fejezetének 5. szakaszában meghatározott előírásokat, és nincs észszerű kilátás a megfelelés helyreállítására;

b) a biztosító vagy viszontbiztosító már nem teljesíti az engedélyezés feltételeit, vagy súlyosan megszegi, illetve objektív tényezők valószínűsítik, hogy a közeljövőben súlyosan meg fogja szegni a rá vonatkozó törvények és rendeletek szerinti kötelezettségeit, és kötelezettségeinek megszegése indokolja az engedély visszavonását;

c) a biztosító vagy viszontbiztosító nem képes adósságai törlesztésére vagy egyéb kötelezettségei teljesítésére, ideértve a szerződők vagy kedvezményezettek részére esedékes kifizetéseket is, vagy objektív elemek támasztják alá annak megállapítását, hogy a vállalkozás a közeljövőben ilyen helyzetbe kerül;

d) a vállalkozás rendkívüli állami pénzügyi támogatást igényel.

(4) Az (1) bekezdés c) pontjának alkalmazásában egy szanálási intézkedés akkor szolgálja a közérdeket, ha szükséges a 18. cikk (2) bekezdésében felsorolt egy vagy több szanálási cél megvalósításához és azokkal arányos, továbbá az intézmény rendes fizetésképtelenségi eljárás keretében történő felszámolása révén e célok nem valósulnának meg ugyanolyan mértékben.

20. cikk

Az anyavállalatok és a holdingtársaságok szanálási feltételei

(1) A tagállamok biztosítják, hogy a szanálási hatóságok szanálási intézkedést hozhassanak az 1. cikk (1) bekezdésének b)–e) pontjában említett vállalkozás vonatkozásában, ha a vállalkozás teljesíti a 19. cikk (1) bekezdésében meghatározott feltételeket.

(2) Abban az esetben, amikor vegyes tevékenységű biztosítói holdingtársaság biztosító vagy viszontbiztosító leányvállalatai közvetlenül vagy közvetve közbenső biztosítói holdingtársaság tulajdonában állnak, a tagállamok biztosítják, hogy a csoportszintű szanálás céljából hozott szanálási intézkedések a közbenső biztosítói holdingtársaságra irányuljanak, és csoportszintű szanálás céljából nem hozhatnak szanálási intézkedéseket a vegyes tevékenységű biztosítói holdingtársaságra irányulóan.

(3) A (2) bekezdésre is figyelemmel a szanálási hatóságok szanálási intézkedéseket hozhatnak az 1. cikk (1) bekezdésének c)–e) pontjában említett bármely vállalkozás tekintetében akkor is, ha az említett vállalkozás nem teljesíti az (1) bekezdésben meghatározott feltételeket, feltéve, hogy az alábbi feltételek mindegyike teljesül:

a) egy vagy több biztosító vagy viszontbiztosító leányvállalat megfelel a 19. cikk (1) bekezdésében megállapított feltételeknek;

b) a biztosító vagy viszontbiztosító leányvállalat olyan eszközökkel és kötelezettségekkel bír, amelyek miatt csődbe jutása veszélyezteti a csoporthoz tartozó valamely másik biztosítót vagy viszontbiztosítót, vagy a csoport egészét, vagy a tagállam fizetésképtelenségi joga értelmében a csoportokat együttesen kell kezelni;

c) az 1. cikk (1) bekezdésének c)–e) pontjában említett vállalkozás vonatkozásában szanálási intézkedésre van szükség egy vagy több biztosító vagy viszontbiztosító leányvállalatnak vagy a csoport egészének a szanálásához.

21. cikk

Szanálási intézkedés hatálya alá nem tartozó vállalkozásokkal szembeni fizetésképtelenségi eljárások

A tagállamok biztosítják, hogy azok a biztosítók vagy viszontbiztosítók, amelyek megfelelnek a 19. cikk (1) bekezdésének a) és b) pontjában meghatározott feltételeknek, de nem felelnek meg a 19. cikk (1) bekezdésének c) pontjában meghatározott feltételeknek, és amelyek megfelelnek a 2009/138/EK irányelv I. címe VI. fejezetének 5. szakaszában a minimális tőkeszükségletre vonatkozó követelménynek, rendezett módon, a piacról való rendezett kilépést biztosító rendes fizetésképtelenségi eljárásban kerüljenek felszámolásra.

22. cikk

A szanálásra vonatkozó általános elvek

(1) A tagállamok biztosítják, hogy a szanálási hatóságok a 26. cikk (3) bekezdésében említett szanálási eszközök alkalmazása és a 40–52. cikkben említett szanálási hatáskörök gyakorlása során minden megfelelő intézkedést megtegyenek, amellyel biztosítható, hogy a szanálási intézkedés végrehajtása a következő elvekkel összhangban történjen:

a) a szanálás alatt álló vállalkozás részvényesei viselik az első veszteségeket;

b) a szanálás alatt álló vállalkozás részvényesei után a hitelezők viselik a veszteségeket, a követeléseiknek a rendes fizetésképtelenségi eljárás szerinti rangsorának sorrendjében, kivéve, ha ez az irányelv kifejezetten eltérően rendelkezik;

c) a szanálás alatt álló vállalkozás igazgatási, irányító vagy felügyelő testületét és felső vezetését leváltják, kivéve, ha az adott testület vagy felső vezetés részben vagy egészben történő megtartása szükségesnek tekinthető a szanálási célok eléréséhez;

d) a szanálás alatt álló vállalkozás igazgatási, irányító vagy felügyelő testülete és felső vezetése minden szükséges támogatást megad a szanálási célok eléréséhez;

e) a természetes és jogi személyek a polgári jog és a büntetőjog szerint számonkérhetők a szanálás alatt álló vállalkozás csődjéért való felelősségükért;

f) ha ez az irányelv másként nem rendelkezik, az azonos osztályba tartozó hitelezők azonos elbánásban részesülnek;

g) az 53–55. cikk szerinti biztosítékokkal összhangban a részvényesek vagy hitelezők egyike sem visel nagyobb veszteséget annál, mint amelyet a biztosító vagy viszontbiztosító rendes fizetésképtelenségi eljárás keretében történő felszámolása esetén viselt volna;

h) a szanálási intézkedést az ezen irányelvben foglalt biztosítékokkal összhangban hozzák meg.

(2) Ha a biztosító vagy viszontbiztosító egy csoport része, a szanálási hatóságok úgy alkalmazzák a 26. cikk (3) bekezdésében említett szanálási eszközöket, és úgy gyakorolják a 40–52. cikkben említett szanálási hatásköröket, hogy – különösen azokban az országokban, ahol a csoport működik – a lehető legkisebbre csökkentsék:

a) a csoporthoz tartozó egyéb vállalkozásokra, valamint a csoport egészére gyakorolt hatást;

b) az Unióban és tagállamaiban a szerződőkre, a reálgazdaságra és a pénzügyi stabilitásra gyakorolt káros hatásokat.

(3) A 26. cikk (3) bekezdésében említett szanálási eszközök alkalmazásakor és a 40–52. cikkben említett szanálási hatáskörök gyakorlásakor a tagállamok adott esetben biztosítják az állami támogatások uniós keretrendszerének való megfelelést.

(4) A 26. cikk (3) bekezdésében említett szanálási eszközök alkalmazása esetén az a vállalkozás, amelyre az eszközöket alkalmazzák, a 2001/23/EK tanácsi irányelv[31] 5. cikke (1) bekezdésének alkalmazásában csődeljárás vagy ezzel egyenértékű fizetésképtelenségi eljárás alatt állónak tekintendő.

(5) A 26. cikk (3) bekezdésében említett szanálási eszközök alkalmazásakor és a 40–52. cikkben említett szanálási hatáskörök gyakorlásakor a szanálási hatóságok adott esetben tájékoztatják az érintett vállalkozás munkavállalóinak képviselőit, és konzultálnak velük.

(6) A 26. cikk (3) bekezdésében említett szanálási eszközök alkalmazásakor és a 40–52. cikkben említett szanálási hatáskörök gyakorlásakor a szanálási hatóságok nem sérthetik a nemzeti jog vagy gyakorlat szerint a munkavállalók vezető testületi képviseletére vonatkozó rendelkezéseket.

[31] A Tanács 2001/23/EK irányelve (2001. március 12.) a munkavállalók jogainak a vállalkozások, üzletek vagy ezek részeinek átruházása esetén történő védelmére vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről (HL L 82., 2001.3.22., 16. o.).

II. FEJEZET

Értékelés

23. cikk

Szanálást szolgáló értékelés

(1) A szanálási hatóságok biztosítják, hogy minden szanálási intézkedést a biztosító vagy viszontbiztosító eszközeinek, kötelezettségeinek, jogainak és kötelmeinek méltányos, prudens és reális értékelését biztosító értékelés alapján hozzanak meg.

(2) Mielőtt a szanálási hatóság szanálás alá von egy biztosítót vagy viszontbiztosítót, biztosítja az első értékelés elvégzését annak megállapítására, hogy teljesülnek-e a 19. cikk (1) bekezdése vagy a 20. cikk (3) bekezdése szerinti szanálási feltételek.

(3) Miután a szanálási hatóság határozott a biztosító vagy viszontbiztosító szanálás alá vonásáról, biztosítja, hogy végezzenek el egy második értékelést a következők érdekében:

a) a meghozandó megfelelő szanálási intézkedésre vonatkozó megalapozott döntés lehetővé tétele;

b) annak biztosítása, hogy a biztosító vagy viszontbiztosító bármely veszteségét a szanálási eszközök alkalmazásának pillanatában teljeskörűen elismerjék;

c) a tulajdonviszonyt megtestesítő instrumentumok bevonásának vagy hígításának mértékére vonatkozó megalapozott döntés lehetővé tétele;

d) a fedezetlen kötelezettségek, köztük a hitelviszonyt megtestesítő instrumentumok leírásának vagy átalakításának mértékére vonatkozó megalapozott döntés lehetővé tétele;

e) a 32. cikkben említett áthidaló vagyonátadás alkalmazása esetén az áthidaló vállalkozáshoz átadandó eszközökre, kötelezettségekre, jogokra és kötelmekre vagy tulajdonviszonyt megtestesítő instrumentumokra vonatkozó megalapozott döntés lehetővé tétele, valamint a szanálás alatt álló biztosítónak vagy viszontbiztosítónak, vagy adott esetben a tulajdonviszonyt megtestesítő instrumentumok tulajdonosainak fizetendő esetleges ellentételezés értékére vonatkozó megalapozott döntés lehetővé tétele;

f) a 31. cikkben említett vagyonértékesítés alkalmazása esetén a harmadik félnek minősülő vevőhöz átadandó eszközökre, kötelezettségekre, jogokra és kötelmekre vagy tulajdonviszonyt megtestesítő instrumentumokra vonatkozó megalapozott döntés lehetővé tétele, valamint a szanálási hatóság tájékoztatása annak értelmezéséhez, hogy a 31. cikk alkalmazásában mi minősül kereskedelmi feltételnek.

(4) Az e cikk (2) és (3) bekezdésében említett értékelések ellen a 65. cikk szerinti fellebbezésnek kizárólag valamely szanálási eszköz alkalmazására vagy valamely szanálási hatáskör gyakorlására vonatkozó határozattal együttesen van helye.

24. cikk

Az értékeléssel szembeni követelmények

(1) A tagállamok biztosítják, hogy a 23. cikkben említett értékeléseket:

a) minden hatóságtól és a biztosítótól vagy viszontbiztosítótól független személy végezze; vagy

b) a szanálási hatóság végezze, ha az értékeléseket az a) pontban említett személy nem tudja elvégezni.

(2) A 23. cikkben említett értékelések véglegesnek tekintendők, ha azokat az e cikk (1) bekezdésének a) pontjában említett személy végezte el, és az e cikk (3)–(5) bekezdésében megállapított valamennyi követelmény teljesült.

(3) Az állami támogatások adott esetben alkalmazandó uniós keretrendszerének sérelme nélkül a végleges értékelésnek prudens feltételezéseken kell alapulnia, és a szanálási intézkedés meghozatalának időpontjától kezdődően nem feltételezheti rendkívüli állami pénzügyi támogatás nyújtását.

(4) A végleges értékelést ki kell egészíteni a biztosító, viszontbiztosító vagy az 1. cikk (1) bekezdésének b)–e) pontjában említett vállalkozás birtokában lévő alábbi információkkal:

a) a biztosító, viszontbiztosító vagy az 1. cikk (1) bekezdésének b)–e) pontjában említett vállalkozás aktualizált pénzügyi kimutatása, valamint mérlegének a Szolvencia II. irányelv szerinti aktualizált gazdasági értékelése;

b) a biztosító, viszontbiztosító vagy az 1. cikk (1) bekezdésének b)–e) pontjában említett vállalkozás pénzügyi helyzetéről szóló jelentés, beleértve a 2009/138/EK irányelv I. címe VI. fejezetének 2. szakaszában említett biztosítástechnikai tartalékok független aktuáriusi funkció általi értékelését;

c) a biztosító, viszontbiztosító vagy az 1. cikk (1) bekezdésének b)–e) pontjában említett vállalkozás eszközeire, a 2009/138/EK irányelv I. címe VI. fejezetének 2. szakaszában említett biztosítástechnikai tartalékaira, valamint egyéb kötelezettségeinek piaci és könyv szerinti értékére vonatkozó egyéb információk.

(5) A végleges értékelés tartalmazza a hitelezőknek az alkalmazandó fizetésképtelenségi jog szerinti kielégítési sorrend alapján történő osztályokba sorolását. A végleges értékelés tartalmazza továbbá annak becslését, hogy a részvényesek és hitelezők egyes osztályai milyen elbánásban részesültek volna, ha a biztosítót, viszontbiztosítót vagy az 1. cikk (1) bekezdésének b)–e) pontjában említett vállalkozást rendes fizetésképtelenségi eljárás keretében számolták volna fel.

Az első albekezdésben említett becslés nem érinti az 54. cikkben említett értékelést.

(6) Az EIOPA szabályozástechnikai standardtervezetet dolgoz ki, amelyekben pontosan meghatározza a következőket:

a) azon körülmények, amelyek fennállása esetén valamely személy a szanálási hatóságtól és a biztosítótól vagy viszontbiztosítótól egyaránt függetlennek tekintendő e cikk (1) bekezdésének alkalmazásában;

b) a biztosító vagy viszontbiztosító eszközei és kötelezettségei értékének a szanálással összefüggésben történő meghatározásához használt módszertan;

c) az ezen irányelv 23. és 54. cikke szerinti értékelések elkülönítése.

Az EIOPA az említett szabályozástechnikai standardtervezeteket [Kiadóhivatal: a hatálybalépést követően 18 hónappal]-ig benyújtja a Bizottságnak.

A Bizottság felhatalmazást kap az első albekezdésben említett szabályozástechnikai standardoknak az 1094/2010/EU rendelet 10–14. cikkével összhangban történő elfogadására.

25. cikk

Ideiglenes és végleges értékelések

(1) A 23. cikkben említett azon értékelések, amelyek nem felelnek meg a 24. cikk (2) bekezdésében rögzített követelményeknek, ideiglenes értékelésnek tekintendők.

Az ideiglenes értékelések tartalmaznak egy, a további veszteségekre képzett puffert és megfelelő indokolást ezen pufferre vonatkozóan.

(2) Ha a szanálási hatóságok ideiglenes értékelés alapján hoznak szanálási intézkedést, gondoskodnak a végleges értékelés mielőbbi elvégzéséről.

A szanálási hatóság biztosítja, hogy az első albekezdésben említett végleges értékelés:

a) lehetővé tegye a biztosító vagy viszontbiztosító minden veszteségének elszámolását a könyveiben;

b) megalapozott döntést tegyen lehetővé arra vonatkozóan, hogy a (3) bekezdéssel összhangban sor kerüljön-e a hitelezők követeléseinek visszaírására vagy a kifizetett ellentételezés értékének növelésére.

(3) Ha a biztosító vagy viszontbiztosító nettó eszközértékének a végleges értékelés szerinti becslése magasabb értéket eredményez, mint a biztosító vagy viszontbiztosító nettó eszközértékének az ideiglenes értékelés szerinti becslése, a szanálási hatóság:

a) növelheti az érintett hitelezők részéről fennálló, leírt vagy átütemezett követelések értékét;

b) előírhatja az áthidaló vállalkozás számára, hogy az eszközök, kötelezettségek, jogok és kötelezettségek tekintetében teljesítsen további ellenszolgáltatást a szanálás alatt álló biztosítónak vagy viszontbiztosítónak, vagy adott esetben a tulajdonviszonyt megtestesítő instrumentumok tulajdonosainak.

(4) Az EIOPA szabályozástechnikai standardtervezeteket dolgoz ki, amelyekben e cikk (1) bekezdésének alkalmazásában meghatározza az ideiglenes értékelésekben feltüntetendő további veszteségekre képzett puffer kiszámításának módszertanát.

Az EIOPA az említett szabályozástechnikai standardtervezeteket [Kiadóhivatal: a hatálybalépést követően 18 hónappal]-ig benyújtja a Bizottságnak.

A Bizottság felhatalmazást kap az első albekezdésben említett szabályozástechnikai standardoknak az 1094/2010/EU rendelet 10–14. cikkével összhangban történő elfogadására.

III. FEJEZET

Szanálási eszközök

1. SZAKASZ

ÁLTALÁNOS ELVEK

26. cikk

A szanálási eszközökre vonatkozó általános rendelkezések

(1) A tagállamok biztosítják, hogy a szanálási hatóságok rendelkezzenek az ahhoz szükséges hatáskörrel, hogy alkalmazhassák a szanálási eszközöket azokra a biztosítókra, viszontbiztosítókra és az 1. cikk (1) bekezdésének b)–e) pontjában említett vállalkozásokra, amelyek teljesítik a 19. cikk (1) bekezdésében vagy a 20. cikk (3) bekezdésében említett szanálási feltételeket.

(2) Ha egy szanálási hatóság úgy határoz, hogy egy biztosító, viszontbiztosító vagy az 1. cikk (1) bekezdésének b)–e) pontjában említett vállalkozás esetében szanálási eszközt alkalmaz, és ha a szanálási intézkedés a hitelezők, különösen a szerződők által viselendő veszteséget eredményezne, vagy követeléseik átstrukturálását vagy átalakítását eredményezné, akkor a szanálási hatóságnak a 34. cikk szerinti, a tőkeinstrumentumok és a leírható, illetve átalakítható kötelezettségek leírására vagy átalakítására vonatkozó hatáskörét a szanálási eszköz alkalmazását közvetlenül megelőzően vagy azzal együtt kell gyakorolnia.

A leírható, illetve átalakítható kötelezettségek tőkeinstrumentumokká történő átalakítása nem alkalmazandó a biztosítási kárigényekre.

(3) Az (1) bekezdésben említett szanálási eszközök a következők:

a) a fizetőképes kifuttatás;

b) a vagyonértékesítés;

c) az áthidaló vagyonátadás;

d) a vagyonelkülönítés;

e) a leírás vagy átalakítás.

Az (5) bekezdésre is figyelemmel a szanálási hatóságok egyenként vagy tetszőleges kombinációban alkalmazhatják a szanálási eszközöket, kivéve a vagyonelkülönítést, amely csak egy másik szanálási eszközzel együtt alkalmazható.

(4) Ha a vagyonértékesítés és az áthidaló vagyonátadás kizárólagos alkalmazására a szanálás alatt álló vállalkozás eszközeinek, jogainak vagy kötelezettségeinek részleges átadása céljából kerül sor, azt a fennmaradó biztosítót, viszontbiztosítót vagy az 1. cikk (1) bekezdésének b)–e) pontjában említett vállalkozást, amelytől az eszközöket, jogokat vagy kötelezettségeket átadták, rendes fizetésképtelenségi eljárásban fel kell számolni. A felszámolást észszerű határidőn belül végre kell hajtani arra tekintettel, hogy a biztosítónak, viszontbiztosítónak vagy az 1. cikk (1) bekezdésének b)–e) pontjában említett vállalkozásnak a 43. cikkel összhangban

esetleg szolgáltatásokat vagy támogatást kell nyújtania annak érdekében, hogy az átvevő folytatni tudja az átadás révén hozzá került tevékenységeket vagy szolgáltatásokat, valamint tekintettel arra, hogy a biztosító, viszontbiztosító vagy az 1. cikk (1) bekezdésének b)–e) pontjában említett vállalkozás fennmaradó része által végzett tevékenység folytatása bármilyen egyéb okból szükséges lehet a 18. cikkben említett szanálási célok teljesítéséhez vagy a 22. cikkben foglalt elveknek való megfeleléshez.

Ha a fizetőképes kifuttatás alkalmazásakor a szanálás alatt álló vállalkozás nettó eszközértéke negatívvá vált, a fennmaradó biztosítót vagy viszontbiztosítót rendes fizetésképtelenségi eljárás keretében fel kell számolni.

(5) A szanálási hatóság a szanálási eszközök alkalmazásával vagy a szanálási hatáskörök gyakorlásával összefüggésben indokoltan felmerülő minden észszerű mértékű kiadást visszatéríttethet a következő módok valamelyikén:

a) az átvevő fél által a szanálás alatt álló vállalkozásnak vagy – az adott esettől függően – a részvények vagy egyéb, tulajdonviszonyt megtestesítő instrumentumok tulajdonosainak fizetett ellentételezésből történő levonás formájában;

b) a szanálás alatt álló vállalkozástól, elsőbbségi hitelezőként;

c) az áthidaló vállalkozás, a vagyonkezelő szervezet vagy a fizetőképes kifuttatás alatt álló biztosító vagy viszontbiztosító tevékenységének megszüntetéséből származó bevételből, elsőbbségi hitelezőként.

(6) A tagállamok biztosítják, hogy a nemzeti fizetésképtelenségi jognak a hitelező számára hátrányt okozó jogcselekmények megtámadhatóságára és végrehajthatatlanságára vonatkozó szabályai nem alkalmazandók valamely szanálás alatt álló vállalkozás eszközeinek, jogainak és kötelezettségeinek egy másik vállalkozáshoz valamely szanálási eszköz alkalmazása vagy valamely szanálási hatáskör gyakorlása révén történő átadására.

(7) A tagállamok további eszközöket és hatásköröket ruházhatnak a szanálási hatóságokra, amelyek akkor gyakorolhatók, ha biztosító, viszontbiztosító vagy az 1. cikk (1) bekezdésének b)–e) pontjában említett vállalkozás teljesíti a 19. cikk (1) bekezdésében vagy a 20. cikk (3) bekezdésében említett szanálási feltételeket, feltéve, hogy:

a) az említett további hatáskörök – ha határokon átnyúló tevékenységű csoportokra alkalmazzák őket – nem akadályozzák az eredményes csoportszintű szanálást;

b) az említett eszközök és hatáskörök megfelelnek a 18. cikkben említett szanálási céloknak és a szanálásra vonatkozóan a 18. és a 22. cikkben meghatározott általános elveknek.

2. SZAKASZ

A FIZETŐKÉPES KIFUTTATÁS

27. cikk

A fizetőképes kifuttatás

(1) A tagállamok biztosítják, hogy a szanálási hatóságok hatáskörrel rendelkezzenek arra, hogy visszavonják a szanálás alatt álló vállalkozás új biztosítási vagy viszontbiztosítási szerződések megkötésére szóló engedélyét, és tevékenységei megszüntetése céljából fizetőképes kifuttatás alá vonják a vállalkozást.

(2) A szanálási hatóságok lehetővé teszik a szanálás alatt álló biztosító vagy viszontbiztosító számára, hogy felszámolásáig megfelelően képzett és hozzáértő személyzet fenntartásával gondoskodjon biztosítási tevékenységei rendezett folytatásáról.

(3) A szanálási hatóságok a felügyeleti hatóságokkal szoros együttműködésben figyelemmel kísérik a szanálás alatt álló biztosító vagy viszontbiztosító költségeit és kiadásait, hogy megőrizzék a vállalkozás értékét és értékesíthetőségét.

(4) A szanálási hatóságok a felügyeleti hatóságokkal szoros együttműködésben értékelik az eszközök összetételében tervezett változásokat, szorosan figyelemmel kísérik a viszontbiztosítási megállapodásokat, és legalább negyedévente előírják a biztosítástechnikai tartalékok és tartalékok független aktuáriusi felülvizsgálatát.

(5) A fizetőképes kifuttatás alkalmazása során a szanálási hatóságok korlátozzák vagy megtiltják a saját tőke és a saját tőkeként kezelt instrumentumok utáni javadalmazást, beleértve az osztalékfizetést is, és korlátozzák vagy megtiltják a változó javadalmazás és a nem kötelező nyugdíjjuttatások kifizetését.

(6) Az alábbi események közül a legkorábbi bekövetkeztekor a szanálási hatóságok határozatot hoznak a szanálás keretében fizetőképes kifuttatás alatt álló vállalkozás felszámolásáról:

a) a szanálás keretében fizetőképes kifuttatás alatt álló vállalkozás összefonódik egy másik vállalkozással;

b) a szanálás keretében fizetőképes kifuttatás alatt álló vállalkozás összes vagy gyakorlatilag összes eszközét, jogát vagy kötelezettségét harmadik félnek minősülő vevőnek értékesítik;

c) a szanálás keretében fizetőképes kifuttatás alatt álló vállalkozás eszközeit teljes mértékben felszámolták és kötelezettségeit teljes mértékben teljesítették;

d) a szanálás keretében fizetőképes kifuttatás alatt álló vállalkozás nettó eszközértéke negatívvá vált.

(7) Ha a szanálás keretében fizetőképes kifuttatás alatt álló vállalkozás működését a (6) bekezdés b) pontjában említett körülmények között szüntetik meg, a fennmaradó biztosítót vagy viszontbiztosítót rendes fizetőképtelenségi eljárás keretében fel kell számolni.

A 26. cikk (6) bekezdésére is figyelemmel a kifuttatás alatt álló biztosító vagy viszontbiztosító működése megszűnéséből származó bevétel a vállalkozás részvényeseit illeti.

3. SZAKASZ

A VAGYONELKÜLÖNÍTÉS, A VAGYONÉRTÉKESÍTÉS ÉS AZ ÁTHIDALÓ VAGYONÁTADÁS

28. cikk

A vagyonelkülönítés, a vagyonértékesítés és az áthidaló vagyonátadás alkalmazásának elvei

(1) A tagállamok biztosítják, hogy – a 31. cikk (5) és (6) bekezdésére, valamint a 65. cikkre is figyelemmel – a szanálási hatóságok hatáskörrel rendelkezzenek a vagyonelkülönítés, a vagyonértékesítés és az áthidaló vagyonátadás a nélküli alkalmazására, hogy megszereznék a szanálás alatt álló vállalkozás részvényeseinek vagy a vevőn vagy az áthidaló vállalkozáson kívüli harmadik félnek a beleegyezését, vagy megfelelnének a társasági jog vagy az értékpapírjog szerinti, a 29. cikkben meghatározottaktól eltérő eljárási követelményeknek.

(2) A 26. cikk (7) bekezdésére is figyelemmel a vevő vagy az áthidaló vállalkozás által fizetett ellenszolgáltatás a következőket illeti meg:

a) a részvények vagy egyéb tulajdonviszonyt megtestesítő instrumentumok tulajdonosait, ha a szanálás alatt álló vállalkozás által kibocsátott részvényeket vagy egyéb tulajdonviszonyt megtestesítő instrumentumokat átadták a vevőhöz vagy az áthidaló vállalkozáshoz;

b) a szanálás alatt álló vállalkozást, ha eszközei vagy kötelezettségei egy részét vagy egészét átadták a vevőhöz vagy az áthidaló vállalkozáshoz.

(3) A 26. cikk (7) bekezdésére is figyelemmel a 30. cikk (2) bekezdésében említett vagyonkezelő szervezet által a közvetlenül a szanálás alatt álló vállalkozástól megszerzett eszközökkel, jogokkal vagy kötelezettségekkel kapcsolatban fizetett ellenszolgáltatás a szanálás alatt álló vállalkozást illeti meg. Az ellenszolgáltatás a vagyonkezelő szervezet által kibocsátott kötvény formájában is fizethető.

(4) A vagyonelkülönítés, a vagyonértékesítés vagy az áthidaló vagyonátadás alkalmazásával végrehajtott átadásra a III. cím V. fejezetében említett biztosítékok vonatkoznak.

(5) A szanálási hatóságok többször is alkalmazhatják a vagyonelkülönítést, a vagyonértékesítést és az áthidaló vagyonátadást kiegészítő átadások végrehajtására, ha ez a 18. cikkben említett szanálási célok eléréséhez szükséges.

(6) A tagállamok biztosítják, hogy az (1) bekezdésben említett vevő vagy az áthidaló vállalkozás adott esetben továbbra is gyakorolhassa a szanálás alatt álló vállalkozás fizetési, klíring- és elszámolási rendszerekben, tőzsdéken, biztosítási garanciarendszerekben való tagsággal és az azokhoz való hozzáféréssel kapcsolatos jogait, feltéve, hogy megfelel az ilyen rendszerekben való részvételre vonatkozó tagsági és részvételi kritériumoknak.

Ha az első albekezdésben felsorolt kritériumok közül nem mindegyik teljesül, a tagállamok biztosítják, hogy:

a) a fizetési, klíring- és elszámolási rendszerek, a tőzsdék és a biztosítási garanciarendszerek ne tagadhassák meg a tagsági vagy részvételi jogot arra hivatkozással, hogy a vevő vagy az áthidaló vállalkozás nem rendelkezik hitelminősítő intézettől kapott minősítéssel, vagy hogy a minősítése nem felel meg az ilyen rendszerekhez való hozzáférés engedélyezéséhez szükséges minősítési szinteknek;

b) abban az esetben, ha a vevő vagy az áthidaló vállalkozás nem felel meg valamely fizetési, klíring- vagy elszámolási rendszer, tőzsde, vagy biztosítási garanciarendszer tagsági vagy részvételi kritériumainak, a szanálási hatóságok meghatározhatják az első albekezdésben említett jogok gyakorlásának időtartamát, amely nem haladhatja meg a 24 hónapot, és amely a vevő vagy az áthidaló vállalkozás szanálási hatóságnak előterjesztett kérelmére megújítható.

(7) A III. cím V. fejezetének sérelme nélkül a szanálás alatt álló vállalkozás részvényeseit vagy hitelezőit, valamint az olyan egyéb harmadik feleket, amelyek eszközeit, jogait vagy kötelezettségeit nem vagyonelkülönítés, vagyonértékesítés vagy áthidaló vagyonátadás alkalmazásával adják át, nem illetik meg jogok vagy követelések sem az átruházott vagy átruházott eszközökkel, jogokkal vagy kötelezettségekkel kapcsolatban, sem az áthidaló vállalkozás vagy a vagyonkezelő szervezet igazgatási, irányító vagy felügyelő testületében vagy felső vezetésében.

29. cikk

A vagyonértékesítésre, valamint az eszközök, jogok és kötelezettségek értékesítésére vonatkozó eljárási követelmények szanáláskor

(1) E cikk (3) bekezdésére is figyelemmel a tagállamok biztosítják, hogy ha a szanálási hatóságok a vagyonértékesítést kívánják alkalmazni, vagy értékesíteni szándékoznak egy áthidaló vállalkozást vagy annak eszközeit, jogait vagy kötelezettségeit, akkor a szanálás alatt álló vállalkozás, az áthidaló vállalkozás vagy az érintett eszközök, jogok, kötelezettségek, részvények vagy egyéb tulajdonviszonyt megtestesítő instrumentumok értékesítésére a (2) bekezdésben meghatározott kritériumoknak megfelelően kerüljön sor. Jogok, eszközök és kötelezettségek összefüggő csoportjai külön is értékesíthetők.

(2) Az állami támogatások adott esetben alkalmazandó uniós keretrendszerének sérelme nélkül az (1) bekezdésben említett értékesítésére vonatkozó kritériumok a következők:

a) az értékesítésnek a lehető legátláthatóbbnak kell lennie, és nem adhat lényegesen téves képet a vállalkozás vagy az áthidaló vállalkozás azon eszközeiről, jogairól, kötelezettségeiről, valamint részvényeiről vagy egyéb tulajdonviszonyt megtestesítő értékpapírjairól, amelyeket a szanálási hatóság át kíván adni;

b) az értékesítés a potenciális vevők körében nem valósíthat meg indokolatlan előnyben részesítést vagy hátrányos megkülönböztetést;

c) az értékesítés kapcsán nem állhat fenn összeférhetetlenség;

d) nem nyújthat tisztességtelen előnyt potenciális vevő számára;

e) az értékesítésnek figyelembe kell vennie azt az igényt, hogy a szanálási intézkedést gyorsan kell végrehajtani;

f) az értékesítésnek a lehetséges mértékig az érintett részvények vagy tulajdonviszonyt megtestesítő egyéb instrumentumok, eszközök, jogok vagy kötelezettségek értékesítési árának maximalizálására kell törekednie.

Az ebben a bekezdésben említett elvek nem akadályozhatják a szanálási hatóságokat abban, hogy felkérjenek meghatározott potenciális vevőket.

A szanálás alatt álló vállalkozás, az 1. cikk (1) bekezdésének b)–e) pontjában említett vállalkozás, vagy az áthidaló vállalkozás értékesítésének nyilvánosságra hozatala – ami az 596/2014/EU rendelet 17. cikkének (1) bekezdése szerint egyébként kötelező lenne – az említett rendelet 17. cikkének (4) vagy (5) bekezdésével összhangban késleltethető.

(3) A szanálási hatóság az értékesítési követelmény teljesítése nélkül is alkalmazhatja a vagyonértékesítési eszközt, ha úgy ítéli meg, hogy a (2) bekezdésben foglalt követelményeknek való megfelelés valószínűleg aláásná a 18. cikkben említett szanálási célok közül egy vagy több elérését.

30. cikk

A vagyonelkülönítés

(1) A tagállamok biztosítják a szanálási hatóságok számára azokat a hatásköröket, amelyekkel egy vagy több vagyonkezelő szervezetnek átadhatják a szanálás alatt álló vállalkozás vagy az áthidaló vállalkozás eszközeit, jogait vagy kötelezettségeit.

(2) A vagyonelkülönítés alkalmazásában a vagyonkezelő szervezetnek olyan jogi személynek kell lennie, amely az alábbi követelmények mindegyikének megfelel:

a) részben vagy egészében egy vagy több hatóság tulajdonában van, és fölötte a szanálási hatóság ellenőrző befolyással bír; e hatóságok között lehet a szanálási hatóság is;

b) azzal a céllal hozták létre, hogy egy vagy több szanálás alatt álló vállalkozás vagy egy áthidaló vállalkozás eszközeinek, jogainak és kötelezettségeinek egy részét vagy összességét átvegye.

(3) A vagyonkezelő szervezetnek azzal a céllal kell kezelnie a hozzá átadott portfóliókat, hogy azok értékét értékesítés vagy rendezett módon történő felszámolás révén maximalizálja.

(4) A tagállamok biztosítják, hogy a vagyonkezelő szervezet működése megfeleljen a következő követelményeknek:

a) az érintett szanálási hatóság jóváhagyta a vagyonkezelő szervezet létesítő okiratait;

b) az érintett szanálási hatóság a vagyonkezelő szervezet tulajdonosi szerkezetétől függően kinevezi vagy jóváhagyja a vagyonkezelő szervezet igazgatási, irányító vagy felügyelő testületét;

c) az érintett szanálási hatóság jóváhagyja az igazgatási, irányító vagy felügyelő testület tagjainak javadalmazását, és meghatározza felelősségi körüket;

d) az érintett szanálási hatóság jóváhagyja a vagyonkezelő szervezet stratégiáját és kockázati profilját.

(5) A szanálási hatóságok az (1) bekezdésben meghatározott hatáskört csak a 26. cikk (3) bekezdésében említett egyéb szanálási eszközökkel együtt gyakorolhatják eszközök, jogok vagy kötelezettségek átadására, és csak akkor, ha az alábbi helyzetek bármelyike fennáll:

a) az érintett eszközök, jogok vagy kötelezettségek piacán olyan helyzet áll fenn, amelyben az eszközök, jogok vagy kötelezettségek rendes fizetésképtelenségi eljárás keretében történő felszámolása káros hatással lehet egy vagy több pénzügyi piacra;

b) az átadás a fizetőképes kifuttatás alkalmazásának megkönnyítéséhez, vagy a szanálás alatt álló vállalkozás vagy az áthidaló vállalkozás megfelelő működésének biztosításához szükséges;

c) az átadás a felszámolásból származó bevételek maximalizálásához szükséges.

(6) A vagyonelkülönítés alkalmazásakor a szanálási hatóságok a 23. cikkel és az állami támogatások uniós keretrendszerével összhangban meghatározzák a vagyonkezelő szervezetnek átadott eszközök, jogok és kötelezettségek ellenértékét. E bekezdés nem zárja ki azt, hogy az ellenérték a névérték vagy negatív érték legyen.

(7) Ha a szanálási hatóságok az áthidaló vagyonátadást alkalmazták, akkor egy vagyonkezelő szervezet annak alkalmazását követően eszközöket, jogokat vagy kötelezettségeket szerezhet meg az áthidaló vállalkozástól.

(8) A szanálási hatóságok több alkalommal is átadhatnak eszközöket, jogokat vagy kötelezettségeket a szanálás alatt álló vállalkozástól egy vagy több vagyonkezelő szervezetnek, valamint eszközöket, jogokat vagy kötelezettségeket juttathatnak vissza egy vagy több vagyonkezelő szervezettől a szanálás alatt álló vállalkozásnak az alábbi helyzetek bármelyikében:

a) a határozat, amelynek alapján az átadásra sor került, kifejezetten tartalmazza az eszközök, jogok vagy kötelezettségek visszajuttatásnak a lehetőségét;

b) az eszközök, jogok vagy kötelezettségek nem tartoznak az eszközök, jogok vagy kötelezettségek azon kategóriáiba, amelyeket az átadás alapjául szolgáló határozat meghatároz, illetve nem teljesítik az említett határozatban előírt, a jogok, eszközök vagy kötelezettségek átadására vonatkozó feltételeket.

Mind az a), mind a b) pontban említett esetben a visszajuttatásra bármilyen időtartamon belül sor kerülhet, és végrehajtása során teljesíteni kell az adott célra vonatkozó határozatban előírt minden egyéb feltételt.

A szanálás alatt álló vállalkozás köteles visszavenni az a) és b) pont alapján átadott eszközöket, jogokat vagy kötelezettségeket.

(9) A vagyonkezelő szervezet célkitűzései nem vonhatnak maguk után a szanálás alatt álló vállalkozás részvényeseit vagy hitelezőit terhelő kötelezettséget vagy felelősséget. Az igazgatási, irányító vagy felügyelő testület vagy a felső vezetés tagjai nem tartoznak felelősséggel e részvényeseknek vagy hitelezőknek a feladataik ellátása során elkövetett cselekményekért vagy mulasztásokért, kivéve, ha e cselekmények vagy mulasztások a nemzeti jog szerint súlyos gondatlanságnak vagy súlyos szabálysértésnek minősülnek, és közvetlenül érintették e részvényesek vagy hitelezők jogait.

A tagállamok tovább korlátozhatják a vagyonkezelő szervezetnek, illetve a vagyonkezelő szervezet igazgatási, irányító vagy felügyelő testülete vagy felső vezetése tagjainak a feladataik ellátása során elkövetett cselekményekért és mulasztásokért fennálló felelősségét.

31. cikk

A vagyonértékesítés

(1) A tagállamok biztosítják, hogy a szanálási hatóságok rendelkezzenek olyan hatáskörrel, amelynek alapján áthidaló vállalkozásnak nem minősülő vevőhöz adhatják át az alábbiakat:

a) szanálás alatt álló vállalkozás által kibocsátott részvények és egyéb, tulajdonviszonyt megtestesítő instrumentumok;

b) szanálás alatt álló vállalkozás összes vagy egyes eszközei, jogai és kötelezettségei.

(2) Az (1) bekezdés szerinti átadásnak kereskedelmi feltételek mellett, az állami támogatások uniós keretrendszerével összhangban, a körülmények figyelembevételével kell történnie.

A szanálási hatóságoknak minden észszerű lépést meg kell tenniük annak érdekében, hogy az átadásra a 23. cikk szerint elvégzett értékeléssel összhangban lévő kereskedelmi feltételek mellett kerüljön sor, figyelembe véve az eset körülményeit is.

(3) A szanálási hatóságok a vevő hozzájárulásával visszafordíthatják a végrehajtott átadásokat, amennyiben azt az eset körülményei indokolják. A szanálás alatt álló vállalkozás vagy az eredet tulajdonos köteles visszavenni az átadott részvényeket vagy egyéb tulajdonviszonyt megtestesítő értékpapírokat, valamit eszközöket, jogokat vagy kötelezettségeket.

(4) Ha az átadás az (1) bekezdés szerint történik, a vevőnek rendelkeznie kell az általa megszerzett vállalkozás tevékenységének folytatásához szükséges megfelelő engedéllyel. A felügyeleti hatóságok gondoskodnak arról, hogy az engedélykérelmek elbírálása az átadással összefüggésben, időben történjen.

(5) A 2009/138/EK irányelv 57–62. cikkétől eltérve, ha a részvényeknek vagy egyéb, tulajdonviszonyt megtestesítő instrumentumoknak a vagyonértékesítés alkalmazása értelmében történő átadása azt eredményezné, hogy a vevő a 2009/138/EK irányelv 57. cikkének (1) bekezdésében említett módon befolyásoló részesedést szerez vagy a befolyásoló részesedésének a mértékét növeli egy biztosítóban vagy viszontbiztosítóban, akkor az érintett biztosító vagy viszontbiztosító illetékes hatóságának kellő időben el kell végeznie az említett cikkekben előírt értékelést ahhoz, hogy az ne hátráltassa a vagyonértékesítés alkalmazását, és ne akadályozza meg azt, hogy a szanálási intézkedéssel elérhetők legyenek az ezen irányelv 18. cikkében említett szanálási célok.

(6) A tagállamok biztosítják a következő rendelkezések alkalmazását, ha a felügyeleti hatóság nem végezte el az (5) bekezdésben említett értékelést az átadás időpontjára vonatkozóan:

a) a részvények vagy egyéb, tulajdonviszonyt megtestesítő instrumentumok vevőhöz történő átadásának azonnali joghatással kell bírnia;

b) az értékelési időszak és az f) pont szerinti esetleges elidegenítési időszak során fel kell függeszteni a vevőnek az adott részvényekhez vagy egyéb, tulajdonviszonyt megtestesítő instrumentumokhoz fűződő szavazati jogát, és azt kizárólag a szanálási hatóság gyakorolhatja; a szanálási hatóságnak azonban nincs sem a szavazati jog gyakorlására, sem a szavazati jog gyakorlásától való tartózkodásra vonatkozó kötelezettsége;

c) az értékelési időszak és az f) pont szerinti esetleges elidegenítési időszak során az említett részvények vagy egyéb, tulajdonviszonyt megtestesítő instrumentumok átadásával kapcsolatban nem kell alkalmazni a 2009/138/EK irányelv 62. cikkében előírt, a befolyásoló részesedés szerzésére és megszüntetésére vonatkozó követelmények megsértése esetén kivethető szankciókat és egyéb intézkedéseket;

d) a felügyeleti hatóság közvetlenül az értékelés elvégzését követően írásban tájékoztatja a szanálási hatóságot és a vevőt arról, hogy jóváhagyja vagy a 2009/138/EK irányelv 58. cikkének (4) bekezdésével összhangban ellenzi az említett részvényeknek vagy egyéb, tulajdonviszonyt megtestesítő instrumentumoknak a vevőhöz történő átadását;

e) ha a felügyeleti hatóság jóváhagyja a részvényeknek vagy egyéb, tulajdonviszonyt megtestesítő instrumentumoknak a vevőhöz történő átadását, akkor úgy kell tekinteni, hogy az említett részvényekhez vagy egyéb, tulajdonviszonyt megtestesítő instrumentumokhoz fűződő szavazati jog azonnal a vevőre száll, amint a szanálási hatóság és a vevő megkapja a felügyeleti hatóság jóváhagyását;

f) ha a felügyeleti hatóság ellenzi a részvényeknek vagy egyéb, tulajdonviszonyt megtestesítő instrumentumoknak a vevőhöz történő átadását, akkor

   i. a b) pontban előírtak szerinti, az adott részvényekhez vagy egyéb, tulajdonviszonyt megtestesítő instrumentumokhoz fűződő szavazati jog teljeskörűen érvényben marad;

   ii. a szanálási hatóság kötelezheti a vevőt arra, hogy a szanálási hatóság által az aktuális piaci feltételek figyelembevételével meghatározott elidegenítési határidőn belül idegenítse el az említett részvényeket vagy egyéb, tulajdonviszonyt megtestesítő instrumentumokat; továbbá iii. ha a vevő nem tesz eleget a ii. alpont szerinti kötelezettségének, akkor a felügyeleti hatóság a szanálási hatóság egyetértésével a 2009/138/EK irányelv 62. cikkében meghatározott, a befolyásoló részesedés szerzésére és megszüntetésére vonatkozó követelmények megsértése esetén kivethető szankciókat és egyéb intézkedéseket rendelhet el a vevővel szemben.

(7) A szolgáltatásnyújtáshoz vagy az egy másik tagállamban való letelepedéshez való jog 2009/138/EK irányelvvel összhangban történő gyakorlása szempontjából a vevőt a szanálás alatt álló vállalkozás jogutódaként kell tekinteni, mely tovább gyakorolhat bármilyen olyan jogot, melyet a szanálás alatt álló vállalkozás az átadott eszközök, jogok vagy kötelezettségek tekintetében gyakorolt.

32. cikk

Az áthidaló vagyonátadás

(1) A tagállamok biztosítják, hogy a szanálási hatóságok rendelkezzenek olyan hatáskörrel, amelynek alapján áthidaló vállalkozáshoz adhatják át az alábbiakat:

a) egy vagy több szanálás alatt álló vállalkozás által kibocsátott részvények vagy egyéb, tulajdonviszonyt megtestesítő instrumentumok;

b) egy vagy több szanálás alatt álló vállalkozás összes vagy egyes eszközei, jogai vagy kötelezettségei.

(2) Az áthidaló vállalkozásnak olyan jogi személynek kell lennie, amely az alábbi követelmények mindegyikének megfelel:

a) részben vagy egészében egy vagy több állami hatóság tulajdonában van, és fölötte a szanálási hatóság ellenőrző befolyással bír; e hatóságok között lehet a szanálási hatóság vagy adott esetben egy biztosítási garanciarendszer is;

b) azzal a céllal hozták létre, hogy a szanálás alatt álló vállalkozás által kibocsátott részvények vagy egyéb, tulajdonviszonyt megtestesítő instrumentumok egy részét vagy összességét, illetve egy vagy több szanálás alatt álló vállalkozás eszközeinek, jogainak és kötelezettségeinek egy részét vagy összességét átvegye és birtokolja abból a célból, hogy teljesítse a szanálási célokat, és eladja a biztosítót, viszontbiztosítót vagy az 1. cikk (1) bekezdésének b)–e) pontjában említett szervezetet.

(3) Az áthidaló vagyonátadás alkalmazásakor a szanálási hatóságok biztosítják, hogy az áthidaló vállalkozáshoz átadott kötelezettségek összértéke ne haladja meg a szanálás alatt álló vállalkozástól átvett jogok és eszközök összértékét.

(4) Az áthidaló vagyonátadás alkalmazását követően a szanálási hatóságok – ha ezt a körülmények indokolják – visszafordíthatják a végrehajtott átadásokat, a szanálás alatt álló vállalkozás vagy az eredeti tulajdonos pedig – ha ezt az eset körülményei indokolják – köteles visszavenni az átadott eszközöket, jogokat vagy kötelezettségeket, illetve részvényeket vagy egyéb, tulajdonviszonyt megtestesítő instrumentumokat az alábbi helyzetekben:

a) a határozat, amelynek alapján az átadásra sor került, kifejezetten tartalmazza a konkrét részvények vagy egyéb, tulajdonviszonyt megtestesítő instrumentumok, illetve eszközök, jogok vagy kötelezettségek visszajuttatásának a lehetőségét;

b) a konkrét részvények vagy egyéb, tulajdonviszonyt megtestesítő instrumentumok, illetve eszközök, jogok vagy kötelezettségek nem tartoznak a részvények vagy egyéb, tulajdonviszonyt megtestesítő instrumentumok, illetve eszközök, jogok vagy kötelezettségek azon kategóriáiba, amelyeket az átadás alapjául szolgáló határozat meghatároz.

Az első albekezdésben említett visszajuttatásra bármilyen időtartamon belül sor kerülhet, és végrehajtása során teljesíteni kell az átruházásra vonatkozó határozatban előírt minden egyéb feltételt.

(5) Az áthidaló vagyonátadás alkalmazását követően a szanálási hatóságok az áthidaló vállalkozástól harmadik félnek minősülő vevőhöz adhatnak át részvényeket vagy

egyéb tulajdonviszonyt megtestesítő instrumentumokat, illetve eszközöket, jogokat vagy kötelezettségeket.

(6) Az áthidaló intézményt a szanálás alatt álló vállalkozás jogutódjának kell tekinteni, mely tovább gyakorolhat bármilyen olyan jogot, melyet a szanálás alatt álló vállalkozás az átadott eszközök, jogok vagy kötelezettségek tekintetében gyakorolt.

Az áthidaló intézmény nem köthet új biztosítási szerződést, továbbá nem módosíthat meglévő biztosítási szerződést, ha ezáltal az áthidaló vállalkozás biztosítási kárigényei megnőhetnek.

(7) Az áthidaló vállalkozás célkitűzései nem vonhatnak maguk után a szanálás alatt álló vállalkozás részvényeseit vagy hitelezőit terhelő kötelezettséget vagy felelősséget, és az igazgatási, irányító vagy felügyelő testület vagy a felső vezetés tagjai nem tartoznak felelősséggel e részvényeseknek vagy hitelezőknek a feladataik ellátása során elkövetett cselekményekért vagy mulasztásokért, kivéve, ha e cselekmények vagy mulasztások a nemzeti jog szerint súlyos gondatlanságnak vagy súlyos szabálysértésnek minősülnek, és közvetlenül érintették e részvényesek vagy hitelezők jogait.

A tagállamok a nemzeti joggal összhangban tovább korlátozhatják az áthidaló vállalkozásnak, illetve az áthidaló vállalkozás igazgatási, irányító vagy felügyelő testülete vagy felső vezetése tagjainak a feladataik ellátása során elkövetett cselekményekért és mulasztásokért fennálló felelősségét.

33. cikk

Az áthidaló vállalkozás működése

(1) A tagállamok biztosítják, hogy az áthidaló vállalkozás működése megfeleljen a következő követelményeknek:

a) a szanálási hatóság jóváhagyta az áthidaló vállalkozás létesítő okiratait;

b) a szanálási hatóság az áthidaló vállalkozás tulajdonosi szerkezetétől függően kinevezi vagy jóváhagyja az áthidaló vállalkozás igazgatási, irányító vagy felügyelő testületét;

c) a szanálási hatóság jóváhagyja az igazgatási, irányító vagy felügyelő testület tagjainak javadalmazását, és meghatározza felelősségi körüket;

d) a szanálási hatóság jóváhagyja az áthidaló vállalkozás stratégiáját és kockázati profilját;

e) az áthidaló vállalkozás a 2009/138/EK irányelvvel összhangban kerül engedélyezésre, és rendelkezik az azon tevékenységek folytatásához vagy azon szolgáltatások nyújtásához szükséges, az alkalmazandó nemzeti jog szerinti engedéllyel, amelyekre az ezen irányelv 40. cikke szerinti átadással tesz szert;

f) az áthidaló vállalkozás megfelel a 2009/138/EK irányelvben foglalt követelményeknek, és felügyelet szempontjából rá az említett irányelvben meghatározott előírások vonatkoznak;

g) az áthidaló vállalkozás az állami támogatások uniós keretrendszerével összhangban működik, a szanálási hatóság ennek megfelelően korlátozásokat írhat elő működésével kapcsolatban.

Az első albekezdés d) és e) pontjában említett rendelkezések ellenére, és ha a 18. cikkben említett szanálási célok teljesítéséhez szükséges, az áthidaló vállalkozás létrehozására és engedélyezésére úgy is sor kerülhet, hogy az a működésének megkezdésekor rövid ideig nem felel meg a 2009/138/EK irányelvnek. A szanálási hatóság ebből a célból ilyen értelmű kérelmet nyújt be a felügyeleti hatósághoz. Ha a felügyeleti hatóság megadja az engedélyt, megjelöli, hogy az áthidaló vállalkozás milyen időtartamra mentesül a 2009/138/EK irányelv követelményeinek való megfelelés alól.

(2) Az uniós vagy nemzeti versenyszabályok által előírt korlátozásokra is figyelemmel az áthidaló vállalkozás vezetése a 18. cikkben említett szanálási célok elérése, valamint annak érdekében működteti az áthidaló vállalkozást, hogy megfelelő piaci feltételek esetén egy vagy több magánszektorbeli vevőnek értékesítse a szanálás alatt álló vállalkozást és annak eszközeit, jogait vagy kötelezettségeit.

(3) Az alábbi események közül a legkorábbi bekövetkeztekor a szanálási hatóságok határozatot hoznak arról, hogy egy vállalkozás nem minősül áthidaló vállalkozásnak:

a) az áthidaló vállalkozás összefonódik egy másik vállalkozással;

b) az áthidaló vállalkozás már nem felel meg a 32. cikk (2) bekezdésében foglalt követelményeknek;

c) az áthidaló vállalkozás összes vagy gyakorlatilag összes eszközét, jogát vagy kötelezettségét harmadik félnek minősülő vevőnek értékesítik;

d) az áthidaló vállalkozás eszközeit teljes mértékben felszámolták és kötelezettségeit teljes mértékben teljesítették.

(4) Ha az áthidaló vállalkozás működését a (3) bekezdés c) pontjában említett helyzetben szüntetik meg, az áthidaló vállalkozást rendes fizetőképtelenségi eljárás keretében kell felszámolni.

A 26. cikk (7) bekezdésére is figyelemmel az áthidaló vállalkozás működése megszűnésének eredményeként keletkező minden bevétel az áthidaló vállalkozás részvényeseit illeti.

4. SZAKASZ

A LEÍRÁS VAGY ÁTALAKÍTÁS

34. cikk

A leírás vagy átalakítás célja és alkalmazási köre

(1) A tagállamok biztosítják, hogy a szanálási hatóságok a 18. cikkben meghatározott szanálási célkitűzések elérése érdekében a következő célok bármelyikére alkalmazhassák a leírást vagy átalakítást:

a) a 19. cikk (1) bekezdésében és a 20. cikk (3) bekezdésében említett szanálási feltételeknek megfelelő biztosító, viszontbiztosító vagy az 1. cikk (1) bekezdésének b)–e) pontjában említett vállalkozás feltőkésítése olyan mértékben, amely elegendő a 27. cikkben említett fizetőképes kifuttatás alkalmazásához és a 2009/138/EK irányelv szerinti engedélyének fenntartásához;

b) olyan követelések, köztük biztosítási kárigények, vagy olyan hitelviszonyt megtestesítő instrumentumok átalakítása tulajdoni részesedéssé vagy tőkeösszegük csökkentése, amelyeket

i. áthidaló vállalkozáshoz adnak át annak érdekében, hogy az áthidaló vállalkozás tőkéhez jusson; vagy

ii. a 30. cikkben említett vagyonelkülönítés, vagy a 31. cikkben említett vagyonértékesítés keretében adnak át.

A leírásnak vagy átalakításnak a biztosítási kárigényekre történő alkalmazásakor a szanálási hatóságok a 18. cikkben említett szanálási célok hatékonyabb elérése érdekében átstrukturálhatják a kapcsolódó biztosítási szerződések feltételeit is.

(2) A tagállamok biztosítják, hogy a szanálási hatóságok a 23. cikkel összhangban elvégzett értékelés alapján határozzák meg azt az összeget, amellyel az (1) bekezdés alkalmazásában a tőkeinstrumentumokat, hitelviszonyt megtestesítő instrumentumokat és egyéb leírható, illetve átalakítható kötelezettségeket le kell írni vagy át kell alakítani.

(3) A tagállamok biztosítják, hogy a szanálási hatóságok alkalmazhassák a leírást vagy átalakítást a biztosítók, viszontbiztosítók vagy az 1. cikk (1) bekezdésének b)–e) pontjában említett vállalkozások valamennyi kötelezettségére, azok meglévő jogi formájának fenntartásával, vagy szükség esetén a jogi forma megváltoztatásnak mérlegelésével.

(4) A tagállamok biztosítják, hogy a leírás vagy átalakítás alkalmazható legyen a biztosító, viszontbiztosító vagy az 1. cikk (1) bekezdésének b)–e) pontjában említett vállalkozás valamennyi olyan tőkeinstrumentumára és kötelezettségére, amely e cikk (5) vagy (6) bekezdése alapján nem zárható ki a leírás vagy átalakítás alkalmazási köréből.

(5) A szanálási hatóságok – függetlenül attól, hogy valamely tagállam vagy egy harmadik ország joga vonatkozik rájuk – nem alkalmazhatják a leírást vagy átalakítást a következő kötelezettségek tekintetében:

a) biztosítékkal fedezett kötelezettségek;

b) a hitelintézetekkel, befektetési vállalkozásokkal, valamint biztosítókkal vagy viszontbiztosítókkal szembeni azon kötelezettségek – az ugyanazon csoporthoz tartozó vállalkozásokkal szembeni kötelezettségek kivételével –, amelyek eredeti lejárata hét napon belüli;

c) olyan kötelezettségek, amelyek kevesebb, mint hét napon belül esedékesek és a 98/26/EK irányelvvel összhangban kijelölt rendszerek vagy rendszerüzemeltetők vagy e rendszerek résztvevői javára állnak fenn, és amelyek az ilyen rendszerekben való részvételből keletkeztek, vagy az Unióban a 648/2012/EU parlamenti és tanácsi rendelet[32] 14. cikke alapján engedélyezett központi szerződő felek, valamint az ESMA által az említett rendelet 25. cikkének megfelelően elismert harmadik országbeli központi szerződő felek vonatkozásában állnak fenn;

[32] Az Európai Parlament és a Tanács 648/2012/EU rendelete (2012. július 4.) a tőzsdén kívüli származtatott ügyletekről, a központi szerződő felekről és a kereskedési adattárakról (HL L 201., 2012.7.27., 1. o.).

d) a következők bármelyikével szembeni kötelezettség:

i. foglalkoztatottak: felhalmozott bérhez, nyugellátáshoz vagy más rögzített javadalmazáshoz kapcsolódó kötelezettség, kivéve a javadalmazás változó, kollektív szerződésben nem szabályozott összetevőit;

ii. kereskedelmi hitelezők vagy áruhitelezők: a biztosító, viszontbiztosító vagy az 1. cikk (1) bekezdésének b)–e) pontjában említett vállalkozás mindennapi működése szempontjából kritikus fontosságú áruk vagy szolgáltatások nyújtásából – ideértve az IT-szolgáltatásokat, közüzemi ellátásokat, valamint az épületek bérlését, kiszolgálását és fenntartását – eredő kötelezettségek;

iii. adóhatóságok és társadalombiztosítási hatóságok – feltéve, hogy ezek előresorolt kötelezettségek az alkalmazandó jog szerint;

iv. az alkalmazandó nemzeti jogszabályok szerint fizetendő hozzájárulásokból létrejött biztosítási garanciarendszerek.

Az első albekezdés a) pontja nem akadályozhatja a szanálási hatóságokat abban, hogy adott esetben alkalmazzák a leírást vagy átalakítást egy biztosítékkal fedezett kötelezettség bármely olyan részével kapcsolatosan, amely meghaladja a biztosítékul szolgáló vagyon, kézizálog, visszatartási jog vagy fedezet értékét.

(6) Kivételes körülmények esetén a leírást vagy átalakítást alkalmazó szanálási hatóságok annak alkalmazásából részben vagy teljesen kizárhatnak bizonyos kötelezettségeket az alábbi helyzetekben:

a) az adott kötelezettség észszerű határidőn belül nem írható le vagy alakítható át a jóhiszeműen eljáró szanálási hatóság erre irányuló erőfeszítései ellenére sem;

b) a kizárás feltétlenül szükséges ahhoz, és arányos azon célhoz mérten, hogy olyan mértékig biztosítani lehessen a kritikus funkciók és fő üzletágak folytonosságát, hogy a szanálás alatt álló vállalkozás továbbra is képes legyen alapvető tevékenységeinek, szolgáltatásainak és ügyleteinek folytatására;

c) a kizárás feltétlenül szükséges és arányos az olyan széles körű átterjedés elkerülése érdekében, amely súlyos zavart okozhat valamely tagállam vagy az Unió gazdaságában; vagy

d) a leírás vagy átalakítás ezen kötelezettségekre történő alkalmazása olyan értékromlást eredményezne, amelynek következtében a többi hitelező által viselt veszteségek nagyobbak lennének, mint akkor, ha az említett kötelezettségeket kizárnák a leírás vagy átalakítás alkalmazásából.

35. cikk

A részvényesek és az egyéb tulajdonviszonyt megtestesítő instrumentumok tulajdonosainak kezelése a leírás vagy átalakítás alkalmazásakor

(1) A tagállamok biztosítják, hogy a 34. cikkben említett leírás vagy átalakítás alkalmazása során a szanálási hatóságok a részvényesek és a tulajdonviszonyt megtestesítő egyéb instrumentumok birtokosai tekintetében megtegyék az alábbi intézkedések egyikét vagy mindegyikét:

a) a meglévő részvények vagy egyéb tulajdonviszonyt megtestesítő instrumentumok bevonása, illetve átadása átalakított követeléssel rendelkező hitelezőkhöz;

b) feltéve, hogy a 23. cikk szerint elvégzett értékelés szerint a szanálás alatt álló vállalkozás nettó értéke pozitív, a meglévő részvények és más tulajdonviszonyt megtestesítő instrumentumok állományának felhígítása a leírás vagy átalakítás alkalmazásával, a szanálás alatt álló vállalkozás által kibocsátott releváns tőkeinstrumentumok vagy hitelviszonyt megtestesítő instrumentumok vagy a szanálás alatt álló vállalkozás egyéb leírható, illetve átalakítható kötelezettségeinek részvényekké vagy tulajdonviszonyt megtestesítő egyéb instrumentumokká történő átalakításával.

Tekintettel az első albekezdés b) pontjára, az átalakítást olyan átváltási rátával kell végrehajtani, amely a részvényekből és tulajdonviszonyt megtestesítő egyéb instrumentumokból álló meglévő csomagok jelentős mértékű hígulását eredményezi.

(2) Annak mérlegelése során, hogy az (1) bekezdésben említett intézkedések közül melyek megtételére kerüljön sor, a szanálási hatóságok figyelembe veszik a következőket:

a) a 23. cikkel összhangban elvégzett értékelést;

b) azon összegeket, amelyekkel a szanálási hatóság értékelése szerint az 1. szintű tőkeelemeket csökkenteni kell, a releváns tőkeinstrumentumokat pedig a 37. cikk (1) bekezdésének megfelelően le kell írni vagy át kell alakítani.

(3) A 2009/138/EK irányelv 57–62. cikkétől eltérve, ha a szanálás alatt álló vállalkozás tőkeinstrumentumainak, kibocsátott adósságinstrumentumainak, vagy egyéb leírható, illetve átalakítható kötelezettségeinek átalakítása a 2009/138/EK irányelv 57. cikkének (1) bekezdésében említett módon befolyásoló részesedés megszerzését vagy mértéke növelését eredményezné egy biztosítóban vagy viszontbiztosítóban, akkor a felügyeleti hatóságoknak kellő időben el kell végezniük az említett cikkekben előírt értékelést ahhoz, hogy az ne hátráltassa a tőkeinstrumentumok átalakítását, és ne akadályozza meg azt, hogy a szanálási intézkedéssel elérhetők legyenek a 18. cikkében említett szanálási célok.

(4) Ha az érintett vállalkozás felügyeleti hatósága a tőkeinstrumentumok átalakításának időpontjáig nem fejezi be a (3) bekezdésben előírt értékelést, a 31. cikk (6) bekezdését kell alkalmazni minden olyan esetben, amikor a tőkeinstrumentumok átalakításának eredményeként egy felvásárló befolyásoló részesedést szerez vagy megnöveli befolyásoló részesedése mértékét.

36. cikk

A hitel tőkévé alakításakor alkalmazott átváltási ráta

A tagállamok biztosítják, hogy amikor a szanálási hatóságok a 34. cikk (1) bekezdésében meghatározott eszközöket alkalmazzák és a 40. cikk (1) bekezdésének g) pontjában meghatározott hatásköröket gyakorolják, a következő elvek egyikével vagy mindegyikével összhangban különböző átváltási rátákat alkalmazhassanak a tőkeinstrumentumok és a kötelezettségek különböző kategóriáira:

a) az átváltási ráta megfelelő mértékben kompenzálja az érintett hitelezőt a leírási vagy átalakítási hatáskörök gyakorlásából eredő valamennyi veszteségért;

b) az alkalmazandó fizetésképtelenségi jog szerinti előresorolt kötelezettségekre alkalmazandó átváltási ráta nagyobb, mint az alárendelt kötelezettségekre alkalmazandó átváltási ráta.

37. cikk

A leírásra vagy átalakításra vonatkozó kiegészítő rendelkezések

(1) A szanálási hatóságok a leírást vagy átalakítást a követelések rendes fizetésképtelenségi eljárásban alkalmazandó kielégítési sorrendjének megfelelően alkalmazzák úgy, hogy az a következőket eredményezze:

a) elsőként az 1. szintű tőkeelemek csökkennek a veszteséggel arányosan, a veszteségviselő képessége erejéig. A szanálási hatóság az 1. szintű tőkeinstrumentumok birtokosai tekintetében elvégzi a 35. cikk (1) bekezdésében említett egyik vagy mindkét intézkedést;

b) a 2. szintű tőkeinstrumentumok tőkeösszegét leírják vagy 1. szintű tőkeinstrumentummá alakítják át, vagy mindkét műveletre sor kerül – a 18. cikkben említett szanálási célok eléréséhez szükséges mértékig vagy a releváns tőkeinstrumentumok veszteségviselő képessége erejéig, attól függően, hogy melyik a kisebb;

c) a 3. szintű tőkeinstrumentumok tőkeösszegét leírják vagy 1. szintű tőkeinstrumentummá alakítják át, vagy mindkét műveletre sor kerül – a 18. cikkben említett szanálási célok eléréséhez szükséges mértékig vagy a releváns tőkeinstrumentumok veszteségviselő képessége erejéig, attól függően, hogy melyik a kisebb;

d) a leírható, illetve átalakítható kötelezettségek fennmaradó állományának tőkeösszegét, illetve azok tekintetében a rendes fizetésképtelenségi eljárás során a követelések kielégítési sorrendjében fizetendő összeget – beleértve a biztosítási kárigények a 2009/138/EK irányelv 275. cikkének (1) bekezdése szerinti teljesítési sorrendjét is – a 18. cikkben említett szanálási célok eléréséhez szükséges mértékig leírják vagy 1. szintű tőkeinstrumentummá alakítják át, vagy mindkét művelete sor kerül.

Ha a leírás szintje a 25. cikk szerinti ideiglenes értékelés alapján meghaladja a követelményeket a 24. cikk (2) bekezdése szerinti végleges értékeléshez képest, akkor a hitelezők, majd a részvényesek részére a különbözet megtérítéséhez szükséges mértékben felértékelési mechanizmus alkalmazható.

Annak eldöntésekor, hogy egy kötelezettséget leírjanak vagy tőkévé alakítsanak, a szanálási hatóságok mindaddig nem alakíthatnak át egy adott kötelezettségosztályt, amíg az annak alárendelt kötelezettségosztályt nem alakítják saját tőkévé vagy nem írják le.

A tagállamok biztosítják, hogy a szavatolótőke-elemekből származó összes követelést a rendes fizetésképtelenségi eljárást szabályozó nemzeti jogszabályaikban a kielégítési sorrendben hátrébb sorolják, mint az olyan követeléseket, amelyek nem szavatolótőke-elemből származnak. Ezen albekezdés alkalmazásában amennyiben egy instrumentumot csak részben ismernek el szavatolótőke-elemként, a teljes instrumentumot szavatolótőke-elemből származó követelésnek kell tekinteni, és

hátrébb kell sorolni, mint az olyan követeléseket, amelyek nem szavatolótőke-elemből származnak.

(2) Egy releváns tőkeinstrumentum tőkeösszegének, vagy egy hitelviszonyt megtestesítő instrumentum vagy leírható, illetve átalakítható kötelezettség tőkeösszegének leírásakor, a következő szabályok alkalmazandók:

a) a leírás vagy átalakítás alkalmazásából eredő csökkenésnek tartósnak kell lennie, az (1) bekezdésben említett visszatérítési mechanizmus szerinti felértékelés figyelembevételével;

b) a releváns tőkeinstrumentum, az adósságinstrumentum vagy egyéb leírható, illetve átalakítható kötelezettség birtokosával szemben nem maradhat fenn az instrumentum leírásra került összegének megfelelő vagy azzal kapcsolatos kötelezettség, kivéve az esetleges már felhalmozott kötelezettségeket, valamint a leírási hatáskör gyakorlásának jogszerűsége ellen benyújtott fellebbezés eredményeként esetlegesen felmerülő károkkal kapcsolatos kötelezettségeket;

c) a (3) bekezdés szerinti kompenzáción kívül nem fizethető kompenzáció a releváns tőkeinstrumentum, az adósságinstrumentum vagy az egyéb leírható, illetve átalakítható kötelezettség birtokosai részére.

(3) Az érintett tőkeinstrumentumok, hitelviszonyt megtestesítő instrumentumok vagy más leírható, illetve átalakítható kötelezettségek (1) bekezdés b) és c) pontja szerinti átalakítása érdekében a szanálási hatóságok előírhatják a biztosítók, viszontbiztosítók és az 1. cikk (1) bekezdésének b)–e) pontjában említett vállalkozások számára, hogy 1. szintű tőkeinstrumentumokat bocsássanak ki az érintett tőkeinstrumentumok, hitelviszonyt megtestesítő instrumentumok vagy más leírható, illetve átalakítható kötelezettségek tulajdonosai részére.

Az érintett tőkeinstrumentumok, hitelviszonyt megtestesítő instrumentumok vagy egyéb leírható, illetve átalakítható kötelezettségek csak akkor alakíthatók át, ha az alábbi feltételek mindegyike teljesül:

a) az 1. szintű tőkeinstrumentumokat a biztosító, a viszontbiztosító, az 1. cikk (1) bekezdésének b)–e) pontjában említett vállalkozás, vagy az anyavállalat bocsátja ki az érintett szanálási hatóság beleegyezésével;

b) az 1. szintű tőkeinstrumentumokat azt megelőzően bocsátják ki, hogy a biztosító, viszontbiztosító vagy az 1. cikk (1) bekezdésének b)–e) pontjában említett vállalkozás részvényeket vagy más tulajdonviszonyt megtestesítő instrumentumokat bocsátana ki az állam vagy egy kormányzati szerv általi szavatolótőke-nyújtás céljára;

c) az 1. szintű tőkeinstrumentumokat az átalakítási hatáskör gyakorlását követően haladéktalanul odaítélik és átadják;

d) az egyes releváns tőkeinstrumentumok, adósságinstrumentumok vagy egyéb leírható, illetve átalakítható kötelezettségek kapcsán nyújtott 1. szintű tőkeinstrumentumok számát meghatározó átváltási ráta megfelel a 36. cikknek.

(4) Az 1. szintű tőkeinstrumentumoknak a (3) bekezdéssel összhangban történő rendelkezésre bocsátása céljából a szanálási hatóság előírhatja a biztosító, viszontbiztosító vagy az 1. cikk (1) bekezdésének b)–e) pontjában említett vállalkozás számára, hogy mindenkor rendelkezzen a megfelelő számú 1. szintű tőkeinstrumentum kibocsátásához szükséges előzetes engedéllyel.

38. cikk

A leírás vagy átalakítás hatása

(1) A tagállamok biztosítják, hogy azokban az esetekben, amikor a szanálási hatóság a 34. cikk (1) bekezdése és a 40. cikk (1) bekezdésének f)–j) pontja szerint a leírással vagy átalakítással, illetve leírási vagy átalakítási hatásköreivel él, a tőkeösszeg vagy az összeg csökkentése, az átalakítás vagy a bevonás érvényesen megtörténjen, és a szanálás alatt álló vállalkozásra, valamint az érintett hitelezőkre és részvényesekre nézve azonnal kötelezővé váljon.

(2) A szanálási hatóság elvégzi vagy végezteti a leírás vagy átalakítás alkalmazásának érvényre juttatásához szükséges valamennyi adminisztratív és eljárási feladatot, beleértve a következőket:

a) valamennyi érintett nyilvántartás módosítása;

b) a részvények vagy egyéb tulajdonviszonyt megtestesítő instrumentumok, illetve hitelviszonyt megtestesítő instrumentumok tőzsdéről való kivezetése vagy a kereskedésből való kivonása;

c) az új részvények vagy egyéb, tulajdonviszonyt megtestesítő instrumentumok tőzsdei bevezetése vagy a velük való kereskedés engedélyezése;

d) a leírt hitelviszonyt megtestesítő instrumentumoknak az (EU) 2017/1129 európai parlamenti és tanácsi rendeletben[33] előírt tájékoztató kötelező közzététele nélküli újbóli tőzsdei jegyzése vagy szabályozott piacra történő újbóli bevezetése.

(3) Ha a szanálási hatóság egy kötelezettség tőkeösszegét vagy a kötelezettség kapcsán fizetendő összeget a 40. cikk (1) bekezdésének f) pontjában említett hatáskör révén nullára csökkenti, a kötelezettséget és az ahhoz kapcsolódóan keletkező olyan kötelezettséget vagy követelést, amely a hatáskör gyakorlásának idején még nem állt fenn, minden tekintetben teljesítettnek kell tekinteni, és nem érvényesíthető a szanálás alatt álló vállalkozáshoz vagy bármilyen utódszervezethez kapcsolódó későbbi eljárásban vagy későbbi felszámolásban.

(4) Ha egy szanálási hatóság a 40. cikk (1) bekezdésének f) pontjában említett hatáskör révén részben, azaz nem nullára csökkenti valamely kötelezettség tőkeösszegét vagy a kötelezettség kapcsán fizetendő összeget:

a) a kötelezettséget a csökkentett összeg mértékéig kell teljesítettnek tekinteni;

b) az eredeti kötelezettséget létrehozó, érintett instrumentum vagy megállapodás alkalmazandó továbbra is a kötelezettség fennmaradó tőkeösszegére vagy a kötelezettség kapcsán fizetendő összegre, figyelemmel a fizetendő kamat összegének bármilyen, a tőkeösszeg csökkentésének megfelelő módosítására, és azon feltételek bármilyen további módosítására, amelyeket a szanálási hatóság a 40. cikk (1) bekezdésének k) pontjában említett hatáskör révén előírányozhat.

---

[33] Az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2017/1129 rendelete (2017. június 14.) az értékpapírokra vonatkozó nyilvános ajánlattételkor vagy értékpapíroknak a szabályozott piacra történő bevezetésekor közzéteendő tájékoztatóról és a 2003/71/EK irányelv hatályon kívül helyezéséről (HL L 168., 2017.6.30., 12. o.).

39. cikk

A leírás vagy átalakítás eljárási akadályainak megszüntetése

(1) A leírás vagy átalakítás alkalmazása esetén a tagállamok adott esetben előírják a biztosítók és viszontbiztosítók, valamint az 1. cikk (1) bekezdésének b)–e) pontjában említett vállalkozások számára, hogy mindenkor tartsanak fenn elegendő értékű engedélyezett részvénytőkét vagy egyéb 1. szintű tőkeinstrumentumot annak érdekében, hogy az említett vállalkozások képesek legyenek elegendő új részvényt vagy egyéb tulajdonviszonyt megtestesítő instrumentumot kibocsátani ahhoz, hogy a kötelezettségek részvénnyé vagy egyéb tulajdonviszonyt megtestesítő instrumentummá történő alakítása ténylegesen végrehajtható legyen.

A szanálási hatóságok a szanálási tervek 9. és 10. cikk szerinti kidolgozásával és fenntartásával összefüggésben értékelik az (1) bekezdésben meghatározott követelménynek való megfelelést.

(2) A tagállamok biztosítják, hogy a kötelezettségek részvényekké vagy tulajdonviszonyt megtestesítő egyéb instrumentumokká alakítását ne gátolják olyan eljárási akadályok, amelyek a létesítő okiratokból eredhetnek, ideértve a részvényesek elővásárlási jogát vagy a tőkeemelést illetően a részvényesek beleegyezésére vonatkozó követelményeket.

IV. FEJEZET

Szanálási hatáskörök

40. cikk

Általános hatáskörök

(1) A tagállamok biztosítják, hogy a szanálási hatóságok rendelkezzenek az ahhoz szükséges hatáskörrel, hogy alkalmazhassák a 26. cikk (3) bekezdésében említett szanálási eszközöket azokra a biztosítókra, viszontbiztosítókra és az 1. cikk (1) bekezdésének b)–e) pontjában említett vállalkozásokra, amelyek teljesítik a 19. cikk (1) bekezdésében, illetve a 20. cikk (3) bekezdésében meghatározott szanálási feltételeket. A szanálási hatóságok mindenekelőtt a következő szanálási hatáskörökkel rendelkeznek, melyeket külön-külön vagy egymással kombinálva alkalmazhatnak:

a) arra irányuló hatáskör, hogy bármely személy számára előírják minden olyan információ rendelkezésre bocsátását, amelyet a szanálási hatóság megkíván a szanálási intézkedésről való döntéshez és a szanálási intézkedés előkészítéséhez, ideértve a szanálási tervben szolgáltatott információk aktualizálását és kiegészítését, valamint a helyszíni vizsgálatok során nyújtandó információkat is;

b) hatáskör a szanálás alatt álló vállalkozás feletti ellenőrző befolyás gyakorlására, valamint a szanálás alatt álló vállalkozás részvényeseihez, egyéb tulajdonosaihoz és igazgatási, irányító vagy felügyelő testületéhez átadott összes jog és hatáskör gyakorlására;

c) hatáskör új biztosítási vagy viszontbiztosítási szerződések megkötésére vonatkozó engedély visszavonására, valamint tevékenységei megszüntetése céljából a vállalkozás fizetőképes kifuttatás alá vonására;

d) hatáskör szanálás alatt álló vállalkozás által kibocsátott tulajdonviszonyt megtestesítő instrumentumok átadására;

e) hatáskör a szanálás alatt álló vállalkozás meghatározott jogainak, eszközeinek és kötelezettségeinek más vállalkozáshoz történő átadására az említett vállalkozás beleegyezésével;

f) hatáskör a biztosítási kárigények átstrukturálására, valamint a szanálás alatt álló vállalkozás hitelviszonyt megtestesítő instrumentumai és leírható, illetve átalakítható kötelezettségei, köztük a biztosítási kárigények tekintetében a tőkeösszegnek vagy a fizetendő összegnek a csökkentésére, ideértve a nullára csökkentést is;

g) hatáskör – a biztosítási kárigények kivételével – a szanálás alatt álló vállalkozás hitelviszonyt megtestesítő instrumentumainak és leírható, illetve átalakítható kötelezettségeinek az adott vállalkozás vagy az 1. cikk (1) bekezdésének b)–e) pontjában említett egyéb vállalkozás, érintett anyavállalat vagy olyan áthidaló vállalkozás törzsrészvényévé vagy egyéb tulajdonviszonyt megtestesítő instrumentumává való átalakítására, amelyhez a biztosító, viszontbiztosító vagy az 1. cikk (1) bekezdésének b)–e) pontjában említett vállalkozás eszközeit, jogait vagy kötelezettségeit átadják;

h) hatáskör szanálás alatt álló vállalkozás által kibocsátott, hitelviszonyt megtestesítő értékpapír bevonására, kivéve a 34. cikk (5) bekezdésének hatálya alá tartozó biztosítékkal fedezett kötelezettségeket;

i) hatáskör a szanálás alatt álló vállalkozás által kibocsátott részvények vagy más, tulajdonviszonyt megtestesítő instrumentumok névértékének csökkentésére, akár nullára csökkentésére, valamint e részvények vagy más, tulajdonviszonyt megtestesítő instrumentumok bevonására;

j) arra irányuló hatáskör, hogy a szanálás alatt álló vállalkozás vagy az érintett anyavállalat számára előírják új részvények vagy más, tulajdonviszonyt megtestesítő instrumentumok, illetve egyéb tőkeinstrumentumok, többek között elsőbbségi részvények és feltételesen átalakítható instrumentumok kibocsátását;

k) hatáskör a szanálás alatt álló vállalkozás által kibocsátott, hitelviszonyt megtestesítő instrumentumok és egyéb leírható, illetve átalakítható kötelezettségek lejáratának, az ilyen instrumentumok és egyéb leírható, illetve átalakítható kötelezettségek alapján fizetendő kamatösszegnek vagy annak az időpontnak a módosítására, amelyen a kamatfizetés esedékessé válik, többek között a fizetés átmeneti felfüggesztésével is;

l) hatáskör pénzügyi szerződések és a 648/2012/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet 2. cikkének 5. pontjában meghatározott származtatott ügyletek lezárására és felmondására;

m) hatáskör a szanálás alatt álló vállalkozás igazgatási, irányító vagy felügyelő testületének és felső vezetésének eltávolítására vagy leváltására;

n) arra irányuló hatáskör, hogy a felügyeleti hatóságot kötelezzék arra, hogy a 2009/138/EK irányelv 58. cikkében meghatározott határidőktől eltérve időben értékelje a befolyásoló részesedés vevőjét.

(2) A tagállamok megteszik az összes szükséges lépést annak biztosítására, hogy a 26. cikk (3) bekezdésében említett szanálási eszközök alkalmazásakor és az e cikk (1) bekezdésében említett szanálási hatáskörök gyakorlásakor a szanálási hatóságokra ne vonatkozzon a következő követelmények egyike sem, melyek máskülönben a nemzeti jog, szerződés vagy más rendelkezések alapján alkalmazandók lennének:

a) a 3. cikk (8) bekezdésétől és a 65. cikk (1) bekezdésétől függően valamely köz- vagy magánszektorbeli személy – ideértve a szanálás alatt álló vállalkozás részvényeseit, hitelezőit vagy szerződőit is – jóváhagyásának vagy hozzájárulásának a megszerzésére vonatkozó követelmények;

b) a hatáskör gyakorlását megelőzően bármely személy tájékoztatására vonatkozó eljárási követelmények, ideértve az értesítés vagy tájékoztató füzet közzétételére vagy bármilyen dokumentum más hatóságoknál való elhelyezésére vagy nyilvántartásba vételére vonatkozó követelményeket is.

Az első albekezdés b) pontja nem érinti a 61. és a 63. cikkben meghatározott követelményeket, valamint az állami támogatások uniós keretrendszeréhez kapcsolódó értesítési követelményeket.

(3) A tagállamok biztosítják, hogy amennyiben az ezen irányelv 1. cikke (1) bekezdésben említett vállalkozás esetében annak sajátos jogi formája következtében nem alkalmazható az e cikk (1) bekezdésében felsorolt bármely hatáskör, a szanálási hatóságok olyan hatáskörökkel rendelkezzenek, amelyek – hatásaikat tekintve is – a lehetséges legnagyobb mértékben hasonlóak.

(4) A tagállamok biztosítják, hogy amikor a szanálási hatóságok gyakorolják a (3) bekezdés szerinti hatásköröket, az ezen irányelv V. fejezetében foglalt biztosítékoknak vagy azokkal azonos hatással járó biztosítékoknak kell vonatkozniuk az érintett személyekre, ideértve az a részvényeseket, a hitelezőket, a szerződőket és a partnereket is.

41. cikk

Kiegészítő hatáskörök

(1) A tagállamok biztosítják, hogy a szanálási hatóságok a szanálási hatáskör gyakorlása során hatáskörrel rendelkezzenek az alábbiak mindegyikére:

a) az 58. cikkre is figyelemmel annak előírása, hogy az átadásra az átadandó pénzügyi instrumentumokat, jogokat, eszközöket és kötelezettségeket érintő kötelezettségektől és terhektől mentesen kerüljön sor;

b) a további részvények vagy más tulajdonviszonyt megtestesítő instrumentumok szerzésére vonatkozó jogok megszüntetése;

c) az érintett hatóság felkérése arra, hogy szüntesse meg vagy függessze fel a pénzügyi instrumentumoknak szabályozott piacra való bevezetését, illetve a

2001/34/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv[34] szerinti hivatalos tőzsdei jegyzését;

d) annak előírása, hogy az átvevő fél a szanálás alatt álló vállalkozás bármely joga és kötelezettsége, illetve a szanálás alatt álló intézmény által hozott bármely intézkedés tekintetében – a 31. és a 32. cikkben említett vagyonértékesítés és áthidaló vagyonátadás alkalmazásától függően ideértve a piaci infrastruktúrában való részvételhez kapcsolódó bármilyen jogot és kötelezettséget is – olyan elbánásban részesüljön, mintha a szanálás alatt álló vállalkozás lenne;

e) annak előírása a szanálás alatt álló vállalkozás vagy az átvevő fél számára, hogy nyújtson információt és támogatást a másiknak;

f) az olyan szerződések megszüntetése vagy feltételeinek módosítása, amelyben a szanálás alatt álló vállalkozás részes fél, illetve valamely átvevő fél helyettesítése részes féli minőségében;

g) az átruházott biztosítási kárigényekre vonatkozó viszontbiztosítási jogok átruházása a viszontbiztosító beleegyezése nélkül, amennyiben a szanálási hatóság a szanálás alatt álló vállalkozás eszközeit és kötelezettségeit részben vagy egészben egy másik szervezetre ruházza át.

Az a) pont alkalmazásában az ezen irányelv szerinti kompenzációs jog nem tekinthető kötelezettségnek vagy tehernek.

(2) A szanálási hatóságok csak akkor gyakorolhatják az (1) bekezdésében meghatározott hatásköröket, ha úgy ítélik meg, hogy azok helyénvalók a szanálási intézkedés hatékonyságának biztosítása, illetve egy vagy több szanálási cél megvalósítása szempontjából.

(3) A tagállamok biztosítják, hogy a szanálási hatáskörök gyakorlása során a szanálási hatóságok előírhassák azokat az üzletmenet folytonosságát biztosító intézkedéseket, amelyek szükségesek a szanálási intézkedés eredményességének és adott esetben annak a biztosításához, hogy az átvevő fél működtetni tudja az átadott üzleti tevékenységet. Ezek a folytonossági intézkedések különösen a következőket foglalják magukban:

a) a szanálás alatt álló vállalkozás által kötött szerződések folytonossága oly módon, hogy az átvevő fél átvállalja a szanálás alatt álló vállalkozás bármely átadott pénzügyi instrumentumhoz, joghoz, eszközhöz és kötelezettséghez kapcsolódó jogait és kötelezettségeit, és valamennyi érintett szerződéses dokumentumban (kifejezetten vagy hallgatólagosan) a szanálás alatt álló vállalkozás helyébe lép;

b) a szanálás alatt álló vállalkozás átvevő fél általi helyettesítése bármely átadott pénzügyi instrumentumhoz, joghoz, eszközhöz és kötelezettséghez kapcsolódó jogi eljárásban.

(4) Az (1) bekezdés d) pontjában és a (3) bekezdés b) pontjában említett hatáskörök nem érintik a következőket:

[34] Az Európai Parlament és a Tanács 2001/34/EK irányelve (2001. május 28.) az értékpapírok hivatalos tőzsdei jegyzésre történő bevezetéséről és az ilyen értékpapírokról közzéteendő információkról (HL L 184., 2001.7.6., 1. o.).

a) a szanálás alatt álló vállalkozás munkavállalóinak a munkaszerződés felmondásához való joga;

b) a 47., a 48. és a 49. cikkre is figyelemmel valamely szerződés részes felének azon joga, hogy gyakorolja a szerződés szerinti jogait, köztük a szerződés felmondásához való jogot, ha erre a szerződés feltételeivel összhangban, a szanálás alatt álló vállalkozásnak az átadást megelőző, illetve az átvevő félnek az átadást követő cselekménye vagy mulasztása alapján jogosult.

42. cikk

Rendkívüli ügyvezetés

(1) A tagállamok biztosítják, hogy a szanálási hatóságok rendkívüli ügyvezetőt nevezhessenek ki a szanálás alatt álló vállalkozás igazgatási, irányító vagy felügyelő testületének felváltására. A tagállamok biztosítják továbbá, hogy a rendkívüli ügyvezető rendelkezzen a feladatainak ellátásához szükséges szakképesítéssel, képességekkel és tudással.

(2) A rendkívüli ügyvezető a biztosító vagy viszontbiztosító részvényeseit és igazgatási, irányító vagy felügyelő testületét megillető valamennyi hatáskörrel rendelkezik. A rendkívüli ügyvezető kizárólag a szanálási hatóság ellenőrzése alatt gyakorolhatja e hatásköröket. A szanálási hatóság korlátozhatja a rendkívüli ügyvezető intézkedéseit, vagy előzetes hozzájárulást írhat elő bizonyos intézkedésekre vonatkozóan.

A szanálási hatóság nyilvánosságra hozza az (1) bekezdésben említett kinevezést és a kinevezés feltételeit.

(3) A rendkívüli ügyvezető jogszabályban előírt kötelezettsége értelmében megtesz minden, a 18. cikkben említett szanálási célok előmozdításához és a szanálási hatóság által hozott szanálási intézkedések végrehajtásához szükséges intézkedést. A vállalkozás létesítő okiratában vagy a nemzeti jogban meghatározott bármely más irányítási kötelezettséggel való ellentét esetén az előző mondatban előírt kötelezettség elsőbbséget élvez.

(4) A tagállamok előírják, hogy a rendkívüli ügyvezető készítsen jelentést az őt kinevező szanálási hatóság számára a szanálási hatóság által meghatározott rendszeres időközönként, valamint megbízatása kezdetén és végén. Ezek a jelentések részletesen ismertetik a szanálás alatt álló vállalkozás pénzügyi helyzetét és közlik a meghozott intézkedések indokait.

(5) A szanálási hatóság bármikor felmentheti a rendkívüli ügyvezetőt.

43. cikk

Működési szolgáltatások nyújtásának vagy létesítménybiztosítás előírására vonatkozó hatáskör

(1) A tagállamok biztosítják, hogy a szanálási hatóságok rendelkezzenek az ahhoz szükséges hatáskörrel, hogy a szanálás alatt álló vállalkozás vagy az azonos csoporthoz tartozó vállalkozások számára előírják mindazon szolgáltatások nyújtását és létesítmények biztosítását, amelyek szükségesek ahhoz, hogy az átvevő ténylegesen tudja működtetni az átadott üzleti tevékenységet, ideértve azt az esetet is,

amikor a szanálás alatt álló vállalkozás vagy a csoporthoz tartozó érintett vállalkozás rendes fizetésképtelenségi eljárás alá került.

(2) A tagállamok biztosítják, hogy a szanálási hatóságaik hatáskörrel rendelkezzenek azon kötelezettségek érvényesítésére, amelyeket más tagállambeli szanálási hatóságok a területükön letelepedett, csoporthoz tartozó vállalkozásokra vonatkozóan határoztak meg az (1) bekezdés értelmében.

(3) Az (1) és (2) bekezdés szerinti működésiszolgáltatás-nyújtás és létesítménybiztosítás az alábbi feltételekkel történik:

a) ha a működési szolgáltatásokat és létesítményeket a szanálási intézkedés előtt megállapodás alapján nyújtották, illetve biztosították a szanálás alatt álló vállalkozásnak, a megállapodás időtartama alatt azonos feltételek mellett;

b) ha nincs megállapodás, vagy ha a megállapodás lejárt, akkor észszerű feltételek mellett.

44. cikk

Más tagállam által hozott válságkezelési intézkedések érvényesítésére vonatkozó hatáskör

(1) Ha a részvények, egyéb tulajdonviszonyt megtestesítő instrumentumok, eszközök, jogok vagy kötelezettségek átadása a szanálási hatóság tagállamától eltérő tagállamban található eszközöket vagy a szanálási hatóság tagállamától eltérő tagállam joga által szabályozott jogokat vagy kötelezettségeket is magában foglal, a tagállamok biztosítják, hogy az átadás e másik tagállamban vagy e másik tagállam joga szerint joghatással bírjon.

(2) A tagállamok minden észszerű segítséget megadnak annak a szanálási hatóságnak, amely az átadást végrehajtotta vagy végrehajtani szándékozik, annak biztosítására, hogy a részvények vagy egyéb tulajdonviszonyt megtestesítő instrumentumok, illetőleg az eszközök, jogok és kötelezettségek átadása az átvevő félhez az alkalmazandó nemzeti jog követelményeivel összhangban történjen.

(3) A tagállamok biztosítják, hogy a részvényeknek vagy egyéb, tulajdonviszonyt megtestesítő instrumentumoknak, illetve eszközöknek, jogoknak vagy kötelezettségeknek az (1) bekezdésben említett átadása által érintett részvényesek, hitelezők és harmadik felek az eszköz fellelhetősége szerinti tagállam jogának, illetve a részvényekre vagy egyéb, tulajdonviszonyt megtestesítő instrumentumokra, jogokra és kötelezettségekre irányadó jognak egyetlen rendelkezése alapján se legyenek jogosultak az átadás megakadályozására, megtámadására vagy hatályon kívül helyezésére.

(4) A tagállamok biztosítják, hogy a tőkeinstrumentumok, adósságinstrumentumok vagy leírható, illetve átalakítható kötelezettségek tőkeösszegét a szanálás alatt álló vállalkozással szemben egy másik tagállam szanálási hatósága által gyakorolt leírási vagy átalakítási hatáskörökkel összhangban csökkentsék, illetve az instrumentumokat vagy kötelezettségeket ennek megfelelően alakítsák át, ha azok olyan instrumentumok vagy kötelezettségek

a) amelyekre a leírási vagy átalakítási hatásköröket gyakorló szanálási hatóság tagállamától eltérő tagállam joga irányadó;

b) amelyek a leírási vagy átalakítási hatásköröket gyakorló szanálási hatóság tagállamától eltérő tagállamban található hitelezőkkel szemben állnak fenn.

(5) A tagállamok biztosítják, hogy a (4) bekezdésben említett leírási vagy átalakítási hatáskörök által érintett hitelezők a leírási vagy átalakítási hatásköröket gyakorló szanálási hatóság tagállamától eltérő tagállam jogának semelyik rendelkezése alapján ne legyenek jogosultak az instrumentum vagy kötelezettség tőkeösszeg-csökkentésének, illetve átalakításának megtámadására.

(6) Minden tagállam biztosítja, hogy az alábbiak mindegyike a szanálási hatóság tagállamának jogával összhangban kerüljön meghatározásra:

a) a részvényesek, hitelezők és harmadik felek azon joga, hogy a 65. cikk szerinti fellebbezési jogukkal élve megtámadják részvényeknek vagy egyéb, tulajdonviszonyt megtestesítő instrumentumoknak, illetve eszközöknek, jogoknak vagy kötelezettségeknek az e cikk (1) bekezdésében említett átadását;

b) a hitelezők azon joga, hogy a 65. cikk szerinti fellebbezési jogukkal élve megtámadják az e cikk (4) bekezdésének a) vagy b) pontja alá tartozó instrumentumok és kötelezettségek tőkeösszeg-csökkentését vagy átalakítását;

c) az (1) bekezdésben említett eszközök, jogok és kötelezettségek részleges átadásához kapcsolódó, az V. fejezetben említettek szerinti biztosítékok.

45. cikk

Harmadik országokban található vagy harmadik országok joga alá tartozó eszközökkel, jogokkal, kötelezettségekkel, részvényekkel és egyéb, tulajdonviszonyt megtestesítő instrumentumokkal kapcsolatos hatáskör

(1) A tagállamok biztosítják, hogy ha a szanálási intézkedés olyan intézkedést foglal magában, amely harmadik országban található eszközöket, vagy harmadik ország joga alá tartozó részvényeket vagy egyéb, tulajdonviszonyt megtestesítő instrumentumokat, illetve jogokat vagy kötelezettségeket érint, a szanálási hatóságok előírhassák a következőket:

a) a szanálás alatt álló vállalkozás felett ellenőrző befolyást gyakorló személy és az átvevő fél tegyen meg minden, a szanálási intézkedés hatályossá válásához szükséges lépést;

b) a szanálás alatt álló vállalkozás felett ellenőrző befolyást gyakorló személy a szanálási intézkedés hatályossá válásáig az átvevő fél nevében birtokolja a részvényeket, a tulajdonviszonyt megtestesítő egyéb instrumentumokat, az eszközöket vagy a jogokat, illetve teljesítse a kötelezettségeket;

c) az átvevő félnél az a) és b) pont értelmében előírt intézkedések meghozatala során indokoltan felmerült, észszerű költségek megtérítésére a 26. cikk (5) bekezdésében említett módok valamelyikén kerüljön sor.

(2) Az e cikk (1) bekezdése szerinti lehetséges intézkedések megkönnyítése érdekében a tagállamok előírják a biztosítók vagy viszontbiztosítók, valamint az 1. cikk (1) bekezdésének b)–e) pontjában említett vállalkozások számára, hogy a kapcsolódó megállapodásokban szerepeltessenek olyan szerződéses feltételeket, amelyek révén a részvényesek, hitelezők vagy a kötelezettséget keletkeztető megállapodásban részes felek elismerik, hogy a kötelezettség leírási vagy átalakítási hatáskörök hatálya alá tartozhat, továbbá elismerik, hogy az e hatáskörök szanálási hatóság általi gyakorlása

révén megvalósuló minden tőkeösszeg-csökkentés vagy az esedékes összeg csökkentése, valamint az ilyen átalakítások és bevonások rájuk nézve kötelező erejűek.

A tagállamok biztosítják, hogy a szanálási hatóságok megkövetelhessék a biztosítóktól vagy viszontbiztosítóktól és az 1. cikk (1) bekezdésének b)–e) pontjában említett vállalkozásoktól, hogy független jogi szakértőtől származó, indokolással ellátott, az említett szerződéses feltételek jogi érvényesíthetőségét és hatályosságát megerősítő jogi véleményt bocsássanak a szanálási hatóságok rendelkezésére.

(3) Ha a szanálási hatóság megítélése szerint annak ellenére, hogy a szanálás alatt álló vállalkozás felett ellenőrző befolyást gyakorló személy az (1) bekezdés a) pontjának megfelelően megtett minden szükséges lépést, igen valószínűtlen, hogy a szanálási intézkedés hatályossá válik bizonyos, harmadik országban található eszköz, vagy harmadik ország joga alá tartozó részvények vagy egyéb, tulajdonviszonyt megtestesítő instrumentumok, illetve jogok vagy kötelezettségek tekintetében, a szanálási hatóság nem kezdheti meg a szanálási intézkedést. Ha a szanálási hatóság már elrendelte a szanálási intézkedést, rendelkezése semmisé válik az érintett eszközök, részvények, tulajdont megtestesítő instrumentumok, illetve jogok vagy kötelezettségek vonatkozásában.

46. cikk

Egyes szerződéses feltételek kizárása

(1) A válságmegelőzési vagy válságkezelési intézkedéseknek valamely vállalkozással kapcsolatban történő alkalmazása – az ilyen intézkedés alkalmazásához közvetlenül kapcsolódó esemény bekövetkezését is beleértve –az érintett vállalkozás által kötött szerződés vonatkozásában önmagában még nem tekinthető a 2002/47/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv értelmében vett jogérvényesítési eljárásként vagy a 98/26/EK irányelv értelmében vett fizetésképtelenségi eljárásként, feltéve, hogy a szerződés szerinti lényeges kötelezettségek, többek között a fizetési és teljesítési kötelezettségek, valamint a biztosíték rendelkezésre bocsátása továbbra is teljesülnek.

E válságmegelőzési vagy válságkezelési intézkedés továbbá önmagában még nem tekinthető a 2002/47/EK irányelv értelmében vett jogérvényesítési eljárásként vagy a 98/26/EK irányelv értelmében vett fizetésképtelenségi eljárásként a következők által kötött szerződések vonatkozásában:

a) leányvállalat, amelynek esetében a szerződés szerinti kötelezettségek teljesítését az anyavállalat vagy a csoporthoz tartozó más vállalkozás garantálja vagy másképpen támogatja; vagy

b) a csoporthoz tartozó vállalkozás, amelynek esetében a szerződés nemteljesítéskor felmondásra jogosító rendelkezéseket tartalmaz.

(2) Ha a 73. cikk szerint elismerik a harmadik országbeli szanálási eljárásokat, vagy ha elismerés hiányában egy szanálási hatóság úgy határoz, a harmadik országbeli szanálási eljárások e cikk alkalmazásában válságkezelési intézkedésnek minősülnek.

(3) Feltéve, hogy a szerződés szerinti lényeges kötelezettségek, többek között a fizetési és teljesítési kötelezettségek, valamint a biztosíték rendelkezésre bocsátása továbbra

is teljesülnek, a válságmegelőzési intézkedések vagy válságkezelési intézkedések alkalmazása – és az ilyen intézkedés alkalmazásához közvetlenül kapcsolódó esemény – önmagában nem teszi lehetővé az alábbiakat:

a) felmondási, felfüggesztési, módosítási, nettósítási vagy egymással szembeni elszámolási jog gyakorlása, többek között olyan szerződések vonatkozásában. amelyeket:

   i. leányvállalat kötött, és a szerződés szerinti kötelezettségek teljesítését egy csoporthoz tartozó vállalkozás garantálja vagy másképpen támogatja;

   ii. a csoporthoz tartozó vállalkozás kötött, és a szerződés nemteljesítéskor felmondásra jogosító rendelkezéseket tartalmaz;

b) a biztosító, viszontbiztosító vagy az 1. cikk (1) bekezdésének b)–e) pontjában említett vállalkozás, vagy a csoporthoz tartozó vállalkozás vagyonának birtokba vétele, a vagyon feletti ellenőrző befolyás gyakorlása vagy biztosíték érvényesítése a vagyon terhére, olyan szerződés esetében, amely nemteljesítéskor felmondásra jogosító rendelkezéseket tartalmaz;

c) a biztosító, viszontbiztosító vagy az 1. cikk (1) bekezdésének b)–e) pontjában említett vállalkozás, vagy a csoporthoz tartozó vállalkozás bármely szerződéses jogának befolyásolása olyan szerződés esetében, amely nemteljesítéskor felmondásra jogosító rendelkezéseket tartalmaz.

(4) Az (1), (2) és (3) bekezdés nem érinti a személyek arra vonatkozó jogát, hogy a (3) bekezdés a), b) vagy c) pontjában említett intézkedést hozzanak, ha ez a jog a válságmegelőzési intézkedéstől, a válságkezelési intézkedéstől – vagy az ilyen intézkedés alkalmazásához közvetlenül kapcsolódó bármilyen eseménytől – eltérő, egyéb esemény következtében keletkezett.

(5) A 47. vagy 48. cikk szerinti felfüggesztés vagy korlátozás nem jelenti az e cikk (1) és (3) bekezdésének, valamint a 49. cikk (1) bekezdésének alkalmazásában a szerződéses kötelezettségek nemteljesítését.

(6) Az e cikkben foglalt rendelkezések az 593/2008/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet[35] 9. cikke értelmében imperatív rendelkezésnek minősülnek.

47. cikk

Egyes kötelezettségek felfüggesztésére vonatkozó hatáskör

(1) A tagállamok biztosítják, hogy a szanálási hatóságok rendelkezzenek az arra vonatkozó hatáskörrel, hogy a 63. cikk (3) bekezdése szerinti, felfüggesztésről szóló közlemény közzétételétől a közzétételt követő munkanapon a szanálás alatt álló vállalkozás szanálási hatóságának székhelye szerinti tagállam ideje szerint éjfélig felfüggesszék az olyan szerződésekből eredő fizetési és teljesítési kötelezettségeket, amely szerződésekben a szanálás alatt álló vállalkozás részes fél.

(2) Ha a fizetési vagy teljesítési kötelezettség teljesítése az (1) bekezdésben említett felfüggesztés időtartama alatt lett volna esedékes, a fizetési vagy teljesítési kötelezettség a felfüggesztési időtartam lejártakor azonnal esedékessé válik.

[35] Az Európai Parlament és A Tanács 593/2008/EK rendelete (2008. június 17.) a szerződéses kötelezettségekre alkalmazandó jogról (Róma I.) (HL L 177., 2008.7.4., 6. o.).

(3) Ha egy szanálás alatt álló vállalkozás szerződés szerinti fizetési vagy teljesítési kötelezettségeit az (1) bekezdés értelmében felfüggesztik, akkor a szanálás alatt álló vállalkozás ugyanazon szerződés szerinti partnereinek fizetési és teljesítési kötelezettségeit azonos időtartamra szintén fel kell függeszteni.

(4) Az (1) bekezdés szerinti felfüggesztések nem alkalmazandók olyan fizetési és teljesítési kötelezettségekre, amelyek a következőkkel szemben állnak fenn:

a) a 98/26/EK irányelvvel összhangban kijelölt rendszerek és rendszerüzemeltetők;

b) az Unióban a 648/2012/EU rendelet 14. cikke alapján engedélyezett központi szerződő felek, valamint az ESMA által az említett rendelet 25. cikkének megfelelően elismert harmadik országbeli központi szerződő felek.

(5) A szanálási hatóságok az e cikk szerinti hatáskör gyakorlásakor figyelembe veszik a hatáskör gyakorlásának lehetséges hatását.

A szanálási hatóságoknak meg kell határozniuk a szóban forgó hatáskör hatályát, figyelembe véve minden egyes eset körülményeit.

48. cikk

A hitelbiztosíték érvényesítésének korlátozására vonatkozó hatáskör

(1) A tagállamok biztosítják, hogy a szanálási hatóságok rendelkezzenek az arra vonatkozó hatáskörrel, hogy a 63. cikk (3) bekezdése szerinti, korlátozásról szóló közlemény közzétételétől a közzétételt követő munkanapon a szanálás alatt álló vállalkozás szanálási hatóságának székhelye szerinti tagállam ideje szerint éjfélig korlátozzák a szanálás alatt álló vállalkozás biztosított hitelezőinek birtokában levő hitelbiztosítékoknak a vállalkozás eszközeivel összefüggésben történő érvényesítését.

(2) Az (1) bekezdés szerinti korlátozások nem alkalmazandók a következők esetében:

a) a 98/26/EK irányelv alkalmazásában kijelölt rendszerek vagy rendszerüzemeltetők hitelbiztosítékai;

b) az Unióban a 648/2012/EU rendelet 14. cikke alapján engedélyezett központi szerződő felek, valamint az ESMA által az említett rendelet 25. cikkének megfelelően elismert harmadik országbeli központi szerződő felek.

(3) Ha a 60. cikk alkalmazandó, a szanálási hatóságok biztosítják, hogy az (1) bekezdésben említett hatáskör alapján bevezetett korlátozások mindazon csoporthoz tartozó vállalkozások vonatkozásában következetesek legyenek, amelyek kapcsán szanálási intézkedésre kerül sor.

49. cikk

A felmondási jog ideiglenes felfüggesztésére vonatkozó hatáskör

(1) A tagállamok biztosítják, hogy a szanálási hatóságok rendelkezzenek az arra vonatkozó hatáskörrel, hogy a 63. cikk (3) bekezdése szerinti közlemény közzétételétől a közzétételt követő munkanapon a szanálás alatt álló vállalkozás szanálási hatóságának székhelye szerinti tagállam ideje szerint éjfélig felfüggesszék a szanálás alatt álló vállalkozással szerződéses viszonyban álló feleknek a szerződés

felmondására vonatkozó jogait, feltéve, hogy a fizetési és teljesítési kötelezettségeknek továbbra is eleget tesznek, és a biztosítékot továbbra is nyújtják.

(2) A tagállamok biztosítják, hogy a szanálási hatóságok rendelkezzenek az arra vonatkozó hatáskörrel, hogy felfüggesszék a szanálás alatt álló vállalkozás leányvállalatával szerződéses viszonyban álló feleknek a szerződés felmondására vonatkozó jogait, ha az alábbi feltételek bármelyike teljesül:

a) a szóban forgó szerződés szerinti kötelezettségek teljesítését a szanálás alatt álló vállalkozás garantálja vagy másképpen támogatja;

b) a szóban forgó szerződés szerinti felmondási jog kizárólag a szanálás alatt álló vállalkozás fizetésképtelenségén vagy pénzügyi helyzetén alapul; továbbá

c) ha az átadási hatáskört a szanálás alatt álló vállalkozással kapcsolatban gyakorolták vagy az vele kapcsolatban gyakorolható,

i. a leányvállalatban meglévő, a szóban forgó szerződéshez kötődő minden eszközt és kötelezettséget átadtak vagy azok átadhatók az átvevő félnek és az átvevő fél azokat átvállalta; vagy

ii. a szanálási hatóság bármilyen más módon megfelelő védelmet biztosít e kötelezettségekre nézve.

A felmondási jogok felfüggesztése a 63. cikk (3) bekezdése szerinti közlemény közzétételétől a közzétételt követő munkanapon a szanálás alatt álló vállalkozás leányvállalatának letelepedése szerinti tagállam ideje szerint éjfélig hatályos.

(3) Az (1) vagy (2) bekezdésben említett felfüggesztés nem alkalmazandó a következők esetében:

a) a 98/26/EK irányelv alkalmazásában kijelölt rendszerek vagy rendszerüzemeltetők; vagy

b) az Unióban a 648/2012/EU rendelet 14. cikke alapján engedélyezett központi szerződő felek, valamint az ESMA által az említett rendelet 25. cikkének megfelelően elismert harmadik országbeli központi szerződő felek.

(4) Valamely személy az (1) vagy a (2) bekezdésben említett időszak vége előtt is élhet a szerződés szerinti felmondási jogával, ha értesítést kap a szanálási hatóságtól arról, hogy a szerződés szerinti jogok és kötelezettségek:

a) nem kerülnek átadásra más vállalkozáshoz; vagy

b) a 34. cikk (1) bekezdésének a) pontja szerinti leírás vagy átalakítás tárgyát képezik.

(5) Ha a szanálási hatóság gyakorolja az e cikk (1) vagy (2) bekezdésében a felmondási jog felfüggesztésére vonatkozóan meghatározott hatáskört, és ha nem került sor az e cikk (4) bekezdése szerinti értesítésre, akkor az említett felmondási jogok a 46. cikkre is figyelemmel, a felfüggesztési időszak lejártát követően az alábbiak szerint gyakorolhatók:

a) ha a szerződés szerinti jogokat és kötelezettségeket átadták más vállalkozáshoz, a partner csak akkor gyakorolhatja az adott szerződés feltételei szerinti felmondási jogot, ha az átvevő félnél jogérvényesítési eljárás indul vagy van folyamatban;

b) ha a szerződés szerinti jogok és kötelezettségek a szanálás alatt álló vállalkozásnál maradnak és a szanálási hatóság a szóban forgó szerződés

tekintetében nem alkalmazta a leírást vagy átalakítást a 34. cikk (1) bekezdésének a) pontja szerint, a partner az e cikk (1) bekezdése szerinti felfüggesztés lejártát követően az adott szerződés feltételeinek megfelelően élhet felmondási jogával.

50. cikk

A jogfelfüggesztő szanálási hatáskör szerződéses elismerése

(1) A tagállamok előírják a biztosítók és viszontbiztosítók, valamint az 1. cikk (1) bekezdésének b)–e) pontjában említett vállalkozások számára, hogy az általuk megkötött és harmadik ország joga alá tartozó pénzügyi szerződésekbe foglaljanak bele olyan rendelkezéseket, amelyek alapján a felek elismerik, hogy a pénzügyi szerződés a szanálási hatóság azon hatáskörei gyakorlásának hatálya alá tartozhat, melyek értelmében az a 47., a 48. és a 49. cikknek megfelelően jogokat és kötelezettségeket függeszthet fel vagy korlátozhat, továbbá elismerik, hogy a 46. cikkben említett kötelezettségek kötelező erejűek rájuk nézve.

(2) A tagállamok előírhatják azt is, hogy a legfelső szintű anyavállalatok gondoskodjanak arról, hogy harmadik országbeli leányvállalataik – ha azok biztosítók, viszontbiztosítók vagy az 1. cikk (1) bekezdésének b)–e) pontjában említett vállalkozások – az (1) bekezdésben említett pénzügyi szerződésekbe foglaljanak bele olyan feltételeket, amelyekben kizárják annak lehetőségét, hogy a legfelső szintű anyavállalat jogait és kötelezettségeit felfüggesztő vagy korlátozó hatáskör szanálási hatóság általi, (1) bekezdés szerinti gyakorlása a szóban forgó szerződések viszonylatában érvényes indokként szolgáljon a korai felmondásra, a felfüggesztésre, a módosításra, a nettósításra, az egymással szembeni elszámolási jog gyakorlására vagy a hitelbiztosítékok érvényesítésére.

(3) Az (1) bekezdés minden olyan pénzügyi szerződés viszonylatában alkalmazandó, amely:

a) az e cikk átültetése céljából nemzeti szinten elfogadott rendelkezések hatálybalépését követően új kötelezettséget keletkeztet vagy érdemben módosít valamely meglévő kötelezettséget;

b) egy vagy több olyan felmondási vagy hitelbiztosíték-érvényesítési jog gyakorlását írja elő, amely vonatkozásában a 46., a 47., a 48. vagy a 49. cikk alkalmazandó lenne, ha a szóban forgó pénzügyi szerződésre tagállami jog lenne az irányadó.

(4) Ha egy biztosító, viszontbiztosító vagy az 1. cikk (1) bekezdésének b)–e) pontjában említett vállalkozás a pénzügyi szerződéseibe nem foglalja bele az e cikk (1) bekezdésében említett szerződéses feltételeket, az nem jelenti azt, hogy a szanálási hatóság az adott pénzügyi szerződés vonatkozásában nem gyakorolhatja a 46., a 47., a 48. vagy a 49. cikkben említett hatásköröket.

(5) Az EIOPA szabályozástechnikai standardtervezeteket dolgoz ki, amelyekben a biztosítók és viszontbiztosítók, valamint az említett egyéb vállalkozások eltérő üzleti modelljeit figyelembe véve meghatározza az (1) bekezdésben említett szerződéses feltétel tartalmát.

Az EIOPA az említett szabályozástechnikai standardtervezeteket [Kiadóhivatal: a hatálybalépést követően 18 hónappal]-ig benyújtja a Bizottságnak.

A Bizottság felhatalmazást kap az első albekezdésben említett szabályozástechnikai standardoknak az 1094/2010/EU rendelet 10–14. cikkével összhangban történő elfogadására.

51. cikk

A visszaváltási jogok ideiglenes felfüggesztésére vonatkozó hatáskör

(1) A tagállamok biztosítják, hogy a szanálási hatóságok hatáskörrel rendelkezzenek arra, hogy ideiglenesen korlátozzák vagy felfüggesszék a szerződők visszaváltási jogait a szanálás alatt álló vállalkozás által kötött életbiztosítási szerződésekkel kapcsolatban, feltéve, hogy a szerződések szerinti lényeges kötelezettségek, különösen a szerződők, a kedvezményezettek vagy a károsultak javára fennálló fizetési kötelezettségek továbbra is teljesülnek.

(2) Az (1) bekezdésben említett hatáskör csak addig gyakorolható, ameddig az a 26. cikk (3) bekezdésében említett egy vagy több szanálási eszköz alkalmazásának megkönnyítéséhez szükséges. A hatáskör a felfüggesztésről a 63. cikk (3) bekezdésének megfelelően közzétett értesítésben meghatározott időtartamra szól.

52. cikk

Szanálási hatáskörök gyakorlása

(1) A tagállamok biztosítják, hogy a szanálási hatóságok ellenőrzést gyakorolhassanak a szanálás alatt vállalkozás felett a következők céljából:

a) a szanálás alatt álló vállalkozás működtetése, tevékenységeinek folytatása és szolgáltatásainak nyújtása az intézmény részvényeseinek és igazgatási, irányító vagy felügyelő testületének minden hatáskörével;

b) a szanálás alatt álló vállalkozás eszközeinek és vagyonának kezelése és az azok feletti rendelkezés.

Az első albekezdésben említett ellenőrző befolyást gyakorolhatja közvetlenül a szanálási hatóság vagy közvetve a szanálási hatóság által kinevezett személy vagy személyek. A tagállamok biztosítják, hogy a szanálás alatt álló vállalkozás által kibocsátott részvények és egyéb, tulajdonviszonyt megtestesítő instrumentumok által biztosított szavazati jogokat a szanálás alatt ne lehessen gyakorolni.

(2) A tagállamok biztosítják, hogy a szanálási hatóságok – a 65. cikk (1) bekezdésében említett fellebbezési jogra is figyelemmel – a nemzeti igazgatási hatáskörökkel és eljárásokkal összhangban, a szanálás alatt álló vállalkozás feletti ellenőrző befolyás gyakorlása nélkül, végrehajtási határozat révén is végrehajthassák a szanálási intézkedést.

(3) A szanálási hatóságok egyedi alapon döntenek arról, hogy a szanálási intézkedést az (1) vagy a (2) bekezdésben meghatározott módszerek révén megfelelő-e végrehajtani, tekintettel a 18. cikkben említett szanálási célokra és a 22. cikkben említett, szanálásra vonatkozó általános elvekre, a szóban forgó, szanálás alatt álló vállalkozás egyedi körülményeire és annak szükségességére, hogy elő kell mozdítani a határokon átnyúló tevékenységű csoportok hatékony szanálását.

(4) A szanálási hatóságok nem tekintendők a nemzeti jog értelmében vett árnyékvezetőnek vagy tényleges vezetőnek.

V. FEJEZET

Biztosítékok

53. cikk

Részvényesek és hitelezők kezelése részleges átadás és a leírás vagy átalakítás alkalmazása esetén

(1) A tagállamok biztosítják, hogy ha – a második albekezdésben leírt helyzet kivételével – a 26. cikk (3) bekezdésében említett egy vagy több szanálási eszköz alkalmazását követően a szanálási hatóságok a szanálás alatt álló vállalkozás jogainak, eszközeinek és kötelezettségeinek csak egy részét adják át, akkor azon részvényesek és hitelezők esetében, akiknek vagy amelyeknek a követeléseit nem adták át, a követelések kielégítésére kifizetett összeg nem lehet kevesebb, mint az az összeg, amelyhez akkor jutottak volna, ha a szanálás alatt álló vállalkozást a 62. cikkben említett határozat meghozatalának időpontjában rendes fizetésképtelenségi eljárás keretében felszámolták volna.

(2) A tagállamok biztosítják, hogy a 26. cikk (3) bekezdésében említett egy vagy több szanálási eszköz, köztük a leírás vagy átalakítás alkalmazását követően azon részvényesek és hitelezők esetében, akiknek vagy amelyeknek a követeléseit leírták vagy tulajdoni részesedéssé alakították át, az elszenvedett veszteség nem lehet nagyobb, mint az a veszteség, amely akkor érte volna őket, ha a szanálás alatt álló vállalkozást a 62. cikkben említett határozat meghozatalának időpontjában rendes fizetésképtelenségi eljárás keretében felszámolták volna.

54. cikk

A fizetésképtelenségi eljárás és a szanálás közötti különbség értékelése

(1) Annak megállapítása céljából, hogy a részvényesek és a hitelezők jobb elbánásban részesültek volna-e, ha a szanálás alá vont vállalkozást rendes fizetésképtelenségi eljárás alá vonják, a tagállamok biztosítják, hogy a szanálási intézkedés vagy intézkedések végrehajtását követően egy független személy a lehető leghamarabb értékelést végezzen. Ez az értékelés elkülönül a 23. cikk szerint elvégzett értékeléstől.

(2) Az (1) bekezdésben említett értékelésben meg kell határozni:

a) azt az elbánást, amelyben a részvényesek és hitelezők vagy az érintett biztosítási garanciarendszerek részesültek volna, ha a szanálás alatt álló vállalkozás, amellyel összefüggésben a szanálási intézkedés vagy intézkedések végrehajtására sor került, a 62. cikkben említett határozat meghozatalának időpontjában rendes fizetésképtelenségi eljárás hatálya alá kerül;

b) a tényleges elbánást, amelyben a részvényesek és hitelezők a szanálás alatt álló vállalkozás szanálása során részesültek;

c) azt, hogy van-e eltérés az a) pontban említett elbánás és a b) pontban említett elbánás között.

(3) Az értékelés:

a) feltételezi, hogy a szanálás alatt álló vállalkozás, amellyel összefüggésben a szanálási intézkedés vagy intézkedések végrehajtására sor került, a 62. cikkben említett határozat meghozatalának időpontjában rendes fizetésképtelenségi eljárás hatálya alá került;

b) feltételezi, hogy a szanálási intézkedés vagy intézkedések végrehajtására nem került sor;

c) figyelmen kívül hagy a szanálás alatt álló vállalkozásnak nyújtott minden rendkívüli állami pénzügyi támogatást.

(4) Az EIOPA szabályozástechnikai standardtervezeteket dolgoz ki, amelyek meghatározzák az ebben a cikkben szereplő értékelés végzésének módszertanát, különös tekintettel arra a módszertanra, amelyet annak felmérésére kell alkalmazni, hogy a részvényesek és a hitelezők milyen elbánásban részesültek volna abban az esetben, ha a szanálás alatt álló vállalkozás a 62. cikkben említett határozat meghozatalának időpontjában fizetésképtelenségi eljárás hatálya alá került volna.

A Bizottság felhatalmazást kap az első albekezdésben említett szabályozástechnikai standardoknak az 1094/2010/EU rendelet 10–14. cikkével összhangban történő elfogadására.

55. cikk

Részvényesek és hitelezők védelme

A tagállamok biztosítják, hogy ha az 54. cikk szerinti értékelés megállapítja, hogy az 53. cikkben említett bármely részvényes vagy hitelező, vagy az alkalmazandó nemzeti jog szerinti biztosítási garanciarendszer nagyobb veszteséget szenvedett el, mint amekkorát rendes fizetésképtelenségi eljárás keretében végrehajtott felszámolás során szenvedett volna el, jogosult legyen arra, hogy megkapja a különbözet összegét.

56. cikk

A részleges átadásban részt vevő felek védelme

(1) A tagállamok megfelelő védelmet biztosítanak a következő megállapodásoknak és a megállapodások részes feleinek:

a) biztosítéki megállapodások, amelyek alapján egy személy biztosíték útján tényleges vagy függő érdekeltséggel rendelkezik a transzfer tárgyát képező eszközben vagy jogokban, tekintet nélkül arra, hogy az adott érdekeltséget konkrét eszközzel vagy jogokkal, vagy vagyont terhelő („lebegő”) zálogjoggal vagy hasonló intézkedéssel biztosítják-e;

b) tulajdonjog-átruházási pénzügyi biztosítéki megállapodások, amelyek alapján meghatározott kötelezettségek teljesítésének biztosítása vagy fedezése céljából azáltal kerül sor biztosíték nyújtására, hogy a biztosítéknyújtó eszközeinek teljes tulajdonjogát a biztosíték elfogadójára ruházza át, olyan feltételek

mellett, amelyek a biztosíték elfogadója számára előírják az eszközök átadását, ha a meghatározott kötelezettségek teljesülnek;

c) egymással szembeni elszámolásra vonatkozó megállapodások, amelyek alapján a szanálás alatt lévő vállalkozás és egy partner közötti kettő vagy több követelés vagy kötelezettség egymással szemben elszámolható;

d) nettósítási megállapodások;

e) befektetési egységekhez kötött szerződések vagy más elkülönített portfóliók;

f) viszontbiztosítási megállapodások;

g) strukturált finanszírozási rendszerek, többek között értékpapírosítások és fedezeti célokra használt olyan instrumentumok, amelyek a biztosíték elválaszthatatlan részét képezik, és amelyek a nemzeti jog értelmében vannak fedezve, továbbá amelyek a megállapodásban részes egyik fél, vagy egy vagyonkezelő, megbízott vagy kijelölt személy általi biztosítéknyújtással és -birtoklással járnak.

Az e bekezdés a)–g) pontjában meghatározott megállapodás-kategóriák esetében megfelelőnek minősülő védelmi formákat az 57–60. cikkel összhangban kell kiválasztani.

(2) A tagállamok biztosítják, hogy az (1) bekezdésben meghatározott védelem alkalmazandó legyen a következő körülmények között:

a) a szanálási hatóság valamely szanálás alatt álló vállalkozás eszközeinek, jogainak és kötelezettségeinek egy részét egy másik vállalkozásra, vagy a 26. cikk (3) bekezdésében említett szanálási eszköz alkalmazása során egy áthidaló vállalkozástól, illetve vagyonkezelő szervezettől egy másik személyhez adja át;

b) a szanálási hatóság a 41. cikk (1) bekezdésének f) pontjában meghatározott hatásköröket gyakorolja.

(3) Az (1) bekezdés szerinti követelmény a megállapodásokban részt vevő felek számától és attól függetlenül alkalmazandó, hogy a megállapodások:

a) szerződés, vagyonkezelési megállapodás útján vagy más módon, vagy a törvény erejénél fogva automatikusan jönnek-e létre;

b) más tagállam joga szerint jönnek-e létre, illetve részben vagy egészben más tagállam joga irányadó-e rájuk.

57. cikk

Védelem pénzügyi biztosítéki, egymással szembeni elszámolásra vonatkozó, nettósítási és viszontbiztosítási megállapodások esetén

(1) A tagállamok biztosítják, hogy a tulajdonjog-átruházási pénzügyi biztosítéki megállapodásoknak, egymással szembeni elszámolásra vonatkozó megállapodásoknak, nettósítási megállapodásoknak és viszontbiztosítási megállapodásoknak megfelelő védelme legyen, megakadályozandó a tulajdonjog-átruházási pénzügyi biztosítéki megállapodások, egymással szembeni elszámolásra vonatkozó megállapodások, nettósítási megállapodások vagy viszontbiztosítási megállapodások alapján védett jogok és kötelezettségek egy részének, de nem egészének a szanálás alatt álló vállalkozás és egy másik személy közötti átadását, és

az ilyen tulajdonjog-átruházási pénzügyi biztosítéki megállapodások, egymással szembeni elszámolásra vonatkozó megállapodások, nettósítási megállapodások vagy viszontbiztosítási megállapodások alapján védett jogok és kötelezettségek kiegészítő hatáskörök alkalmazása révén történő módosítását vagy megszüntetését.

Az első albekezdés alkalmazásában a jogokat és kötelezettségeket akkor kell tulajdonjog-átruházási pénzügyi biztosítékokról szóló, valamint egymással szembeni elszámolási, nettósítási vagy viszontbiztosítási megállapodás alapján védettként kezelni, ha a megállapodás felei jogosultak az említett jogok és kötelezettségek egymással szembeni elszámolására vagy nettósítására.

(2) Az (1) bekezdéstől eltérve, ha a 18. cikkben említett szanálási célok eredményesebb eléréséhez és különösen a szerződők fokozottabb védelmének biztosításához szükséges, a szanálási hatóságok átadhatják, módosíthatják vagy megszüntethetik azokat az eszközöket, jogokat vagy kötelezettségeket, amelyekre tulajdonjog-átruházási pénzügyi biztosítékokról szóló, valamint egymással szembeni elszámolási, nettósítási vagy viszontbiztosítási megállapodás vonatkozik.

58. cikk

Védelem biztosítéki megállapodások esetén

(1) A tagállamok biztosítják, hogy a biztosítéki megállapodások alapján biztosított kötelezettségeknek megfelelő védelme legyen a következők közül egy vagy több megelőzése érdekében:

a) azon eszközök átadása, amelyek a kötelezettség biztosítékaként szolgálnak, kivéve, ha az adott kötelezettséget és az eszköz által nyújtott biztosítéki fedezetet is átadják;

b) a biztosítékkal fedezett kötelezettség átadása, kivéve, ha a biztosítéki fedezetet is átadják;

c) a biztosítéki fedezet átadása, kivéve, ha a biztosítékkal fedezett kötelezettséget is átadják;

d) a biztosítéki megállapodás kiegészítő hatáskörök alkalmazása révén történő módosítása vagy megszüntetése, ha a módosítás vagy megszüntetés hatásaként a kötelezettség biztosítéki fedezete megszűnik.

(2) Az (1) bekezdéstől eltérve, ha a 18. cikkben említett szanálási célok eredményesebb eléréséhez és különösen a szerződők fokozottabb védelmének biztosításához szükséges, a szanálási hatóságok átadhatják, módosíthatják vagy megszüntethetik azokat az eszközöket, jogokat vagy kötelezettségeket, amelyekre azonos megállapodás vonatkozik.

59. cikk

Védelem strukturált finanszírozási rendszerek és más elkülönített portfóliók esetén

(1) A tagállamok biztosítják, hogy a strukturált finanszírozási rendszereknek és más elkülönített portfólióknak, beleértve az 56. cikk (1) bekezdésének e) és g) pontjában említett megállapodásokat is, megfelelő védelme legyen a következők bármelyikének megelőzése érdekében:

a) olyan eszközök, jogok és kötelezettségek egy részének, de nem egészének átadása, amelyek olyan strukturált finanszírozási rendszert vagy egyéb elkülönített portfóliót alkotnak, vagy annak részét képezik – beleértve az 56. cikk (1) bekezdésének e) és g) pontjában említett megállapodásokat –, amelyben a szanálás alatt álló vállalkozás az egyik fél;

b) olyan eszközök, jogok és kötelezettségek kiegészítő hatáskörök alkalmazása révén történő megszüntetése vagy módosítása, amelyek olyan strukturált finanszírozási rendszert vagy egyéb elkülönített portfóliót alkotnak, vagy annak részét képezik – beleértve az 56. cikk (1) bekezdésének e) és g) pontjában említett megállapodásokat –, amelyben a szanálás alatt álló vállalkozás az egyik fél.

(2) Az (1) bekezdéstől eltérve, ha a 18. cikkben említett szanálási célok eredményesebb eléréséhez és különösen a szerződők fokozottabb védelmének biztosításához szükséges, a szanálási hatóságok átadhatják, módosíthatják vagy megszüntethetik azokat az eszközöket, jogokat vagy kötelezettségeket, amelyekre azonos megállapodás vonatkozik.

60. cikk

Részleges átadás: a kereskedési, klíring- és elszámolási rendszerek védelme

(1) A tagállamok biztosítják, hogy a 26. cikk (3) bekezdésében említett szanálási eszköz alkalmazása ne legyen hatással a 98/26/EK irányelv alá tartozó rendszerek működésére és a rendszerek szabályaira, ha a szanálási hatóság:

a) a szanálás alatt álló vállalkozás eszközeinek, jogainak vagy kötelezettségeinek egy részét, de nem az egészét átadja egy másik vállalkozáshoz; vagy

b) a 41. cikk szerinti kiegészítő hatásköröket felhasználva megszünteti az olyan szerződést vagy módosítja az olyan szerződés feltételeit, amelyben a szanálás alatt álló vállalkozás részes fél, vagy valamely átvevőt helyettesíti annak részes féli minőségében.

(2) Az e cikk (1) bekezdésében említett átadás, megszüntetés vagy módosítás:

a) nem tekinthető az átadásról szóló végzés visszavonásának, amely a 98/26/EK irányelv 5. cikkébe ütközik;

b) nem módosíthatja vagy hatálytalaníthatja az átadásról szóló végzéseknek és a nettósításnak a 98/26/EK irányelv 3. és 5. cikkében előírtak szerinti jogi érvényesíthetőségét, az eszközöknek, értékpapíroknak vagy hiteleszközöknek az említett irányelv 4. cikkében előírtak szerinti felhasználását vagy a nyújtott biztosítéknak az említett irányelv 9. cikkében előírtak szerinti védelmét.

VI. FEJEZET

Eljárási kötelezettségek

61. cikk

Értesítési követelmények

(1) A tagállamok előírják a biztosító, viszontbiztosító vagy az 1. cikk (1) bekezdésének b)–e) pontjában említett vállalkozás igazgatási, irányító vagy felügyelő testülete számára, hogy értesítse a felügyeleti hatóságot, ha úgy ítéli meg, hogy a biztosító, viszontbiztosító vagy az 1. cikk (1) bekezdésének b)–e) pontjában említett vállalkozás a 19. cikk (3) bekezdése értelmében csődhelyzetben van vagy valószínűleg csődbe jut.

(2) A felügyeleti hatóságok tájékoztatja a szanálási hatóságokat a következőkről:

a) az e cikk (1) bekezdése, valamint a 2009/138/EK irányelv 136. cikke, 138. cikkének (1) bekezdése, valamint 139. cikkének (1) bekezdése alapján kapott értesítések;

b) azon intézkedések, amelyek végrehajtására a felügyeleti hatóság az ezen irányelv 15. vagy 16. cikke, továbbá a 2009/138/EK irányelv 137. cikke, 138. cikkének (3) és (5) bekezdése, 139. cikkének (3) bekezdése, valamint 140., 141. és 144. cikke szerinti hatásköreit gyakorolva kötelezi a biztosítót, viszontbiztosítót vagy az 1. cikk (1) bekezdésének b)–e) pontjában említett vállalkozást;

c) a helyreállítási időszak meghosszabbítása a 2009/138/EK irányelv 138. cikkének (4) bekezdése szerint.

A felügyeleti hatóságok eljuttatják továbbá a szanálási hatóságokhoz a biztosító, viszontbiztosító vagy az 1. cikk (1) bekezdésének b)–e) pontjában említett vállalkozás által a 2009/138/EK irányelv 138. cikkének (2) bekezdése alapján benyújtott helyreállítási terv egy példányát, a biztosító, viszontbiztosító vagy az 1. cikk (1) bekezdésének b)–e) pontjában említett vállalkozás által a 2009/138/EK irányelv 139. cikkének (2) bekezdése alapján benyújtott pénzügyi terv egy példányát, valamint adott esetben a felügyeleti hatóságok e dokumentumokra vonatkozó véleményét.

(3) Ha a felügyeleti hatóság vagy a szanálási hatóság megállapítja, hogy a biztosítóval, viszontbiztosítóval vagy az 1. cikk (1) bekezdésének b)–e) pontjában említett vállalkozással összefüggésben teljesülnek a 19. cikk (1) bekezdésének a) és b) pontjában említett feltételek, a megállapításáról haladéktalanul tájékoztatja az alábbi hatóságokat, ha azok nem azonosak vele:

a) az érintett vállalkozás szanálási hatóságát;

b) az érintett vállalkozás felügyeleti hatóságát;

c) az abban a tagállamban működő felügyeleti hatóságot, amelyben az érintett vállalkozás jelentős határokon átnyúló tevékenységet folytat;

d) az abban a tagállamban működő szanálási hatóságot, amelyben az érintett vállalkozás jelentős határokon átnyúló tevékenységet folytat;

e) adott esetben azt a biztosítási garanciarendszert, amelyhez a biztosító tartozik, ha ez szükséges a biztosítási garanciarendszer feladatainak a teljesítéséhez;

f) adott esetben a csoportszintű szanálási hatóságot;

g) az illetékes minisztériumot;

h) adott esetben a csoportfelügyeleti hatóságot;

i) az Európai Rendszerkockázati Testületet és a kijelölt nemzeti makroprudenciális hatóságot.

62. cikk

A szanálási hatóság határozata

(1) Miután a 61. cikk (3) bekezdésének megfelelően tájékoztatást kapott a felügyeleti hatóságtól, vagy saját kezdeményezésére a szanálási hatóság megállapítja, hogy a szóban forgó biztosító, viszontbiztosító vagy az 1. cikk (1) bekezdésének b)–e) pontjában említett vállalkozás vonatkozásában teljesülnek-e a 19. cikk (1) bekezdésében és a 20. cikk (3) bekezdésében foglalt feltételek.

(2) Az arról szóló határozatban, hogy a biztosító, viszontbiztosító vagy az 1. cikk (1) bekezdésének b)–e) pontjában említett vállalkozás esetében sor kerüljön-e szanálási intézkedésre, az alábbi információkat kell feltüntetni:

a) a határozat indokolását;

b) a szanálási intézkedést, amelyet a szanálási hatóság tenni szándékozik, beleértve adott esetben a felszámolás iránti kérelmet, vagyonfelügyelő kijelölését vagy bármely más, az alkalmazandó rendes fizetésképtelenségi eljárás szerinti, illetve a 26. cikk (8) bekezdésétől függően a nemzeti jog szerinti intézkedést.

63. cikk

A szanálási hatóságok eljárási kötelezettségei

(1) A tagállamok biztosítják, hogy a szanálási hatóságok teljesítsék a (2) és (3) bekezdésben előírt követelményeket, amint ez a szanálási intézkedés meghozatalát követően észszerűen kivitelezhető.

(2) A szanálási hatóságok az (1) bekezdésben említett szanálási intézkedésről értesítik a szanálás alatt álló vállalkozást és az alábbi hatóságokat, ha azok nem azonosak vele:

a) a szanálás alatt álló vállalkozás felügyeleti hatóságát;

b) a szanálás alatt álló vállalkozás valamennyi fióktelepének felügyeleti hatóságát;

c) a szanálás alatt álló vállalkozás letelepedése szerinti tagállam központi bankját;

d) adott esetben azt a biztosítási garanciarendszert, amelyhez a szanálás alatt álló vállalkozás tartozik;

e) adott esetben a csoportszintű szanálási hatóságot;

f) az illetékes minisztériumot;

g) adott esetben a csoportfelügyeleti hatóságot;

h) a kijelölt nemzeti makroprudenciális hatóságot és az Európai Rendszerkockázati Testületet;

i) a Bizottságot, az Európai Központi Bankot, az EIOPA-t, az ESMA-t és az EBA-t;

j) ha a szanálás alatt álló vállalkozás a 98/26/EK irányelv 2. cikkének b) pontjában meghatározott intézmény, azon rendszerek üzemeltetőit, amelyekben részt vesz.

(3) A szanálási hatóság az alábbiak révén közzéteszi azon határozat vagy aktus másolatát, amely révén a szanálási intézkedésre sor kerül, vagy a szanálási intézkedés hatásait – többek között a szerződőkre gyakorolt hatásait –, valamint adott esetben a 47., 48. és 49. cikkben említett felfüggesztés vagy korlátozás feltételeit és időtartamát összefoglaló közleményt, illetve biztosítja ezek közzétételét:

a) hivatalos weboldalán;

b) ha az nem azonos a szanálási hatósággal, a felügyeleti hatóság weboldalán és az EIOPA weboldalán;

c) a szanálás alatt álló vállalkozás weboldalán;

d) ha a szanálás alatt álló vállalkozás részvényeit vagy tulajdon- vagy hitelviszonyt megtestesítő egyéb instrumentumait bevezették valamely szabályozott piacra, a szanálás alatt álló vállalkozással kapcsolatos szabályozott információk közzétételéhez a 2004/109/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv[36] 21. cikkének (1) bekezdésével összhangban használt eszközökkel.

(4) Ha a részvényeket vagy tulajdon- vagy hitelviszonyt megtestesítő instrumentumokat nem vezették be szabályozott piacra, a szanálási hatóság biztosítja, hogy a (3) bekezdésben említett instrumentumok bizonyítékául szolgáló dokumentumok eljussanak a szanálás alatt álló vállalkozás részvényeseihez és hitelezőihez, akik, illetve amelyek a szanálás alatt álló vállalkozásnak a szanálási hatóság rendelkezésére álló nyilvántartásaiból vagy adatbázisaiból ismertek.

64. cikk

Titoktartás

(1) A tagállamok biztosítják, hogy a következő személyeket, hatóságokat és szerveket kössék a szakmai titoktartás követelményei, és ne közöljenek bizalmas információt:

a) a szanálási hatóságok;

b) a felügyeleti hatóságok és az EIOPA;

c) az illetékes minisztériumok;

d) az ezen irányelv 42. cikkének megfelelően kijelölt rendkívüli ügyvezetők;

[36] Az Európai Parlament és a Tanács 2004/109/EK irányelve (2004. december 15.) a szabályozott piacra bevezetett értékpapírok kibocsátóival kapcsolatos információkra vonatkozó átláthatósági követelmények harmonizációjáról és a 2001/34/EK irányelv módosításáról (HL L 390., 2004.12.31., 38. o.).

e) a szanálási hatóságok által felkért vagy a felügyeleti hatóságok által megkeresett potenciális vevők, függetlenül attól, hogy megkeresésük vagy felkérésük a vagyonértékesítés alkalmazásának előkészítése volt-e, illetve hogy a felkérés vásárlást eredményezett-e;

f) a szanálási hatóságok, a felügyeleti hatóságok, az illetékes minisztériumok vagy az e) pontban említett potenciális vevők által közvetlenül vagy közvetve megbízott könyvvizsgálók, könyvelők, jogi és szakmai tanácsadók, értékelési és egyéb szakértők;

g) a biztosítási garanciarendszereket kezelő szervek;

h) a finanszírozási rendszerekért felelős szerv;

i) a központi bankok és a szanálási folyamatba bevont egyéb hatóságok;

j) az áthidaló vállalkozás vagy a vagyonkezelő szervezet;

k) az a)–j) pontban említett személyeknek aktuálisan vagy korábban, közvetlenül vagy közvetve, állandó vagy alkalmi jelleggel szolgáltatást nyújtó más személy;

l) a fenti a)–j) pontokban említett szervek vagy vállalkozások felső vezetése, igazgatási, irányító vagy felügyelő testületének tagjai és alkalmazottai kinevezésük alatt és után.

(2) Az (1) bekezdésben foglalt követelmények általánosságának sérelme nélkül a tagállamok biztosítják annak tilalmát, hogy az (1) bekezdésben említett személyek bármely személlyel vagy hatósággal olyan bizalmas információt közöljenek, amelyet a szakmai tevékenységük során szereztek, vagy felügyeleti hatóságtól vagy szanálási hatóságtól annak funkciójával összefüggésben kaptak, kivéve, ha:

a) a közlésre az ezen irányelv szerinti feladataik ellátása során kerül sor;

b) a közlés összefoglaló vagy összesített formában történik úgy, hogy az egyes biztosítók vagy viszontbiztosítók, illetve az 1. cikk (1) bekezdésének b)–e) pontjában említett vállalkozások nem azonosíthatók;

c) a közlésre az információt szolgáltató hatóság, biztosító, viszontbiztosító vagy az 1. cikk (1) bekezdésének b)–e) pontjában említett vállalkozás kifejezett és előzetes hozzájárulásával kerül sor.

A tagállamok biztosítják, hogy az (1) bekezdésben említett személyek elvégzik annak értékelését, hogy az információ közlése milyen hatást gyakorolhat a közérdekre pénzügyi, monetáris vagy gazdaságpolitikai szempontból, a természetes és jogi személyek üzleti érdekeire, illetve az ellenőrzések céljára, valamint a vizsgálatokra és könyvvizsgálatokra.

A második albekezdésben említett hatások értékelésére irányuló eljárás keretében külön értékelést kell készíteni az 5., 7., 9., 10. és 12. cikkben előírt helyreállítási és szanálási tervek tartalmának és részleteinek, illetve a 6., 8. és 13. cikk értelmében elvégzett értékelések eredményeinek közlésével járó hatásokról.

A tagállamok biztosítják, hogy az (1) bekezdésben említett személy vagy szervezet polgári jogi felelősséggel tartozzon e cikk megsértése esetén.

(3) A tagállamok biztosítják, hogy az (1) bekezdés a), b), c), g), i) és j) pontjában említett személyek rendelkezzenek az (1) és (2) bekezdésben előírt titoktartási követelményeknek való megfelelés biztosítását szolgáló belső szabályokkal, többek

között olyan szabályokkal, amelyek biztosítják az információ titkosságát a szanálási eljárásban közvetlenül érintett személyek között.

(4) Az e cikk (1)–(3) bekezdése nem akadályozza meg azt, hogy:

a) az (1) bekezdés a)–i) pontjában említett szervek vagy vállalkozások alkalmazottai és szakértői az egyes szerveken vagy vállalkozásokon belül egymás között információt osszanak meg;

b) a szanálási hatóságok és a felügyeleti hatóságok, beleértve azok alkalmazottait és szakértőit is, szanálási intézkedés tervezése vagy végrehajtása céljából információkat osszanak meg egymással és más uniós szanálási hatóságokkal, más uniós felügyeleti hatóságokkal, illetékes minisztériumokkal, központi bankokkal, biztosítási garanciarendszerekkel, a rendes fizetésképtelenségi eljárásokért felelős hatóságokkal, a makroprudenciális szabályok alkalmazása által a tagállamokban a pénzügyi egyensúly fenntartásáért felelős hatóságokkal, a kötelező könyvvizsgálatok elvégzésével megbízott személyekkel, az EIOPA-val, vagy a 77. cikkre is figyelemmel a szanálási hatóságok feladataival megegyező feladatokat ellátó harmadik országbeli hatóságokkal, vagy a titoktartásra vonatkozó szigorú követelmények betartásával egy potenciális vevővel.

(5) A tagállamok engedélyezhetik az információcserét az alábbiak bármelyikével:

a) szigorú titoktartási követelményekre is figyelemmel bármely más személlyel, ha az a szanálási intézkedés megtervezéséhez és végrehajtásához szükséges;

b) megfelelő körülmények között a saját tagállamuk parlamenti vizsgálóbizottságaival, saját tagállamuk számvevőszékével vagy saját tagállamuk egyéb vizsgálati szerveivel;

c) a következők felügyeletét ellátó nemzeti hatóságokkal: fizetési rendszerek, a rendes fizetésképtelenségi eljárásért felelős hatóságok, olyan hatóságok, amelyeket más pénzügyi szektorbeli szervezetek állami felügyeletével bíztak meg, továbbá a pénzügyi piacok, hitelintézetek és befektetési vállalkozások felügyeletéért felelős hatóságok és az azok nevében eljáró felügyelők, olyan tagállami hatóságok, amelyeknek feladata, hogy a makroprudenciális szabályok révén megőrizzék a pénzügyi rendszer stabilitását a tagállamokban, a pénzügyi rendszer stabilitásának megőrzéséért felelős hatóságok, valamint a kötelező könyvvizsgálatok elvégzésével megbízott személyek.

(6) E cikk (1)–(5) bekezdése nem érinti az információknak büntető- vagy polgári ügyekben folytatott bírósági eljárás keretében történő közlésére vonatkozó nemzeti jogot.

(7) Az EIOPA [Kiadóhivatal: a hatálybalépést követően 18 hónappal]-ig az 1094/2010/EU rendelet 16. cikkével összhangban iránymutatásokat ad ki, amelyekben meghatározza, hogy a (2) bekezdés alkalmazásában hogyan nyújtandó összefoglaló vagy összesített formájú információ.

VII. FEJEZET

Fellebbezési jog és egyéb intézkedések kizárása

65. cikk

Előzetes bírói engedély és a határozatok megtámadására vonatkozó jog

(1) A tagállamok előírhatják, hogy a válságmegelőzési intézkedések vagy a válságkezelési intézkedések meghozatalára vonatkozó határozatok legyenek előzetes bírói engedélyhez kötöttek, feltéve, hogy a válságkezelési intézkedések igénybevételére vonatkozó, nemzeti jog szerinti határozatok esetében az engedély kérelmezésére és a kérelem bírósági vizsgálatára egyaránt gyorsított eljárásban kerül sor.

(2) A tagállamok a nemzeti jogukban biztosítják az ezen irányelv szerinti válságmegelőzési intézkedések meghozatalára vonatkozó határozatokkal vagy a válságkezelési intézkedések meghozatalától eltérő bármely hatáskör gyakorlására vonatkozó határozatokkal szembeni fellebbezés jogát.

(3) A tagállamok biztosítják, hogy a válságkezelési intézkedések meghozatalára vonatkozó határozatok által érintett személyeknek legyen joguk a határozattal szembeni fellebbezéshez.

A tagállamok biztosítják, hogy a válságkezelési intézkedés felülvizsgálata gyors legyen, valamint hogy a nemzeti bíróságok saját értékelésükhöz alapként használják fel a szanálási hatóságok által az adatok vonatkozásban készített gazdasági értékeléseket.

(4) A (3) bekezdésben említett fellebbezési jogra a következő követelmények alkalmazandók:

a) a fellebbezés benyújtása nem vonja maga után a megtámadott határozat joghatásainak automatikus felfüggesztését;

b) a szanálási hatóság határozata azonnal végrehajtható és azt a megdönthető vélelmet állítja fel, hogy a közérdekkel ellentétes volna, ha annak végrehajtását felfüggesztenék.

Ha arra a 26. cikk (3) bekezdésében említett szanálási eszközöket alkalmazó vagy a szanálási hatásköreiket gyakorló szanálási hatóságok eljárása során a szanálás alatt álló vállalkozás részvényeiből, tulajdonviszonyt megtestesítő egyéb instrumentumaiból, eszközeiből, jogaiból vagy kötelezettségeiből vásárló, jóhiszeműen eljáró harmadik felek érdekeinek védelme céljából szükség van, a szanálási hatóság határozatának megsemmisítése nem érinti azokat a közigazgatási intézkedéseket vagy ügyleteket, amelyeket az érintett szanálási hatóság a megsemmisített határozat alapján, azt követően hajtott végre. Ebben az esetben a szanálási hatóságok által hozott jogsértő határozatra vagy intézkedésre vonatkozó jogorvoslatnak a kérelmező által a megsemmisített határozat vagy intézkedés eredményeként elszenvedett veszteség kompenzálására kell korlátozódnia.

66. cikk

Egyéb eljárásokra vonatkozó korlátozások

(1) A 62. cikk (2) bekezdésének b) pontja sérelme nélkül – ha a 19. cikk (1) bekezdésében vagy a 20. cikk (3) bekezdésében említett szanálási feltételek teljesülése megállapítást nyert – a tagállamok biztosítják a szanálás alatt álló vállalkozás, valamint a biztosító, viszontbiztosító vagy az 1. cikk (1) bekezdésének b)–e) pontjában említett vállalkozás vonatkozásában, hogy rendes fizetésképtelenségi eljárás csak a szanálási hatóság kezdeményezésére legyen megindítható, valamint azt, hogy a biztosítót, viszontbiztosítót vagy az 1. cikk (1) bekezdésének b)–e) pontjában említett vállalkozást rendes fizetésképtelenségi eljárás alá helyező határozatot csak a szanálási hatóság beleegyezésével lehessen meghozni.

(2) Az (1) bekezdés alkalmazásában a tagállamok biztosítják, hogy:

a) a felügyeleti hatóságok és a szanálási hatóságok késedelem nélkül értesítést kapjanak, ha egy biztosító, viszontbiztosító vagy az 1. cikk (1) bekezdésének b)–e) pontjában említett vállalkozás vonatkozásában rendes fizetésképtelenségi eljárás megindítása iránti kérelem érkezik, tekintet nélkül arra, hogy a biztosító, viszontbiztosító vagy vállalkozás szanálás alatt áll-e, vagy a 63. cikk (3) és (4) bekezdése szerint sor került-e határozat közzétételére;

b) a rendes fizetésképtelenségi eljárás megindítására irányuló kérelemről csak akkor lehessen döntést hozni, ha az a) pontban említett értesítésekre sor került és a következők valamelyike fennáll:

i. a szanálási hatóság értesítette a rendes fizetésképtelenségi eljárásokért felelős hatóságokat arról, hogy nem áll szándékában szanálási intézkedést hozni a biztosító, viszontbiztosító vagy az 1. cikk (1) bekezdésének b)–e) pontjában említett vállalkozás tekintetében;

ii. az a) pontban említett értesítések időpontjától számított 7 napos időtartam lejárt.

(3) A hitelbiztosítékok érvényesítésére vonatkozó, a 48. cikk szerinti korlátozások sérelme nélkül a tagállamok biztosítják, hogy ha a 26. cikk (3) bekezdésében említett szanálási eszközök és a III. cím IV. fejezetében említett szanálási hatáskörök eredményes alkalmazásához, illetve gyakorlásához szükséges, a szanálási hatóságok felkérhessenek valamely bíróságot, hogy a kitűzött célokkal összhangban lévő időtartamra függesszen fel minden olyan jogi intézkedést vagy eljárást, amelyben egy szanálás alatt álló vállalkozás érintett vagy azzá válik.

IV. CÍM

HATÁROKON ÁTNYÚLÓ TEVÉKENYSÉGŰ CSOPORTOK SZANÁLÁSA

67. cikk

A több tagállamot érintő döntéshozatallal kapcsolatos általános alapelvek

A tagállamok biztosítják, hogy abban az esetben, ha az ezen irányelv alapján meghozott döntések vagy intézkedések egy vagy több másik tagállamra is hatást gyakorolnak, a hatóságaik vegyék figyelembe az alábbi általános alapelveket:

a) a szanálási intézkedések meghozatalakor a döntéshozatalnak hatékonynak kell lennie, és a szanálási költségeket a lehető legalacsonyabban kell tartani;

b) a döntéseket és intézkedéseket kellő időben, szükség esetén sürgős jelleggel kell meghozni;

c) a szanálási hatóságoknak, a felügyeleti hatóságoknak és az egyéb hatóságoknak együtt kell működniük egymással annak érdekében, hogy a döntéshozatal és az intézkedések végrehajtása koordináltan és hatékonyan történjen;

d) az egyes tagállamokon belül az érintett hatóságok szerepkörét és felelősségi körét egyértelműen meg kell határozni;

e) kellő figyelmet kell fordítani a szereplők érdekeire, arra, hogy a határozatok, valamint a meghozott és mellőzött intézkedések milyen – esetlegesen káros – hatással járhatnak a szerződőkre, a pénzügyi stabilitásra, a költségvetési forrásokra, a biztosítási garanciarendszerekre, valamint a gazdaságra és a társadalomra azokban a tagállamokban, amelyekben a legfelső szintű anyavállalat és leányvállalatai tevékenységet folytatnak, vagy amelyeket jelentős határokon átnyúló tevékenységük érint;

f) kellő figyelmet kell fordítani arra, hogy a különböző érintett tagállamok érdekei egyensúlyban legyenek, valamint annak elkerülésére, hogy egyes tagállamok érdekei méltánytalanul sérüljenek vagy indokolatlanul előtérbe kerüljenek;

g) szanálási intézkedések meghozatalakor a szanálási hatóságoknak figyelembe kell venniük és követniük kell a 11. cikkben említett csoportszintű szanálási terveket, kivéve, ha a szanálási hatóságok – az adott eset körülményeit figyelembe véve – úgy értékelik, hogy a 18. cikkben említett szanálási célok hatékonyabban megvalósíthatók olyan intézkedések révén, amelyeket a szanálási tervek nem írnak elő;

h) a javasolt határozatnak vagy intézkedésnek átláthatónak kell lennie minden olyan esetben, amikor a határozat vagy intézkedés hatással lehet bármely érintett tagállam szerződőire, reálgazdaságára, pénzügyi stabilitására, költségvetési forrásaira és adott esetben biztosítási garanciarendszerére és finanszírozási rendszerére.

68. cikk

Szanálási kollégiumok

(1) A csoportszintű szanálási hatóságok szanálási kollégiumokat hoznak létre, amelyek végrehajtják a 10., 11., 14., 16., 70. és 71. cikkben említett feladatokat, és adott esetben biztosítják a harmadik országok szanálási hatóságaival való együttműködést és koordinációt.

A szanálási kollégiumok mindenekelőtt keretet biztosítanak a csoportszintű szanálási hatóság és a többi érintett szanálási hatóság, valamint adott esetben az érintett felügyeleti hatóságok és csoportfelügyeleti hatóságok számára a következő feladatok végrehajtásához:

a) a csoportszintű szanálási tervek kidolgozásához, valamint a szanálási hatáskörök csoportokra történő alkalmazásához kapcsolódó információk cseréje;

b) a 10. és 11. cikk szerinti csoportszintű szanálási tervek kidolgozása;

c) a 14. cikknek megfelelően a csoportok szanálhatóságának értékelése;

d) a 16. cikk alapján a csoportok szanálhatósága előtt álló akadályok kezelésére vagy megszüntetésére vonatkozó hatáskörök gyakorlása;

e) döntés a 70. vagy 71. cikkben említett csoportszintű szanálási program létrehozásának szükségességéről;

f) a 70. vagy 71. cikknek megfelelően javasolt csoportszintű szanálási programról való megállapodás elősegítése;

g) a csoportszintű szanálási stratégiákról és programokról szóló nyilvános kommunikáció koordinálása;

h) a biztosítási garanciarendszerek vagy finanszírozási rendszerek igénybevételének összehangolása.

Ezen túlmenően a szanálási kollégiumokat a határokon átnyúló tevékenységű csoportok szanálásával kapcsolatos egyes kérdések megvitatására szolgáló fórumként is igénybe lehet venni.

(2) A szanálási kollégiumok az alábbi tagokból állnak:

a) a csoportszintű szanálási hatóság;

b) minden olyan tagállam szanálási hatóságai, amelyben csoportfelügyelet alá tartozó leányvállalatot hoztak létre;

c) azoknak a tagállamoknak a szanálási hatóságai, amelyekben az 1. cikk (1) bekezdésének b), d) vagy e) pontjában említett, a csoporthoz tartozó egy vagy több vállalkozás anyavállalata letelepedett;

d) a csoportfelügyeleti hatóság és azoknak a tagállamoknak az a felügyeleti hatóságai, amelyekben a szanálási hatóság tagja a szanálási kollégiumnak;

e) az illetékes minisztériumok, ha a szanálási kollégiumban tagsággal rendelkező szanálási hatóságok nem azonosak az illetékes minisztériumokkal;

f) adott esetben a tagállam biztosítási garanciarendszeréért felelős hatóság, ha az adott tagállam szanálási hatósága tagja egy szanálási kollégiumnak;

g) az EIOPA, figyelemmel a (4) bekezdésre;

h) az azon tagállamokban működő szanálási hatóságok, amelyekben a csoporthoz tartozó biztosítók vagy viszontbiztosítók jelentős határokon átnyúló tevékenységet folytatnak.

A g) pont alkalmazásában az EIOPA hozzájárul a szanálási kollégiumok hatékony, eredményes és következetes működésének elősegítéséhez és ellenőrzéséhez, valamint a szanálási kollégiumok konvergenciájához. Ennek érdekében az EIOPA meghívást kap a szanálási kollégium üléseire. Az EIOPA nem rendelkezik szavazati joggal.

A h) pont alkalmazásában a szanálási hatóságok részvétele a hatékony információcsere céljának elérésére korlátozódik.

(3) Harmadik országbeli szanálási hatóságok, ha az Unióban letelepedett anyavállalat vagy vállalkozás az adott harmadik országban biztosító vagy viszontbiztosító leányvállalattal vagy olyan fiókteleppel rendelkezik, amely jelentősnek minősülne, ha az Unióban lenne, megfigyelőként meghívhatók a szanálási kollégiumban való részvételre, feltéve, hogy az e hatóságok vonatkozásában érvényes titoktartási követelmények a csoportszintű szanálási hatóság véleménye szerint egyenértékűek a 77. cikkben szereplő titoktartási követelményekkel.

(4) A szanálási kollégium elnöki tisztét a csoportszintű szanálási hatóság tölti be. Ebben a minőségében a csoportszintű szanálási hatóság:

a) a szanálási kollégium többi tagjával folytatott konzultációt követően a szanálási kollégium működésére vonatkozóan írásba foglalt szabályokat és eljárásokat alkot;

b) koordinálja a szanálási kollégium valamennyi tevékenységét;

c) összehívja a szanálási kollégium üléseit és ellátja azok elnöki tisztét, valamint teljeskörűen, előre tájékoztatja a szanálási kollégium minden tagját a szanálási kollégium üléseinek szervezéséről, a legfontosabb megvitatandó kérdésekről és a tárgyalandó napirendi pontokról;

d) tájékoztatja a szanálási kollégium tagjait a tervezett ülésekről annak érdekében, hogy azok kérelmezhessék az azon való részvételt;

e) a sajátos igények figyelembevételével határoz arról, hogy mely tagok és megfigyelők kapjanak meghívást a szanálási kollégium egyes üléseire, figyelembe véve azt, hogy a megvitatandó kérdés mennyire releváns ezen tagok és megfigyelők szempontjából;

f) a kollégium valamennyi tagját folyamatosan és kellő időben tájékoztatja a meghozott határozatokról és a szóban forgó ülések eredményeiről.

Az e) pont ellenére a szanálási hatóságoknak joguk van részt venni a szanálási kollégium ülésein minden olyan esetben, amikor együttes hozatal hatálya alá tartozó vagy a tagállamhoz tartozó csoporthoz tartozó vállalkozással kapcsolatos kérdések szerepelnek az ülés napirendjén.

(5) A csoportszintű szanálási hatóságok nem kötelesek szanálási kollégiumot létrehozni, ha más csoportok vagy kollégiumok az (1) bekezdésben meghatározott funkciókkal megegyező funkciókkal rendelkeznek és ugyanazokat a feladatokat látják el, valamint megfelelnek az ebben a cikkben és a 69. cikkben megállapított valamennyi feltételnek és eljárásnak, beleértve a szanálási kollégiumokban való tagsággal és

részvétellel kapcsolatosakat is. Ebben az esetben az ezen irányelvben foglalt, szanálási kollégiumokra vonatkozó összes hivatkozást a többi csoportra vagy kollégiumra vonatkozó hivatkozásként kell értelmezni.

(6) Az EIOPA szabályozási standardtervezeteket dolgoz ki, amelyek részletesen meghatározzák a szanálási kollégiumok operatív működését az (1) bekezdésben említett feladatok ellátása tekintetében.

Az EIOPA az említett szabályozástechnikai standardtervezeteket [Kiadóhivatal: a hatálybalépést követően 18 hónappal]-ig benyújtja a Bizottságnak.

A Bizottság felhatalmazást kap az első albekezdésben említett szabályozási standardoknak az 1094/2010/EU rendelet 10–14. cikkével összhangban történő elfogadására.

69. cikk

Információcsere

(1) A 64. cikkre is figyelemmel a szanálási hatóságoknak és a felügyeleti hatóságoknak kérésre biztosítaniuk kell egymás számára a többi hatóság ezen irányelv szerinti feladatainak ellátásához szükséges összes információt.

(2) A csoportszintű szanálási hatóság koordinálja a releváns információk szanálási hatóságok közötti áramlását. A csoportszintű szanálási hatóság mindenekelőtt a 68. cikk (1) bekezdése második albekezdésének b)–h) pontjában említett feladatok ellátásának elősegítése céljából kellő időben a többi tagállam szanálási hatóságainak rendelkezésére bocsát minden kapcsolódó információt.

(3) A szanálási hatóság csak akkor továbbíthatja a harmadik országbeli felügyeleti vagy szanálási hatóság által szolgáltatott információkat, ha a harmadik országbeli felügyeleti vagy szanálási hatóság hozzájárult a továbbításhoz.

A szanálási hatóságok nem kötelesek továbbítani ezeket az információkat, ha a harmadik országbeli felügyeleti vagy szanálási hatóság nem járult hozzá azok továbbításához.

70. cikk

A csoport valamely leányvállalatát érintő csoportszintű szanálás

(1) Ha valamely szanálási hatóság úgy határoz, hogy egy biztosító, viszontbiztosító vagy az 1. cikk (1) bekezdésének b)–e) pontjában említett vállalkozás, amely egy csoport leányvállalata, megfelel a 19. cikk (1) bekezdésében vagy a 20. cikk (3) bekezdésében meghatározott szanálási feltételeknek, a hatóság haladéktalanul közli a csoportszintű szanálási hatósággal – ha az nem azonos vele –, a csoportfelügyeleti hatósággal, valamint a szóban forgó csoport szanálási kollégiumának tagjaival a következő információkat:

a) az arról szóló határozatot, hogy a biztosító, viszontbiztosító vagy az 1. cikk (1) bekezdésének b)–e) pontjában említett vállalkozás megfelel a 19. vagy a 20. cikkben szereplő feltételeknek;

b) azon szanálási intézkedéseket vagy fizetésképtelenségi intézkedéseket, amelyeket a szanálási hatóság az adott biztosító, viszontbiztosító vagy az 1.

cikk (1) bekezdésének b)–e) pontjában említett vállalkozás esetében megfelelőnek ítél.

(2) Az (1) bekezdésben említett értesítés kézhezvételekor a csoportszintű szanálási hatóság az érintett szanálási kollégium többi tagjával folytatott konzultációt követően értékeli az (1) bekezdés b) pontjának megfelelően közölt szanálási vagy egyéb intézkedéseknek a csoportra és a más tagállamokban lévő, csoporthoz tartozó vállalkozásokra gyakorolt lehetséges hatását és azt, hogy a szanálási vagy egyéb intézkedések valószínűsítik-e azt, hogy egy másik tagállamban lévő, csoporthoz tartozó szervezet esetében teljesülnek a 19. cikk (1) bekezdésében vagy a 20. cikk (3) bekezdésében említett szanálási feltételek.

(3) Ha a csoportszintű szanálási hatóság úgy értékeli, hogy az (1) bekezdés b) pontjának megfelelően közölt szanálási vagy egyéb intézkedések nem valószínűsítik, hogy egy másik tagállamban lévő, csoporthoz tartozó vállalkozás vonatkozásában teljesülnek a 19. cikk (1) bekezdésében vagy a 20. cikk (3) bekezdésében meghatározott feltételek, a biztosító, viszontbiztosító vagy az 1. cikk (1) bekezdésének b)–e) pontjában említett vállalkozás tekintetében felelős szanálási hatóság meghozhatja az e cikk (1) bekezdésének b) pontja szerint általa közölt szanálási vagy egyéb intézkedéseket.

(4) Ha a csoportszintű szanálási hatóság értékelése szerint az e cikk (1) bekezdése b) pontjának megfelelően közölt szanálási vagy egyéb intézkedések valószínűsítik, hogy egy másik tagállamban lévő, csoporthoz tartozó vállalkozás vonatkozásában teljesülnek a 19. cikk (1) bekezdésében vagy a 20. cikk (3) bekezdésében meghatározott feltételek, akkor a csoportszintű szanálási hatóságnak az (1) bekezdésben említett értesítés kézhezvételétől számított legfeljebb 24 órán belül csoportszintű szanálási programot kell javasolnia, és a javaslatot be kell nyújtania a szanálási kollégiumhoz. A 24 órás határidő az (1) bekezdésben említett értesítést közlő szanálási hatóság engedélyével meghosszabbítható.

(5) A csoportszintű szanálási hatóság által végzett értékelés hiányában 24 órán vagy a megállapodás szerinti hosszabb időtartamon belül, az (1) bekezdés szerinti értesítés beérkezését követően az (1) bekezdésben említett értesítést közlő szanálási hatóság végrehajthatja az említett bekezdés b) pontjának megfelelő értesítés szerinti szanálási vagy egyéb intézkedéseket.

(6) A (4) bekezdésben említett csoportszintű szanálási program:

a) felvázolja azokat a szanálási intézkedéseket, amelyeket az érintett szanálási hatóságoknak a legfelső szintű anyavállalattal vagy a csoporthoz tartozó egyes vállalkozásokkal kapcsolatban meg kell hozniuk a 18. cikkben említett szanálási célok elérése és a 22. cikkben említett, szanálásra irányadó általános elveknek való megfelelés érdekében;

b) meghatározza az a) pontban említett szanálási intézkedések koordinálásának módját;

c) finanszírozási tervet állapít meg, amely a 10. cikk (2) bekezdésének e) pontjával összhangban figyelembe veszi a csoportszintű szanálási tervet és a felelősségmegosztás abban meghatározott elveit.

(7) A (8) bekezdésre is figyelemmel a csoportszintű szanálási program a csoportszintű szanálási hatóság és a csoportszintű szanálási programba bevont leányvállalatokért felelős szanálási hatóságok együttes határozatának formájában jön létre.

Az EIOPA valamely szanálási hatóság kérésére az 1094/2010/EU rendelet 31. cikke (2) bekezdésének c) pontjával összhangban segítheti a szanálási hatóságokat az együttes határozat meghozatalában.

(8) Az a szanálási hatóság, amely nem ért egyet a csoportszintű szanálási hatóság által javasolt csoportszintű szanálási programmal, vagy úgy véli, hogy a szerződők, a reálgazdaság és a pénzügyi stabilitás védelme érdekében a csoportszintű szanálási rendszerben javasoltaktól eltérő független szanálási intézkedéseket kell hoznia egy biztosító, viszontbiztosító vagy az 1. cikk (1) bekezdésének b)–e) pontjában említett vállalkozás vonatkozásában:

a) részletesen ismerteti a véleménykülönbség vagy a csoportszintű szanálási programtól való eltérés okait;

b) értesíti a csoportszintű szanálási hatóságot és a csoportszintű szanálási programba bevont többi szanálási hatóságot az a) pontban említett okokról;

c) tájékoztatja a csoportszintű szanálási hatóságot és a csoportszintű szanálási programba bevont többi szanálási hatóságot azokról a szanálási intézkedésekről, amelyek végrehajtását tervezi.

A véleménykülönbség okainak ismertetésekor a szanálási hatóság figyelembe veszi a 11. cikkben említett csoportszintű szanálási terveket, a tervezett intézkedések potenciális hatását az érintett tagállamok szerződőire, reálgazdaságára és pénzügyi stabilitására, valamint a szanálási intézkedések potenciális hatását a csoport más részeire.

(9) Azok a szanálási hatóságok, amelyek egyetértenek a csoportszintű szanálási hatóság által javasolt csoportszintű szanálási programmal, az egyet nem értő szanálási hatóságok részvétele nélkül is együttes határozatot hozhatnak a tagállamukban található, csoporthoz tartozó vállalkozásokra vonatkozó csoportszintű szanálási programról.

(10) A (7) és a (9) bekezdésben említett együttes határozatot, valamint a (8) bekezdés alapján hozott szanálási intézkedéseket az érintett tagállamok szanálási hatóságai véglegesként ismerik el és alkalmazzák.

(11) A hatóságok kötelesek az e cikkben említett összes intézkedést haladéktalanul, a helyzet sürgősségére való kellő figyelemmel végrehajtani.

(12) Ha csoportszintű szanálási program végrehajtására nem kerül sor, a valamely csoporthoz tartozó vállalkozás tekintetében szanálási intézkedést hozó szanálási hatóságok szorosan együttműködnek a szanálási kollégiumon belül annak érdekében, hogy a csoporthoz tartozó valamennyi csődhelyzetben lévő vagy valószínűleg csődbe jutó vállalkozásra kiterjedő koordinált szanálási stratégiát alakítsanak ki.

(13) A valamely csoporthoz tartozó vállalkozás tekintetében szanálási intézkedéseket hozó szanálási hatóságok rendszeresen és teljeskörűen tájékoztatják a szanálási kollégium tagjait az említett lépésekről és intézkedésekről és az azok terén elért előrehaladásról.

71. cikk

A legfelső szintű anyavállalatot érintő csoportszintű szanálás

(1) Az a csoportszintű szanálási hatóság, amely úgy határoz, hogy a felelősségi körébe tartozó legfelső szintű anyavállalat teljesíti a 19. cikk (1) bekezdésében vagy a 20. cikk (3) bekezdésében említett feltételeket, haladéktalanul közli a csoportfelügyeleti hatósággal és a szóban forgó csoport szanálási kollégiumának többi tagjával a 70. cikk (1) bekezdésének a) és b) pontjában említett információkat.

A 70. cikk (1) bekezdésének b) pontjában említett szanálási vagy fizetésképtelenségi intézkedések közé tartozhat a 70. cikk (6) bekezdésével összhangban kialakított csoportszintű szanálási program végrehajtása, ha az alábbi körülmények bármelyike fennáll:

a) a 70. cikk (1) bekezdése b) pontjának megfelelően közölt, anyavállalati szintű szanálási vagy egyéb intézkedések valószínűsítik, hogy egy másik tagállamban lévő, csoporthoz tartozó vállalkozás vonatkozásában teljesülnek a 19. cikk (1) bekezdésében vagy a 20. cikk (3) bekezdésében meghatározott feltételek;

b) az anyavállalati szintű szanálási vagy egyéb intézkedések nem elégségesek a helyzet stabilizálásához, vagy valószínűsíthetően nem járnak optimális eredménnyel;

c) a szanálási hatóságok megállapították, hogy a felelősségi körükbe tartozó egy vagy több leányvállalat megfelel a 19. cikk (1) bekezdésében vagy a 20. cikk (3) bekezdésében említett feltételeknek;

d) a csoportszintű szanálási vagy egyéb intézkedések előnyeiből a csoport leányvállalatai oly módon részesülnek, amely miatt a csoportszintű szanálási program alkalmazása helyénvaló.

(2) Ha a csoportszintű szanálási hatóság által az (1) bekezdés értelmében javasolt intézkedések nem tartalmaznak csoportszintű szanálási programot, a csoportszintű szanálási hatóságnak a szanálási kollégium tagjaival folytatott konzultációt követően kell meghoznia határozatát.

(3) Ha a csoportszintű szanálási hatóság által az (1) bekezdés értelmében javasolt intézkedések tartalmaznak csoportszintű szanálási programot, a csoportszintű szanálási program a csoportszintű szanálási hatóság és a csoportszintű szanálási program hatálya tartozó leányvállalatokért felelős szanálási hatóságok együttes határozatának formájában jön létre.

Az EIOPA valamely szanálási hatóság kérésére az 1094/2010/EU rendelet 31. cikke (2) bekezdésének c) pontjával összhangban segítheti a szanálási hatóságokat az együttes határozat meghozatalában.

(4) Az a szanálási hatóság, amely nem ért egyet a csoportszintű szanálási hatóság által javasolt csoportszintű szanálási programmal vagy attól eltér, vagy úgy véli, hogy a pénzügyi stabilitás érdekében a csoportszintű szanálási rendszerben javasoltaktól eltérő független szanálási intézkedéseket kell hoznia egy biztosító, viszontbiztosító vagy az 1. cikk (1) bekezdésének b)–e) pontjában említett vállalkozás vonatkozásában:

a) részletesen ismerteti a véleménykülönbség vagy a csoportszintű szanálási programtól való eltérés okait;

b) értesíti a csoportszintű szanálási hatóságot és a csoportszintű szanálási programba bevont többi szanálási hatóságot az a) pontban említett okokról;

c) tájékoztatja a csoportszintű szanálási hatóságot és a csoportszintű szanálási programba bevont többi szanálási hatóságot azokról az intézkedésekről, amelyek végrehajtását tervezi.

A véleménykülönbség okainak ismertetésekor az érintett szanálási hatóság figyelembe veszi a 11. cikkben említett csoportszintű szanálási terveket, a tervezett intézkedések potenciális hatását az érintett tagállamok pénzügyi stabilitására, valamint a szanálási intézkedések potenciális hatását a csoport más részeire.

(5) Azok a szanálási hatóságok, amelyek egyetértenek a csoportszintű szanálási hatóság által javasolt csoportszintű szanálási programmal, az egyet nem értő szanálási hatóságok részvétele nélkül is együttes határozatot hozhatnak a tagállamukban található, csoporthoz tartozó vállalkozásokra vonatkozó csoportszintű szanálási programról.

(6) A (3) vagy az (5) bekezdésben említett együttes határozatot, valamint a (4) bekezdésben említett intézkedéseket az érintett tagállamok szanálási hatóságai véglegesként ismerik el és alkalmazzák.

(7) A hatóságok kötelesek az e cikk (1)–(6) bekezdésében említett összes intézkedést haladéktalanul, a helyzet sürgősségére való kellő figyelemmel végrehajtani.

(8) Ha csoportszintű szanálási program végrehajtására nem kerül sor, a valamely csoporthoz tartozó vállalkozás tekintetében szanálási intézkedést hozó szanálási hatóságok szorosan együttműködnek a szanálási kollégiumon belül annak érdekében, hogy a csoporthoz tartozó valamennyi érintett vállalkozásra kiterjedő koordinált szanálási stratégiát alakítsanak ki.

(9) A valamely csoporthoz tartozó vállalkozás tekintetében szanálási intézkedéseket hozó szanálási hatóságoknak rendszeresen és teljeskörűen tájékoztatniuk kell a szanálási kollégium tagjait az említett lépésekről és intézkedésekről és az azok terén elért előrehaladásról.

V. CÍM

KAPCSOLATOK HARMADIK ORSZÁGOKKAL

72. cikk

Harmadik országokkal kötött megállapodások

(1) A Bizottság az EUMSZ 218. cikkével összhangban javaslatot terjeszthet a Tanács elé többek között a szanálási hatóságok és a harmadik országbeli hatóságok között a biztosítókra és viszontbiztosítókra, harmadik országbeli biztosítókra és viszontbiztosítókra, valamint csoportokra vonatkozó helyreállítási és szanálási tervek készítésével kapcsolatos információcserét célzó együttműködés módjait szabályozó, egy vagy több harmadik országgal kötendő megállapodásokkal kapcsolatos tárgyalások tekintetében, az alábbi helyzetekben.

(2) Az (1) bekezdésben említett megállapodások célja, hogy biztosítsák a szanálási hatóságok és az érintett harmadik országbeli hatóságok közötti együttműködést szolgáló folyamatokat és szabályokat a 76. cikkben említett feladatok és hatáskörök egy részének vagy összességének végrehajtásával, illetve gyakorlásával összefüggésben.

(3) A tagállamok kétoldalú megállapodásokat köthetnek harmadik országokkal az (1) és a (2) bekezdésben említett ügyeket illetően azt megelőzően, hogy hatályba lépne az (1) bekezdésben említett, az érintett harmadik országgal kötött megállapodás, ha e kétoldalú megállapodások összhangban vannak e címmel.

73. cikk

Harmadik országbeli szanálási eljárások elismerése és végrehajtása

(1) A 72. cikk (1) bekezdésében előírt, az érintett harmadik országgal kötött nemzetközi megállapodás hatálybalépéséig és ilyen megállapodás hiányában a harmadik országbeli szanálási eljárások tekintetében e cikk alkalmazandó. E cikk alkalmazandó a 72. cikk (1) bekezdésében előírt, az érintett harmadik országgal kötött nemzetközi megállapodás hatálybalépését követően is, amennyiben a megállapodás nem rendelkezik a harmadik országbeli szanálási eljárások elismeréséről és végrehajtásáról.

(2) Az érintett szanálási hatóság határoz arról, hogy – a 74. cikkben foglaltak kivételével – elismeri és végrehajtja-e a harmadik országbeli biztosító vagy viszontbiztosító uniós leányvállalatával vagy uniós fióktelepével vagy anyavállalattal kapcsolatos harmadik országbeli szanálási eljárásokat.

A határozatban kellő figyelmet kell fordítani minden olyan tagállam érdekeire, amelyben egy harmadik országbeli biztosító vagy viszontbiztosító vagy anyavállalat működik, különösen a csoport többi része és a szerződők, a reálgazdaság és e tagállamok pénzügyi stabilitása tekintetében.

(3) A tagállamok biztosítják, hogy a szanálási hatóságok rendelkezzenek legalább a következő hatáskörökkel:

a) szanálási hatáskörök gyakorlása a következőkkel kapcsolatban:

i. harmadik országbeli biztosító, viszontbiztosító vagy anyavállalat olyan eszközei, amelyek saját tagállamában találhatók, vagy amelyekre saját tagállamának joga az irányadó;

ii. harmadik országbeli biztosító vagy viszontbiztosító olyan jogai vagy kötelezettségei, amelyeket a saját tagállamában lévő uniós fióktelep tart nyilván, vagy amelyekre saját tagállamának joga az irányadó, vagy ha az ilyen jogokkal és kötelezettségekkel kapcsolatos követelések saját tagállamában érvényesíthetők;

b) az adott tagállamban letelepedett uniós leányvállalat részvényei vagy tulajdonviszonyt megtestesítő instrumentumai átadásának végrehajtása, beleértve másik személy kötelezését a végrehajtásra;

c) a 47., 48. és 49. cikkben előírt hatáskörök gyakorlása az e cikk (1) bekezdésében említett vállalkozással szerződéses viszonyban álló bármely fél jogaival kapcsolatban, ha e hatáskörök a harmadik országbeli szanálási eljárások végrehajtásához szükségesek; valamint

d) a szerződések felmondásához, likvidálásához vagy esedékességének előrehozásához való bármely jog érvényesíthetetlenné tétele, vagy az (1) bekezdésben említett vállalkozások vagy a csoporthoz tartozó egyéb vállalkozások szerződéses jogainak befolyásolása, ha egy ilyen jog a harmadik országbeli biztosító vagy viszontbiztosító, az érintett vállalkozások anyavállalata, vagy a csoporthoz tartozó egyéb vállalkozások tekintetében – akár maga a harmadik országbeli szanálási hatóság által, akár a harmadik országnak a szanálási intézkedésekre vonatkozó jogi vagy szabályozási előírásai szerinti egyéb módon – hozott szanálási intézkedésből fakad, feltéve, hogy a lényeges szerződéses kötelezettségek – beleértve a fizetési és a teljesítési kötelezettségeket, valamint a biztosíték nyújtását is – továbbra is teljesülnek.

(4) Ha arra a közérdek miatt szükség van, a szanálási hatóságok szanálási intézkedéseket hozhatnak egy anyavállalattal szemben, ha az érintett harmadik országbeli hatóság úgy határoz, hogy az anyavállalat adott harmadik országban létrehozott biztosító vagy viszontbiztosító leányvállalata az adott harmadik ország jogának értelmében megfelel a szanálás feltételeinek. Ennek céljából a tagállamok biztosítják, hogy a szanálási hatóságok bármilyen szanálási eszközt alkalmazhatnak az adott anyavállalat tekintetében, továbbá a 46. cikk alkalmazandó.

(5) A harmadik országbeli szanálási eljárások elismerése és végrehajtása nem sértheti az adott esetben ezen irányelvvel összhangban alkalmazandó nemzeti jog szerinti rendes fizetésképtelenségi eljárásokat.

74. cikk

Harmadik országbeli szanálási eljárások elismerésének vagy végrehajtásának megtagadásához való jog

A szanálási hatóság elutasíthatja a harmadik országbeli szanálási eljárásoknak a 73. cikk szerinti elismerését vagy végrehajtását, ha úgy ítéli meg, hogy:

a) a harmadik országbeli szanálási eljárások káros hatást gyakorolnának a szanálási hatóság tagállamának pénzügyi stabilitására, vagy az eljárások káros hatást gyakorolnának egy másik tagállam pénzügyi stabilitására;

b) a 18. cikkben említett szanálási célok közül egy vagy több elérése érdekében valamely uniós fióktelep kapcsán a 75. cikk szerinti független szanálási intézkedésre van szükség;

c) a hitelezők a harmadik országbeli székhely szerinti szanálási eljárás alapján nem részesülnének a hasonló törvényes jogokkal rendelkező harmadik országbeli hitelezőkkel egyenlő elbánásban;

d) a harmadik országbeli szanálási eljárások elismerése vagy végrehajtása jelentős költségvetési következményekkel járna a tagállam számára; vagy

e) az elismerés vagy a végrehajtás a nemzeti joggal ellentétes lenne.

75. cikk

Az Uniós fióktelepek szanálása

(1) A tagállamok biztosítják, hogy a szanálási hatóságok rendelkezzenek a szükséges hatáskörrel az olyan uniós fióktelepek tekintetében meghozandó intézkedések megtételéhez, amelyek nem állnak harmadik országbeli szanálási eljárás alatt, vagy amelyek harmadik országbeli szanálási eljárás alatt állnak, és a 74. cikkben említett körülmények valamelyike érvényesül.

A tagállamok biztosítják a 46. cikk alkalmazását ezen hatáskörök gyakorlása tekintetében.

(2) A tagállamok biztosítják, hogy a szanálási hatóságok gyakorolhassák az (1) bekezdésben előírt hatásköröket, ha a szanálási hatóság megítélése szerint az intézkedésre közérdek miatt van szükség, és a következő feltételek közül egy vagy több teljesül:

a) az uniós fióktelep már nem teljesíti, vagy valószínűleg nem teljesíti az adott tagállamon belüli engedélyezésére és működésére vonatkozó, nemzeti jog által előírt feltételeket, és nincs kilátás arra, hogy bármilyen más, magánszektorbeli, felügyeleti vagy releváns harmadik országbeli intézkedés révén észszerű határidőn belül a fióktelep újra teljesítené a feltételeket, vagy megakadályozható lenne csődbe jutása;

b) a harmadik országbeli biztosító vagy viszontbiztosító a szanálási hatóság véleménye szerint nem képes, nem szándékozik vagy valószínűleg nem képes teljesíteni az uniós hitelezőkkel szemben fennálló kötelezettségeit vagy a fióktelepen keresztül létrejött vagy nyilvántartott kötelezettségeit – köztük a szerződőknek vagy kedvezményezetteknek járó kifizetéseket – azok esedékessé válásakor, és a szanálási hatóság meggyőződött arról, hogy az említett harmadik országbeli biztosítóval vagy viszontbiztosítóval összefüggésben észszerű határidőn belül nem kezdeményeztek vagy kezdeményeznek harmadik országbeli szanálási eljárást vagy fizetésképtelenségi eljárást;

c) az érintett harmadik országbeli hatóság harmadik országra vonatkozó szanálási eljárást indított a harmadik országbeli biztosító vagy viszontbiztosító

tekintetében, vagy ilyen eljárás indítására vonatkozó szándékáról értesítette a szanálási hatóságot.

(3) Ha a szanálási hatóság egy uniós fióktelep tekintetében független intézkedést hoz, tekintettel kell lennie a 18. cikkben említett szanálási célokra és az intézkedést a következő elvekkel és követelményekkel összhangban kell meghoznia, amennyiben azok relevánsak:

a) a 22. cikkben meghatározott elvek;

b) a III. cím II. fejezete szerinti szanálási eszközök alkalmazásához kapcsolódó követelmények.

76. cikk

Együttműködés harmadik országbeli hatóságokkal

(1) A 72. cikk (1) bekezdésében előírt, az érintett harmadik országgal kötött nemzetközi megállapodás hatálybalépéséig és ilyen megállapodás hiányában a harmadik országgal történő együttműködés tekintetében e cikk alkalmazandó. E cikk alkalmazandó a 72. cikk (1) bekezdésében előírt, az érintett harmadik országgal kötött nemzetközi megállapodás hatálybalépését követően is, amennyiben a megállapodás nem rendelkezik az e cikkben szabályozott tárgykörről.

(2) Az EIOPA nem kötelező erejű együttműködési keretmegállapodásokat köthet a megfelelő harmadik országbeli hatóságokkal. Az együttműködési keretmegállapodások megállapítják a biztosítókkal, viszontbiztosítókkal vagy csoportokkal kapcsolatos, alábbiakban felsorolt feladatok és hatáskörök vagy azok egy része ellátásához, illetve gyakorlásához, valamint az ezekben való együttműködéshez szükséges információmegosztás tekintetében a részt vevő hatóságokra vonatkozó eljárásokat és szabályokat:

a) szanálási tervek kidolgozása a 9–12. cikknek, valamint az érintett harmadik országok joga szerinti hasonló követelményeknek megfelelően;

b) a 13. és 14. cikknek és az érintett harmadik országok joga szerinti hasonló követelményeknek megfelelően a biztosítók és viszontbiztosítók, valamint csoportok szanálhatóságának értékelése;

c) a 15. és 16. cikk alapján a szanálhatóság előtt álló akadályok kezelésére és megszüntetésére vonatkozó hatáskörök, valamint az érintett harmadik országok joga szerinti hasonló hatáskörök gyakorlása;

d) a 2009/138/EK irányelv 141. cikke szerinti megelőző intézkedések és az érintett harmadik országok joga szerinti hasonló hatáskörök alkalmazása;

e) a 26. cikk (3) bekezdésében említett szanálási eszközök alkalmazása és a szanálási hatáskörök, valamint az érintett harmadik országbeli hatóságok által gyakorolható hasonló hatáskörök gyakorlása.

(3) A felügyeleti vagy szanálási hatóságok adott esetben az EIOPA (2) bekezdésben említett keretmegállapodásával összhangban együttműködési megállapodásokat köthetnek az érintett harmadik országbeli hatóságokkal.

(4) A tagállamok értesítik az EIOPA-t minden olyan együttműködési megállapodásról, amelyet a szanálási hatóságok és a felügyeleti hatóságok e cikknek megfelelően kötöttek.

77. cikk

A bizalmas információk cseréje

(1) A tagállamok biztosítják, hogy a szanálási hatóságok, a felügyeleti hatóságok és az illetékes minisztériumok csak akkor cseréljenek bizalmas információkat – köztük az 5. és 7. cikknek megfelelően kidolgozott és fenntartott megelőző helyreállítási terveket – az érintett harmadik országbeli hatóságokkal, ha a következő feltételek teljesülnek:

a) az említett harmadik országbeli hatóságokra a 64. cikk által előírt szakmai titoktartási követelményekkel és előírásokkal minden érintett hatóság véleménye szerint egyenértékűnek minősülő követelmények és előírások vonatkoznak;

b) az információra az érintett harmadik országbeli hatóságoknak szükségük van a nemzeti jog szerinti – az ezen irányelv szerintiekhez hasonló – szanálási feladataik elvégzéséhez, és az a) pontra is figyelemmel az információt nem használják fel semmilyen más célra.

Az a) pont alkalmazásában ha az információcsere személyes adatokra vonatkozik, az ilyen személyes adatok kezelésére és harmadik országbeli hatóságoknak való továbbítására a vonatkozó uniós és nemzeti adatvédelmi jogszabályok az irányadók.

(2) Ha a bizalmas információ egy másik tagállamból származik, a szanálási hatóságok, a felügyeleti hatóságok és az illetékes minisztériumok nem közölhetik azt az érintett harmadik országbeli hatóságokkal, kivéve, ha a következő feltételek teljesülnek:

a) azon tagállam érintett hatósága, ahonnan az információ származik (az információt keletkeztető hatóság), hozzájárul a közléshez;

b) az információt csak az információt keletkeztető hatóság által engedélyezett célból közlik.

VI. CÍM

SZANKCIÓK

78. cikk

Közigazgatási szankciók és egyéb közigazgatási intézkedések

(1) A szanálási és felügyeleti hatóságok ezen irányelvben, valamint a 2009/138/EK irányelvben meghatározott hatásköreinek, továbbá sérelme nélkül, hogy a tagállamoknak joguk van a második albekezdésben említett büntetőjogi szankciókról rendelkezni és az ilyen szankciókat elrendelni, a tagállamok szabályokat állapítanak meg az ezen irányelvet átültető nemzeti rendelkezések megsértése esetén alkalmazandó közigazgatási szankciókra és egyéb közigazgatási intézkedésekre vonatkozóan, és megtesznek minden szükséges intézkedést azok végrehajtásának biztosítása érdekében.

Azok a tagállamok, amelyek nem állapítanak meg szabályokat a nemzeti büntetőjog hatálya alá tartozó jogsértésekkel kapcsolatos közigazgatási szankciókra vagy egyéb közigazgatási intézkedésekre vonatkozóan, közlik a Bizottsággal a vonatkozó büntetőjogi rendelkezéseket.

A közigazgatási szankcióknak és egyéb közigazgatási intézkedéseknek hatékonyaknak, arányosaknak és visszatartó erejűeknek kell lenniük.

(2) A tagállamok biztosítják, hogy jogsértés esetén – a nemzeti jogban meghatározott feltételekkel – közigazgatási szankciók és egyéb közigazgatási intézkedések legyenek alkalmazhatók az igazgatási, irányító vagy felügyelő testületre, valamint más olyan természetes személyekre, akik a nemzeti jog alapján felelősek a jogsértésért.

(3) A jelen irányelv szerinti közigazgatási szankciók és más közigazgatási intézkedések elrendelésére vonatkozó hatáskört – a jogsértés típusától függően – a szanálási hatóságokra vagy a felügyeleti hatóságokra kell ruházni. A szanálási hatóságok és a felügyeleti hatóságok minden olyan információgyűjtési és vizsgálati hatáskörrel rendelkeznek, amely feladataik ellátásához szükséges. A szanálási hatóságok és a felügyeleti hatóságok a közigazgatási szankciók vagy egyéb közigazgatási intézkedések elrendelésére vonatkozó hatáskörük gyakorlása során szorosan együttműködnek annak biztosítása érdekében, hogy a közigazgatási szankciók vagy egyéb közigazgatási intézkedések a kívánt eredményekkel járjanak, és a több országot érintő esetek kezelése során koordinálják intézkedéseiket.

(4) A szanálási hatóságok és a felügyeleti hatóságok azon hatáskörüket, hogy ezen irányelvvel és a nemzeti joggal összhangban közigazgatási szankciókat vagy egyéb közigazgatási intézkedéseket rendeljenek el, gyakorolhatják:

a) közvetlenül;

b) más hatóságokkal együttműködve;

c) saját felelősségi körükön belül, más hatóságokra történő hatáskör-átruházás útján;

d) az illetékes igazságügyi hatóságok megkeresésével.

(5) A tagállamok biztosítják a szanálási hatóságok és felügyeleti hatóságok által e címmel összhangban hozott határozatok elleni fellebbezés lehetőségét.

79. cikk

A közigazgatási szankciókra és más közigazgatási intézkedésekre vonatkozó különös rendelkezések

(1) A tagállamok biztosítják, hogy törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseik közigazgatási szankciókat és egyéb közigazgatási intézkedéseket írjanak elő legalább a következő esetekre:

a) az 5. vagy a 7. cikk megsértése a megelőző helyreállítási tervek és a csoportszintű megelőző helyreállítási tervek kidolgozásának, naprakészen tartásának és frissítésének elmulasztásával;

b) a 12. cikk megsértése a szanálási tervek kidolgozásához szükséges teljes körű információ átadásának elmulasztásával;

c) a 61. cikk (1) bekezdésének megsértése azáltal, hogy egy biztosító, viszontbiztosító vagy az 1. cikk (1) bekezdésének b)–e) pontjában említett vállalkozás igazgatási, irányító vagy felügyelő testülete elmulasztja a felügyeleti hatóság értesítését arról, hogy a vállalkozás csődhelyzetben van vagy valószínűleg csődbe jut.

(2) A tagállamok biztosítják, hogy az (1) bekezdésben említett esetekben alkalmazható közigazgatási szankciók és egyéb közigazgatási intézkedések magukban foglalják legalább a következőket:

a) nyilvános közlemény, amely megjelöli a jogsértésért felelős természetes személy, biztosító, viszontbiztosító, az 1. cikk (1) bekezdésének b)–e) pontjában említett vállalkozás, legfőbb anyavállalat vagy más jogi személy kilétét, valamint a jogsértés jellegét;

b) végzés, amely előírja a felelős természetes vagy jogi személy számára, hogy hagyjon fel az adott magatartással, és tartózkodjon e magatartás megismétlésétől;

c) a biztosító, viszontbiztosító vagy az 1. cikk (1) bekezdésének b)–e) pontjában említett vállalkozás igazgatási, irányító vagy felügyelő testülete vagy felső vezetése felelősnek tartott tagjának vagy bármely más, felelősnek tartott természetes személynek az ideiglenes eltiltása a biztosítóban, viszontbiztosítóban vagy az 1. cikk (1) bekezdésének b)–e) pontjában említett vállalkozásban való tisztségviseléstől;

d) jogi személy esetében a jogi személy előző üzleti évi teljes éves nettó árbevétele legfeljebb 10 %-ának megfelelő közigazgatási bírság kiszabása;

e) természetes személy esetében legfeljebb 5 000 000 EUR, illetve azokban a tagállamokban, amelyekben nem az euró a hivatalos pénznem, [ezen irányelv hatálybalépésének napja]-án/-én a nemzeti pénznemben ennek megfelelő összegű közigazgatási bírság kiszabása;

f) közigazgatási bírság a jogsértésből származó haszon összegének legfeljebb kétszereséig, ha a haszon meghatározható.

A d) pont alkalmazásában ha a jogi személy egy anyavállalat leányvállalata, a vonatkozó árbevétel a legfelső szintű anyavállalat konszolidált beszámolójából eredő, előző üzleti évi teljes éves árbevétel.

80. cikk

Közigazgatási szankciók és egyéb közigazgatási intézkedések közzététele

(1) A tagállamok biztosítják, hogy a szanálási hatóságok és a felügyeleti hatóságok a hivatalos honlapjukon közzétegyék azokat a közigazgatási szankciókat és egyéb közigazgatási intézkedéseket, amelyeket az ezen irányelvet átültető nemzeti rendelkezések megsértése miatt rendeltek el, ha azok ellen a szankcióval vagy intézkedéssel sújtott fél nem fellebbezett, vagy fellebbezési jogát már kimerítette. A közzététel a közigazgatási szankcióval vagy egyéb közigazgatási intézkedéssel sújtott természetes vagy jogi személy arról való értesítését követően indokolatlan késedelem nélkül történik. A közzététel információt tartalmaz a jogsértés fajtájáról és jellegéről, valamint a közigazgatási szankcióval vagy egyéb közigazgatási intézkedéssel sújtott természetes vagy jogi személy kilétéről.

Ha a tagállamok engedélyezik az olyan közigazgatási szankciók és egyéb közigazgatási intézkedések közzétételét, amelyek ellen fellebbezés van folyamatban, a szanálási hatóságok és a felügyeleti hatóságok honlapjukon indokolatlan késedelem nélkül közzéteszik a fellebbezés aktuális szakaszára és eredményére vonatkozó információkat.

(2) Ha a szanálási hatóság vagy a felügyeleti hatóság eseti értékelés alapján úgy ítéli meg, hogy egy jogi személy kilétének vagy természetes személy személyes adatainak a közzététele – az említett adatok közzétételének arányosságát vizsgáló eseti értékelés alapján – aránytalan lenne, vagy ha e közzététel veszélyeztetné a pénzügyi piacok stabilitását vagy egy már folyamatban lévő vizsgálatot, a szanálási hatóság vagy a felügyeleti hatóság:

a) elhalasztja a közigazgatási szankciót vagy egyéb közigazgatási intézkedést elrendelő határozat közzétételét mindaddig, amíg az elhalasztás okai meg nem szűnnek;

b) a nemzeti joggal összhangban név megjelölése nélkül közzéteszi a közigazgatási szankciót vagy egyéb közigazgatási intézkedést elrendelő határozatot, feltéve, hogy e név megjelölése nélküli közzététel biztosítja az érintett személyes adatok hatékony védelmét;

c) nem teszi közzé a közigazgatási szankciót vagy egyéb közigazgatási intézkedést elrendelő határozatot, ha a szanálási hatóság vagy felügyeleti hatóság véleménye szerint az a) vagy b) pont szerinti közzététel nem elegendő az alábbiak valamelyikének biztosításához:

i. a pénzügyi piacok stabilitása ne kerüljön veszélybe;

ii. az adatok közzététele a kisebb jelentőségűnek tartott intézkedésekhez viszonyítva arányos legyen.

A szanálási hatóságok és a felügyeleti hatóságok biztosítják, hogy az e cikk szerinti közzététel annak megjelenését követően legalább öt évig fennmaradjon a hivatalos honlapjukon. A közzétételben szereplő személyes adatok csak a vonatkozó

adatvédelmi szabályok alapján szükséges ideig maradhatnak a szanálási hatóság vagy a felügyeleti hatóság honlapján.

81. cikk

Az EIOPA által fenntartott központi adatbázis

(1) A szanálási hatóságok és a felügyeleti hatóságok a 64. cikkben említett, szakmai titoktartásra vonatkozó előírások figyelembevételével tájékoztatják az EIOPA-t a 79. cikk alapján általuk elrendelt összes közigazgatási szankcióról és egyéb közigazgatási intézkedésről, valamint az azokkal szembeni fellebbezés aktuális szakaszáról és eredményéről.

Az EIOPA naprakész központi adatbázist tart fenn a szanálási hatóságok által bejelentett szankciókról és egyéb közigazgatási intézkedésekről azzal a kizárólagos céllal, hogy lehetővé tegye az említett szanálási hatóságok számára a csak a számukra hozzáférhető információk cseréjét.

Az EIOPA naprakész központi adatbázist tart fenn a felügyeleti hatóságok által bejelentett szankciókról és egyéb közigazgatási intézkedésekről azzal a kizárólagos céllal, hogy lehetővé tegye az említett felügyeleti hatóságok számára a csak a számukra hozzáférhető információk cseréjét.

(2) Az EIOPA naprakész internetes oldalt tart fenn, amelyen közzéteszi a következő információkat vagy az azokra mutató hivatkozásokat:

a) az egyes szanálási hatóságok által közzétett szankciók;

b) az egyes felügyeleti hatóságok által a 80. cikk szerint közzétett szankciók;

c) az egyes tagállamokra vonatkozóan a szankciók közzétételének időtartama.

82. cikk

A szankciók eredményes alkalmazása és a felügyeleti hatóságok, valamint a szanálási hatóságok szankcionálási hatáskörének gyakorlása

A tagállamok biztosítják, hogy a közigazgatási szankciók vagy egyéb közigazgatási intézkedések típusának és a közigazgatási bírság mértékének meghatározásakor a felügyeleti hatóságok és szanálási hatóságok valamennyi releváns körülményt figyelembe vegyenek, beleértve adott esetben a következőket is:

a) a jogsértés súlyossága és időtartama;

b) a felelős természetes vagy jogi személy felelősségének mértéke;

c) a felelős természetes vagy jogi személy pénzügyi stabilitása;

d) a felelős természetes vagy jogi személy által elért nyereség vagy elkerült veszteség összege, ha ezek meghatározhatók;

e) a jogsértés által harmadik feleknek, köztük a szerződőknek okozott veszteségek, ha a veszteségek meghatározhatók;

f) a felelős természetes vagy jogi személy által a felügyeleti hatósággal és a szanálási hatósággal folytatott együttműködés szintje;

g) a felelős természetes vagy jogi személy által elkövetett korábbi jogsértések.

A c) pont alkalmazásában a felelős természetes vagy jogi személy pénzügyi stabilitásának mutatói közé tartozik a felelős jogi személy teljes árbevétele, illetve a felelős természetes személy éves jövedelme.

VII. CÍM

A 2002/47/EK, a 2004/25/EK, a 2009/138/EK és az (EU) 2017/1132 IRÁNYELV, VALAMINT AZ 1094/2010/EU ÉS A 648/2012/EU RENDELET MÓDOSÍTÁSAI

83. cikk

A 2009/138/EK irányelv módosításai

A 2009/138/EK irányelv a következőképpen módosul:

1. A 141. cikk helyébe a következő szöveg lép:

„*141. cikk*

Felügyeleti hatáskör romló pénzügyi feltételek esetén

(1) Ha a 136. cikk szerinti bejelentést vagy a romló pénzügyi feltételek 36. cikk (3) bekezdése szerinti megállapítását követően a biztosító vagy viszontbiztosító döntései – beleértve a pénzügyi döntéseket is – a 36. cikk (2) bekezdésének a)–e) pontjában említett feltételek bármelyikének való meg nem felelést eredményeznék a következő három hónapban, vagy a meg nem felelés már fennáll, a felügyeleti hatóságok hatáskörrel rendelkeznek a megfelelés helyreállításához szükséges intézkedések meghozatalára.

(2) Az (1) bekezdésben említett intézkedéseknek arányosnak kell lenniük a szabályozási követelményeknek való meg nem felelés kockázatával és mértékével, és a következőket foglalhatják magukban:

a) az (EU) xx/xx európai parlamenti és tanácsi irányelv[*1] 5. cikkével összhangban elkészített megelőző helyreállítási terv aktualizálásának előírása a vállalkozás igazgatási, irányító vagy felügyelő testülete számára, ha a körülmények eltérnek a tervben foglalt feltételezésektől;

b) az (EU) xx/xx [Kiadóhivatal: illessze be az IRRD hivatkozását] európai parlamenti és tanácsi irányelv 5. cikkével összhangban elkészített megelőző helyreállítási tervben foglalt intézkedések végrehajtásának előírása a vállalkozás igazgatási, irányító vagy felügyelő testülete számára. Ha a tervet az a) pontnak megfelelően aktualizálják, a végrehajtott intézkedések között az aktualizált intézkedéseket kell szerepeltetni;

c) az (EU) xx/xx [Kiadóhivatal: illessze be az IRRD hivatkozását] irányelv 5. cikkében említett megelőző helyreállítási tervvel nem rendelkező vállalkozás igazgatási, irányító vagy felügyelő testülete számára annak előírása, hogy azonosítsa a szabályozási követelményeknek való meg nem felelés vagy valószínű meg nem felelés okait, és határozza meg a megfeleléshez szükséges intézkedéseket és azok határidejét;

d) a vállalkozás igazgatási, irányító vagy felügyelő testülete számára annak előírása, hogy függessze fel vagy korlátozza a változó javadalmazást és a bónuszokat, a szavatolótőke-eszközök utáni kifizetéseket, vagy a szavatolótőke-elemek visszafizetését vagy visszavásárlását.

(3) Ha a vállalkozás szavatolótőke-megfelelési helyzete a 138. cikk (1) bekezdésében vagy a 139. cikk (1) bekezdésében említett bejelentést követően tovább romlik, a felügyeleti hatóságok hatáskörrel rendelkeznek minden olyan intézkedés megtételére, beleértve a (2) bekezdésben említett intézkedéseket is, amelyek a biztosítási szerződések esetében a szerződők érdekeinek vagy a viszontbiztosítási szerződésekből eredő kötelezettségeknek a védelméhez szükségesek.

Az intézkedéseknek arányosaknak kell lenniük, és ezáltal tükrözniük kell az érintett biztosító vagy viszontbiztosító szavatolótőke-megfelelési helyzetében megfigyelt romlás mértékét.

---

*1 Az Európai Parlament és a Tanács (EU) xx/xx irányelve [Kiadóhivatal: illessze be az IRRD hivatkozását].”

2. A 267. cikk a következő albekezdésekkel egészül ki:

„Az (EU) xx/xx irányelv [Kiadóhivatal: illessze be az IRRD hivatkozását] 26. cikkének (3) bekezdésében említett szanálási eszközök alkalmazása és az említett irányelv III. címének IV. fejezetében említett szanálási hatáskörök gyakorlása esetén ez a cím a viszontbiztosítókra és ugyanazon irányelv 1. cikke (1) bekezdésének b)–e) pontjában említett vállalkozásokra is alkalmazandó.

Ezen irányelv 270. és 272. cikke nem alkalmazandó, ha az (EU) xx/xx [Kiadóhivatal: illessze be az IRRD hivatkozását] irányelv 63. cikke alkalmazandó.

Ezen irányelv 295. cikke nem alkalmazandó, ha az (EU) xx/xx [Kiadóhivatal: illessze be az IRRD hivatkozását] irányelv 64. cikke alkalmazandó.”

3. A 268. cikk (1) bekezdése a következőképpen módosul:

a) az a) pont helyébe a következő szöveg lép:

„a) »illetékes hatóság«: a tagállamok reorganizációs intézkedések vagy felszámolási eljárások tekintetében illetékes közigazgatási vagy igazságügyi hatósága, vagy az (EU) xx/xx [Kiadóhivatal: illessze be az IRRD hivatkozását] irányelv alapján hozott reorganizációs intézkedések tekintetében az említett irányelv 2. cikke (2) bekezdésének 7. pontjában meghatározott szanálási hatóság;”

b) a c) pont helyébe a következő szöveg lép:

„c) »reorganizációs intézkedések«: az illetékes hatóságok beavatkozását magukban foglaló intézkedések, amelyek célja a biztosító pénzügyi helyzetének megőrzése vagy helyreállítása, és amelyek érintik a biztosítótól eltérő felek előzetesen meglévő jogait, ideértve a kifizetések felfüggesztését, a végrehajtási intézkedéseket vagy a kárigények csökkentését, az (EU) xx/xx [Kiadóhivatal: illessze be az IRRD hivatkozását] irányelv 26. cikkének (3) bekezdésében említett szanálási eszközök alkalmazását és az (EU) xx/xx [Kiadóhivatal: illessze be az IRRD hivatkozását] irányelv III. címében említett szanálási hatáskörök gyakorlását;”.

84. cikk

A 2002/47/EK irányelv módosításai

A 2002/47/EK irányelv a következőképpen módosul:

1. Az 1. cikk (6) bekezdésének helyébe a következő szöveg lép:

„(6) Ezen irányelv 4–7. cikke nem alkalmazandó pénzügyi biztosítékokról szóló megállapodások érvényesítésének korlátozására vagy értékpapírokból álló pénzügyi biztosítékokról szóló megállapodások hatályának korlátozására, a 2014/59/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv[*2] IV. címének V. vagy VI. fejezete vagy az (EU) 2021/23 európai parlamenti és tanácsi rendelet[*3] V. címe III. fejezetének 3. szakasza vagy IV. fejezete, vagy az (EU) xx/xx európai parlamenti és tanácsi irányelv[*4] III. címe III. fejezetének 4. szakasza vagy IV. fejezete értelmében előírt pozíciólezáró nettósítási rendelkezésre vagy egymással szembeni elszámolásra vonatkozó megállapodásra, vagy bármely ilyen, a tagállam jogában biztosított hasonló jogkörök értelmében az e cikk (2) bekezdésének d) pontjában említett, legalább a 2014/59/EU irányelv IV. címének VII. fejezetében vagy az (EU) 2021/23 rendelet V. címének V. fejezetében meghatározottakkal egyenértékű biztosítékokkal rendelkező bármely szervezet rendezett szanálásának előmozdítása érdekében előírt korlátozásokra;

[*2] Az Európai Parlament és a Tanács 2014/59/EU irányelve (2014. május 15.) a hitelintézetek és befektetési vállalkozások helyreállítását és szanálását célzó keretrendszer létrehozásáról és a 82/891/EGK tanácsi irányelv, a 2001/24/EK, 2002/47/EK, 2004/25/EK, 2005/56/EK, 2007/36/EK, 2011/35/EU, 2012/30/EU és 2013/36/EU irányelv, valamint az 1093/2010/EU és a 648/2012/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet módosításáról (HL L 173., 2014.6.12., 190. o.).

*3 Az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2021/23 rendelete (2020. december 16.) a központi szerződő felek helyreállítására és szanálására irányuló keretrendszerről, továbbá az 1095/2010/EU, a 648/2012/EU, a 600/2014/EU, a 806/2014/EU és az (EU) 2015/2365 rendelet, valamint a 2002/47/EK, a 2004/25/EK, a 2007/36/EK, a 2014/59/EU és az (EU) 2017/1132 irányelv módosításáról (HL L 22., 2021.1.22., 1. o.).

*4 [Kiadóhivatal: illessze be az IRRD hivatkozását.]”.

2. A 9a. cikk helyébe a következő szöveg lép:

„9a. cikk

A 2008/48/EK, a 2014/59/EU és az (EU) xx/xx irányelv, valamint az (EU) 2021/23 rendelet

Ez az irányelv nem érinti a 2008/48/EK, a 2014/59/EU és az (EU) xx/xx [Kiadóhivatal: illessze be az IRRD hivatkozását] európai parlamenti és tanácsi irányelv[*5], valamint az (EU) 2021/23 rendelet alkalmazását.

[*5] Az Európai Parlamenti és a Tanács (EU) xx/xx irányelve [Kiadóhivatal: illessze be az IRRD hivatkozását].”

85. cikk

A 2004/25/EK irányelv módosítása

A 2004/25/EK irányelv 4. cikkének (5) bekezdése az alábbi albekezdéssel egészül ki:

„A tagállamok biztosítják, hogy a 2014/59/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv IV. címében, az (EU) 2021/23 európai parlamenti és tanácsi rendelet[*6] V. címében, valamint az (EU) xx/xx [az IRRD hivatkozásának helye] európai parlamenti és tanácsi irányelv[*7] III. címében előírt szanálási eszközök, hatáskörök és mechanizmusok alkalmazása esetén ezen irányelv 5. cikkének (1) bekezdése ne legyen alkalmazandó.

---

*6 Az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2021/23 rendelete (2020. december 16.) a központi szerződő felek helyreállítására és szanálására irányuló keretrendszerről, továbbá az 1095/2010/EU, a 648/2012/EU, a 600/2014/EU, a 806/2014/EU és az (EU) 2015/2365 rendelet, valamint a 2002/47/EK, a 2004/25/EK, a 2007/36/EK, a 2014/59/EU és az (EU) 2017/1132 irányelv módosításáról (HL L 22., 2021.1.22., 1. o.).

*7 Az Európai Parlamenti és a Tanács (EU) xx/xx irányelve [Kiadóhivatal: illessze be az IRRD hivatkozását].”

86. cikk

A 2007/36/EK irányelv módosításai

A 2007/36/EK irányelv 1. cikkének (4) bekezdése helyébe a következő szöveg lép:

„(4) A tagállamok biztosítják, hogy a 2014/59/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv[*8] IV. címében, az (EU) 2021/23 európai parlamenti és tanácsi rendelet[*9] V. címében, valamint az (EU) xx/xx [Kiadóhivatal: illessze be az IRRD hivatkozását] európai parlamenti és tanácsi irányelv[*10] III. címében előírt szanálási eszközök, hatáskörök és mechanizmusok alkalmazása esetén ezen irányelv ne legyen alkalmazandó.

---

*8 Az Európai Parlament és a Tanács 2014/59/EU irányelve (2014. május 15.) a hitelintézetek és befektetési vállalkozások helyreállítását és szanálását célzó keretrendszer létrehozásáról és a 82/891/EGK tanácsi irányelv, a 2001/24/EK, 2002/47/EK, 2004/25/EK, 2005/56/EK, 2007/36/EK, 2011/35/EU, 2012/30/EU és 2013/36/EU irányelv, valamint az 1093/2010/EU és a 648/2012/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet módosításáról (HL L 173., 2014.6.12., 190. o.).

*9 Az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2021/23 rendelete (2020. december 16.) a központi szerződő felek helyreállítására és szanálására irányuló keretrendszerről, továbbá az 1095/2010/EU, a 648/2012/EU, a 600/2014/EU, a 806/2014/EU és az (EU) 2015/2365 rendelet, valamint a 2002/47/EK, a 2004/25/EK, a 2007/36/EK, a 2014/59/EU és az (EU) 2017/1132 irányelv módosításáról (HL L 22., 2021.1.22., 1. o.).

*10 Az Európai Parlamenti és a Tanács (EU) xx/xx irányelve [Kiadóhivatal: illessze be az IRRD hivatkozását].”

87. cikk

Az (EU) 2017/1132 rendelet módosítása

Az (EU) 2017/1132 irányelv a következőképpen módosul:

1. A 84. cikk (3) bekezdése helyébe a következő szöveg lép:

„(3) A tagállamok biztosítják, hogy a 2014/59/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv[*11] IV. címében, az (EU) 2021/23 európai parlamenti és tanácsi rendelet[*12] V. címében, vagy az (EU) xx/xx európai parlamenti és tanácsi irányelv[*13] III. címében előírt szanálási eszközök, hatáskörök és mechanizmusok alkalmazása esetén ezen irányelv 49. cikke, 58. cikkének (1) bekezdése, 68. cikkének (1), (2) és (3) bekezdése, 70. cikke (2) bekezdésének első albekezdése, 72–75., 79., 80. és 81. cikke ne legyen alkalmazandó.

---

*11 Az Európai Parlament és a Tanács 2014/59/EU irányelve (2014. május 15.) a hitelintézetek és befektetési vállalkozások helyreállítását és szanálását célzó keretrendszer létrehozásáról és a 82/891/EGK tanácsi irányelv, a 2001/24/EK, 2002/47/EK, 2004/25/EK, 2005/56/EK, 2007/36/EK, 2011/35/EU, 2012/30/EU és 2013/36/EU irányelv, valamint az 1093/2010/EU és a 648/2012/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet módosításáról (HL L 173., 2014.6.12., 190. o.).

*12 Az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2021/23 rendelete (2020. december 16.) a központi szerződő felek helyreállítására és szanálására irányuló keretrendszerről, továbbá az 1095/2010/EU, a 648/2012/EU, a 600/2014/EU, a 806/2014/EU és az (EU) 2015/2365 rendelet, valamint a 2002/47/EK, a 2004/25/EK, a 2007/36/EK, a 2014/59/EU és az (EU) 2017/1132 irányelv módosításáról (HL L 22., 2021.1.22., 1. o.).

*13 Az Európai Parlament és a Tanács (EU) xx/xx irányelve [Kiadóhivatal: illessze be az IRRD hivatkozását].”

2. A 86a. cikk a következőképpen módosul:

a) a (3) bekezdés b) pontjának helyébe a következő szöveg lép:

„b) a társaság a 2014/59/EU irányelv IV. címében, az (EU) 2021/23 rendelet V. címében, vagy az (EU) xx/xx [Kiadóhivatal: illessze be az IRRD

hivatkozását] irányelv III. címében előírt szanálási eszközök, hatáskörök és mechanizmusok hatálya alatt áll.”;

b) a (4) bekezdés c) pontja helyébe a következő szöveg lép:

„c) a 2014/59/EU irányelv 2. cikke (1) bekezdésének 101. pontjában, az (EU) 2021/23 rendelet 2. cikkének 48. pontjában vagy az (EU) xx/xx [Kiadóhivatal: illessze be az IRRD hivatkozását] irányelv 2. cikke (2) bekezdésének 75. pontjában meghatározott válságmegelőzési intézkedések hatálya alatt állnak.”

3. A 87. cikk (4) bekezdésének helyébe a következő szöveg lép:

„(4) A tagállamok biztosítják, hogy azokra a vállalkozásokra, amelyek esetében a 2014/59/EU irányelv IV. címében, az (EU) 2021/23 rendelet V. címében, vagy az (EU) xx/xx [Kiadóhivatal: illessze be az IRRD hivatkozását] irányelv III. címében előírt szanálási eszközök, hatáskörök és mechanizmusok alkalmazására kerül sor, e fejezet rendelkezései ne legyenek alkalmazandók.”

4. A 120. cikk a következőképpen módosul:

a) a (4) bekezdés b) pontjának helyébe a következő szöveg lép:

„b) a társaság a 2014/59/EU irányelv IV. címében, az (EU) 2021/23 rendelet V. címében, vagy az (EU) xx/xx [Kiadóhivatal: illessze be az IRRD hivatkozását] irányelv III. címében előírt szanálási eszközök, hatáskörök és mechanizmusok hatálya alatt áll.”;

b) az (5) bekezdés c) pontja helyébe a következő szöveg lép:

„c) a 2014/59/EU irányelv 2. cikke (1) bekezdésének 101. pontjában, az (EU) 2021/23 rendelet 2. cikkének 48. pontjában vagy az (EU) xx/xx [Kiadóhivatal: illessze be az IRRD hivatkozását] irányelv 2. cikke (2) bekezdésének 75. pontjában meghatározott válságmegelőzési intézkedések hatálya alatt állnak.”

5. A 160a. cikk a következőképpen módosul:

a) a (4) bekezdés b) pontjának helyébe a következő szöveg lép:

„b) a társaság a 2014/59/EU irányelv IV. címében, az (EU) 2021/23 rendelet V. címében, vagy az (EU) xx/xx [Kiadóhivatal: illessze be az IRRD hivatkozását] irányelv III. címében előírt szanálási eszközök, hatáskörök és mechanizmusok hatálya alatt áll.”;

b) az (5) bekezdés c) pontja helyébe a következő szöveg lép:

„c) a 2014/59/EU irányelv 2. cikke (1) bekezdésének 101. pontjában, az (EU) 2021/23 rendelet 2. cikkének 48. pontjában vagy az (EU) xx/xx [Kiadóhivatal: illessze be az IRRD hivatkozását] irányelv 2. cikke (2) bekezdésének 75. pontjában meghatározott válságmegelőzési intézkedések hatálya alatt állnak.”

88. cikk

Az 1094/2010/EU rendelet módosítása

Az 1094/2010/EU rendelet a következőképpen módosul:

1. A 4. cikk 2. pontjának i. alpontja helyébe a következő szöveg lép:

„i. a 2009/138/EK irányelv 13. cikkének 10. pontjában meghatározott felügyeleti hatóságok, az (EU) xx/xx [az IRRD hivatkozásának helye] európai parlamenti és tanácsi irányelv[*14] 2. cikkének 7. pontjában meghatározott szanálási hatóságok, az (EU) 2016/2341 európai parlamenti és tanácsi irányelv[*15] 6. cikkének 8. pontjában meghatározott és az (EU) 2016/97 európai parlamenti és tanácsi irányelvben[*16] említett illetékes hatóságok;”.

2. A 40. cikk (6) bekezdése a következő albekezdéssel egészül ki:

„Az (EU) xx/xx [Kiadóhivatal: illessze be az IRRD hivatkozását] európai parlamenti és tanácsi irányelv alkalmazási körében eljárva a felügyeleti tanácsnak az (1) bekezdés b) pontjában említett tagjához csatlakozhat a tagállamok szanálási hatóságának képviselője, aki nem rendelkezik szavazati joggal.

---

*14 [Kiadóhivatal: illessze be az IRRD hivatkozását.]

*15 Az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2016/2341 irányelve (2016. december 14.) a foglalkoztatói nyugellátást szolgáltató intézmények tevékenységéről és felügyeletéről (HL L 354., 2016.12.23., 37. o.).

*16 Az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2016/97 irányelve (2016. január 20.) a biztosítási értékesítésről (HL L 26., 2016.2.2., 19. o.).”

89. cikk

A 648/2012/EU rendelet módosítása

A 648/2012/EU rendelet 81. cikkének (3) bekezdése az alábbi ponttal egészül ki:

„r) az (EU) xx/xx európai parlamenti és tanácsi irányelv[*17] 3. cikke szerint kijelölt szanálási hatóságok.

---

*17 [Kiadóhivatal: illessze be az IRRD hivatkozását.]”.

VIII. CÍM

ZÁRÓ RENDELKEZÉSEK

90. cikk

Az EIOPA szanálási bizottsága

(1) Az EIOPA az ezen irányelvben előírt határozatainak előkészítése céljából az 1094/2010/EU rendelet 41. cikke szerinti állandó belső bizottságot hoz létre, melyeket annak 44. cikkének megfelelően kell meghozni, beleértve a szabályozás- és végrehajtástechnikai standardtervezetekre vonatkozó határozatokat, melyek a szanálási hatóságokra ruházott feladatokra vonatkoznak. A belső bizottság az ezen irányelv 3. cikkében említett szanálási hatóságokból áll.

(2) Ezen irányelv alkalmazásában az 1093/2010/EU rendelet, az 1094/2010/EU rendelet és az 1095/2010/EU rendelet 54. cikkével létrehozott európai felügyeleti hatóságok vegyes bizottsága keretében az EIOPA együttműködik az EBH-val és az ESMA-val.

(3) Ezen irányelv alkalmazásában az EIOPA biztosítja, hogy a szanálási bizottság és az 1094/2010/EU rendeletben említett egyéb funkciók szerkezetileg elkülönüljenek egymástól. A szanálási bizottság előmozdítja a szanálási tervek kidolgozását és koordinálását, és módszereket dolgoz ki az ezen irányelv 1. cikkének (1) bekezdésében említett, csődhelyzetben lévő vállalkozások szanálására.

91. cikk

Együttműködés az EIOPA-val

(1) A tagállamok biztosítják, hogy ezen irányelv alkalmazásában a felügyeleti és a szanálási hatóságok az 1094/2010/EU rendelettel összhangban együttműködjenek az EIOPA-val.

(2) A tagállamok biztosítják, hogy a felügyeleti és a szanálási hatóságok haladéktalanul az EIOPA rendelkezésére bocsássák az 1094/2010/EU rendelet 35. cikke szerinti feladatainak ellátásához szükséges valamennyi információt.

92. cikk

Átültetés

(1) A tagállamok legkésőbb [Kiadóhivatal: a hatálybalépést követően 18 hónappal]-ig elfogadják és kihirdetik az ezen irányelv 1–87., 90. és 91. cikkének való megfeleléshez szükséges törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseket. E rendelkezések szövegét haladéktalanul megküldik a Bizottságnak. A 88. és a 89. cikk azonban teljes egészében kötelező és közvetlenül alkalmazandó valamennyi tagállamban.

Az 1–87., 90. és 91. cikket [Kiadóhivatal: a hatálybalépést követően 18 hónappal és egy nappal]-tól/-től alkalmazzák.

Amikor a tagállamok elfogadják az 1–87., a 90. és a 91. cikket, az elfogadott cikkek hivatkoznak erre az irányelvre, vagy azokhoz hivatalos kihirdetésük alkalmával ilyen hivatkozást kell fűzni. A hivatkozás módját a tagállamok határozzák meg.

(2) A tagállamok közlik a Bizottsággal nemzeti joguk azon főbb rendelkezéseinek szövegét, amelyeket az ezen irányelv által szabályozott területen fogadnak el.

93. cikk

Hatálybalépés

Ez az irányelv az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* való kihirdetését követő huszadik napon lép hatályba.

94. cikk

Címzettek

Ennek az irányelvnek a tagállamok a címzettjei.

Kelt Brüsszelben, -án/-én.

az Európai Parlament részéről	*a Tanács részéről*
az elnök	*az elnök*